

RAYMOND CHANDLER

SOMNUL DE VECI

Raymond Chandler

Somnul de veci

1

Era pe la unsprezece dimineaţa, la mijlocul lui octombrie, soarele nu strălucea, iar în aerul limpede de pe dealuri plutea ameninţarea unei ploi torenţiale. Purtam un costum albastru-deschis, cămaşă, cravată şi batistă la buzunarul de la piept toate de culoare închisă, pantofi negri, şosete negre de lână cu baghete albastru-închis. Eram pus la punct, curat, bărbierit şi necherchelit şi nu-mi păsa dacă cineva îşi dădea seama. Eram imaginea ideală a unui detectiv particular bine îmbrăcat. Făceam o vizită unei averi de patru milioane de dolari.

Holul principal al casei Sternwood era înalt de două etaje. Deasupra uşilor de la intrare, destul de încăpătoare ca să îngăduie trecerea unei turme de elefanţi indieni, pe un vitraliu larg, un cavaler în armură neagră salva o doamnă legată de un pom, goală puşcă, dar acoperită decent de un păr foarte lung. Cavalerul ridicase vizorul căştii ca să fie politicos şi moşmonea, fără succes însă, la nodurile frânghiei cu care era legată doamna de pom. Am rămas locului şi mi-am spus că dac-aş fi locuit în acea casă, mai devreme sau mai târziu, aveam să mă caţăr acolo să-i dau o mână de ajutor. Nu părea să depună un real efort.

La capătul holului se găsea un glasvand, iar în dosul lui o pajişte vastă, cu iarbă verde ca smaraldul, ajungea până la un garaj alb, în faţa căruia un şofer tânăr, subţirel şi brunet, încălţat cu cizme negre şi lucioase, ştergea un automobil Packard maron, decapotabil. În dosul garajului se vedeau mai mulţi arbuşti, tunşi cu grijă ca nişte pudeli. În dosul arbuştilor — o seră cu acoperişul boltit. Apoi alţi arbuşti, iar în fund de tot, conturul ferm, inegal şi plăcut al dealurilor.

În dreapta holului, o scară fără rampă şi cu trepte din dale urca spre o galerie cu grilaj de fier forjat şi spre un alt vitraliu cu legendă. Scaune încăpătoare şi necapitonate, cu perne rotunde din plus roşu, ocupau nişele de pe întreg peretele. Nu părea să fi stat vreodată cineva pe ele. În mijlocul peretelui din stânga, se afla un imens cămin gol, cu un paravan de aramă în faţă, compus din patru plăci mobile, iar deasupra căminului o consolă de marmură cu amoraşi la colţuri. Deasupra consolei atârna un portret în ulei, iar deasupra portretului, dispuse cruciş şi încadrate sub geam, două fanioane de cavalerie, zdrenţuite de gloanţe şi

mâncate de molii. Portretul reprezenta un ofiţer în mare ţinută, pozând ţeapăn în uniforma de pe vremea Războiului Mexican. Ofiţerul avea barbişon negru, tuns cu grijă, mustăţi negre arcuite, ochi fierbinţi, aspri şi negri ca smoala şi aspectul general al unui om cu care e preferabil să fii în relaţii bune. Mi-am zis că putea fi bunicul generalului Sternwood. Greu de crezut să fi fost chiar generalul, deşi auzisem că era mult prea bătrân ca să aibă două fete, ambele la vârsta primejdioasă din jurul a douăzeci de ani.

Priveam acei ochi negri şi fierbinţi când, undeva în spatele scărilor, se deschise o uşă. Nu se întorcea majordomul. Era o fată.

Avea douăzeci de ani, un trup mic şi delicat, deşi părea voinică. Purta pantaloni albastru-deschis şi o prindeau. Când păşea, părea că pluteşte. Părul castaniu şi fin era tăiat mult mai scurt decât cerea moda zilei, a buclelor de paj, ondulate înăuntru. Când m-a privit, i-am remarcat ochii cenuşii ca gresia şi aproape inexpresivi. S-a apropiat, mi-a zâmbit cu buzele şi i-am văzut dinţii mici, ascuţiţi, ca ai veveriţelor, albi cum e pieliţa proaspătă de portocală şi strălucitori ca porţelanul. Sclipeau între buzele subţiri şi prea întinse. Faţa ei pală nu arăta prea sănătoasă.

— Eşti înalt, nu? zise ea.

— Nu cu intenţie.

Ochii i se rotunjiră. Era nedumerită. Reflecta. Îmi puteam da seama, deşi ne cunoşteam doar de câteva clipe, că reflectatul va constitui întotdeauna o poveste pentru ea.

— Eşti arătos. Sunt sigură că ştii.

Am bombănit.

— Cum te cheamă?

— Reilly, i-am răspuns. Doghouse Reilly.

— Ce nume caraghios!

Îşi muşcă buza, îşi înclină niţel capul într-o parte şi-mi aruncă o privire lungă. Îşi coborî pleoapele până ce genele îi atinseră obrajii, apoi le ridică iar, ca pe o cortină la teatru. Cunoşteam prea bine trucul ăsta. Se aştepta să mă întind pe spate, cu toate patru labele în sus.

— Eşti cumva boxer? mă întrebă, văzând că nu mă las pe spate.

— Nu chiar. Sunt detectiv.

— De... De... Clătină furioasă din cap, iar culoarea vie a părului străluci în lumina cam anemică din holul imens — îţi baţi joc de mine.

— Hm.

— Ce-ai zis?

— Hai, las-o. M-ai auzit.

— N-ai zis nimic. Mă agasezi groaznic.

Îşi ridică degetul mare şi-l muşcă. Era un deget cu o formă ciudată, subţire şi ascuţit, ca un deget suplimentar şi fără îndoială la prima falangă. Îl muşcă şi-l

supse încet, învârtindu-l în gură, ca un sugaci cu un biberon.

— Eşti grozav de înalt, spuse ea.

Apoi chicoti, cuprinsă de o veselie secretă. Pe urmă îşi întoarse corpul încet, cu o mişcare felină, fără să-şi ridice tălpile. Mâinile îi căzură moi de-a lungul trupului. Se aplecă spre mine pe vârful picioarelor. Mi-a căzut drept în braţe. A trebuit s-o prind, căci altminteri şi-ar fi spart capul pe dalele de marmură. Am prins-o de subsuori şi picioarele îi cedară imediat. A trebuit s-o ţin strâns ca s-o ţin drept. Îşi lipi capul de pieptul meu, începu să şi-l frece şi chicoti.

— Şmechere, chicoti ea. Dar şi eu sunt şmecheră.

Nu i-am răspuns. Majordomul alese exact acel moment ca să se întoarcă prin glasvand şi să mă vadă cu ea în braţe.

N-a părut jenat. Era un tip înalt, slab, cu păr argintiu, de vreo şaizeci de ani sau puţin mai mult. Ochii lui albaştri te priveau extrem de distant. Avea pielea netedă, lucioasă şi se mişca asemenea unui om cu muşchi foarte solizi. Înaintă încet spre noi, iar fata se smulse din braţele mele. Străbătu ca un fulger odaia, ajunse la piciorul scărilor şi le sui ca o căprioară. Dispăru mai înainte ca eu să fi apucat să respir odată ca lumea.

Majordomul rosti cu o voce neutră:

— Vă aşteaptă generalul, domnule Marlowe.

Mi-am ridicat bărbia din piept şi-am dat din cap.

— Cine-i fata?

— Domnişoara Carmen Sternwood, domnule.

— Ar trebui s-o înţărcaţi. Pare destul de mare.

M-a privit cu o politeţe gravă şi-a repetat cele spuse.

2

Am trecut prin glasvand şi-am apucat-o pe o alee pavată cu dale roşii netezi, între extremitatea pajiştei şi garaj. Şoferul tinerel scosese între timp o limuzină neagră, mare şi nichelată şi o curăţa. Am ajuns pe alee la o latură a serei, iar majordomul îmi deschise o uşă şi se trase în lături. Uşa dădea într-un fel de vestibul, încălzit ca un cuptor uşor încins. Majordomul mă urmă, închise uşa exterioară, deschise o alta dinăuntru şi trecurăm mai departe. Aici domnea, într-adevăr, o mare căldură. Aerul era greu, umed, plin de aburi şi îmbâcsit de mirosul greţos al orhideelor tropicale înflorite. De pe pereţii de sticlă şi de pe acoperişul umezit din abundenţă cădeau pe plante picături mari de apă. Lumina devenise de un verde nefiresc, ca filtrată printr-un acvarium. Încăperea era ticsită de plante, o pădure întreagă, cu frunze oribile şi cărnoase şi cu tulpini ca degetele proaspăt spălate ale morţilor. Mirosul era copleşitor, ca acela de alcool fierbând înăbuşit.

Majordomul reuşi să mă conducă printre plante, evitând să fiu plesnit peste faţă de frunzele lor îmbibate cu apă şi, după o vreme, am ajuns într-un luminiş din centrul junglei, sub cupolă. Aici, pe o suprafaţă acoperită cu dale hexagonale, fusese întins un covor vechi turcesc, roşu; pe covor se afla un fotoliu cu rotile, pentru invalizi, iar în fotoliu un bătrân, evident pe moarte, care în timp ce înaintam ne urmări cu o privire întunecată, stoarsă de mult de orice energie, dar păstrând încă expresia directă, întunecată ca pana corbului, a ochilor, din portretul de deasupra consolei din hol. Restul feţei era o mască plumburie, cu buze livide, nas ascuţit, tâmple scofâlcite şi cu lobii urechilor întorşi în afară, toate semne evidente ale unei apropiate descompuneri. Trupul lung şi slab era înfăşurat — în acea zăpuşeală — într-un pled de călătorie şi într-un halat de baie roşu, decolorat. Mâinile subţiri ca nişte gheare zăceau moi una într-alta pe pled, cu unghii roşu-purpuriu. Câteva smocuri de păr alb şi uscat se agăţau de pielea capului, ca florile sălbatice ce se luptă să supravieţuiască pe stânca seacă.

Majordomul se opri în faţa lui şi spuse:

— Domnul Marlowe, domnule general.

Bătrânul nu se mişcă, nu vorbi şi nici măcar nu mă salută din cap. Se mulţumi să mă privească inert. Majordomul îmi împinse în spate un fotoliu de răchită umed şi-am luat loc. Mi-a cules pălăria cu un gest expert.

Atunci, bătrânul îşi adună vocea ca din fundul unui puţ şi spuse:

— Coniac, Norris. Cum beţi coniacul, domnule?

— Mi-e indiferent.

Majordomul dispăru, printre plantele oribile. Generalul vorbi din nou, economisindu-şi energia cu grija cu care o artistă de cabaret, fără angajament, îşi trage în picioare ultima pereche bună de ciorapi.

— Mie îmi plăcea să-l beau cu şampanie. Cu şampanie rece ca la Valley Forge, cam la o treime de pahar de coniac. Puteţi să vă scoateţi haina, domnule. E prea cald aici pentru cineva cu sânge în vine.

M-am sculat, mi-am scos haina şi mi-am şters cu batista faţa, gâtul şi dosul palmelor. Nici la St. Louis în august nu era aşa de cald ca în acea seră. M-am aşezat din nou şi-am întins mâna cu un gest automat după ţigări, apoi m-am oprit. Bătrânul surprinse gestul şi zâmbi uşor.

— Puteţi fuma, domnule. Îmi place mirosul de tutun.

Am aprins o ţigară şi-am suflat spre el fumul, iar generalul îl mirosi ca un câine de vânătoare la o gaură de şobolani. Un zâmbet vag îi miji în colţurile umbrite ale gurii.

— Halal de-aşa viaţă când ajungi să-ţi satisfaci viciile prin intermediul altuia, spuse el foarte sec. Aveţi în faţa dumneavoastră supravieţuitorul jalnic al unei vieţi cam destrăbălate, un infirm paralizat de ambele picioare şi de jumătatea inferioară a trupului. Nu pot să mănânc decât foarte puţin, iar somnul e atât de apropiat de starea de trezie, încât nu merită să mai fie numit somn. Se

pare că trăiesc în mare măsură din căldură, ca un păianjen nou-născut, iar orhideele sunt un pretext pentru căldură. Vă plac orhideele!

— Nu îndeosebi.

Generalul închise ochii pe jumătate.

— Sunt nişte plante dezgustătoare. Carnea lor seamănă prea mult cu cea omenească. Iar parfumul lor are mirosul dulce şi putred al unei târfe.

L-am privit cu gura deschisă. Zăpuşeala umedă şi moale ne înfăşură cu un giulgiu. Bătrânul dădu din cap, ca şi cum gâtul s-ar fi temut de greutatea capului. Apoi majordomul reveni, împingând prin junglă o măsuţă pe rotile, îmi amestecă un coniac cu sifon, înfăşură într-un şervet umed căldarea de aramă cu gheaţă şi dispăru încet printre orhidee. În fundul junglei se deschise şi se închise o uşă.

Am sorbit băutura. Bătrânul se linse pe buze, cu privirea aţintită permanent asupra mea, mişcând încet o buză peste cealaltă cu o concentrare funebră, ca un cioclu care îşi freacă mâinile.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră, domnule Marlowe. Presupun că am dreptul să vă întreb?

— Fireşte, dar sunt foarte puţine de spus. Am treizeci şi trei de ani, am studiat pe vremuri şi la Universitate şi mai sunt în stare să vorbesc englezeşte, dacă-i nevoie. Nu-i mare lucru de meseria mea. Am lucrat pe vremuri ca anchetator pentru domnul Wilde, procurorul districtual. Anchetatorul lui principal, un anume Bernie Ohls, m-a chemat şi mi-a spus că doriţi să mă vedeţi. Nu sunt căsătorit fiindcă nu-mi plac nevestele poliţiştilor.

— Şi sunteţi şi cam cinic, zise bătrânul şi zâmbi. Nu v-a plăcut să lucraţi pentru Wilde?

— Am fost concediat. Pentru indisciplină. Am un renume grozav în materie de indisciplină, domnule general.

— Şi eu, domnule Marlowe. Mă bucur s-o aud. Ce ştiţi despre familia mea?

— Mi s-a spus că sunteţi văduv şi că aveţi două fete tinere, drăguţe şi neastâmpărate. Una a fost căsătorită de trei ori, ultima oară cu un fost traficant de alcool, cunoscut în lumea lui sub numele de Rusty Regan. Asta-i tot ce-am auzit, domnule general.

— Vi s-a părut stranie vreuna dintre informaţii?

— Poate partea cu Rusty Regan. Deşi eu m-am înţeles întotdeauna cu traficanţii de alcool.

Zâmbi vag, în felul său economic.

— Se pare că şi eu. Ţin foarte mult la Rusty. Un irlandez voinic, cu păr cârlionţat, născut la Clonmel, cu ochi trişti şi cu un surâs larg cât bulevardul Wilshire. Prima oară când l-am văzut mi-am închipuit despre el ceea ce credeţi probabil şi dumneavoastră — un aventurier care s-a pomenit plin de biştari peste noapte.

— Se vede c-aţi ţinut la el. Aţi învăţat să vorbiţi ca Rusty.

Îşi vârî mâinile subţiri şi livide sub marginea pledului. Mi-am stins ţigara şi-am băut restul de coniac.

— A fost ca un suflu de viaţă pentru mine — cât a stat aici. Îşi petrecea cu mine ceasuri întregi, transpirând ca un porc, bând coniac, cu litrul şi povestindu-mi despre Revoluţia Irlandeză. Fusese ofiţer în aviaţia irlandeză. Nici măcar nu se afla legal în Statele Unite. Fireşte, a fost o căsătorie ridicolă şi probabil că n-a ţinut nici o lună în chip de căsătorie. Vă dezvălui secretele familiei, domnule Marlowe.

— Rămân mai departe secrete. Ce s-a întâmplat cu el?

Bătrânul mă privi rigid.

— A plecat acum o lună. Brusc, fără să sufle o vorbă. Fără ca măcar să-şi ia rămas bun de la mine. Asta m-a cam jignit, dar Rusty crescuse la o şcoală aspră a vieţii. În curând am să primesc veşti de la el. Între timp sunt iar şantajat.

— Iar?

Îşi scoase mâinile de sub marginea pledului, ţinând în ele un plic cafeniu.

— Mi-ar fi părut foarte rău pentru cel care ar fi încercat să mă şantajeze când era Rusty aici. Cu câteva luni înainte de venirea lui — adică acum vreo nouă sau zece luni — i-am plătit unui anume Joe Brody cinci mii de dolari ca s-o lase în pace pe fiica mea Carmen.

— Ah, am spus.

Îşi mişcă sprâncenele subţiri şi albe.

— Ce înseamnă "Ah"!

— Nimic.

Continuă să mă fixeze, puţin încruntat. Apoi zise:

— Luaţi acest plic şi cercetaţi-l. Şi mai serviţi-vă cu coniac.

Am luat plicul de pe genunchii lui şi m-am aşezat din nou. Mi-am şters palmele şi-am întors plicul. Era adresat generalului Guy Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West, Hollywood, California. Adresa era în cerneală, cu litere aplecate, cum scriu de obicei inginerii. Plicul era tăiat. L-am desfăcut şi-am scos dinăuntru o carte de vizită cafenie şi trei bucăţele de carton. Cartea de vizită era din olandă subţire cafenie, gravată în bronz: "Domnul Arthur Gwynn Geiger". Fără adresă. În colţul de jos, din stânga, era scris foarte mic: "Cărţi rare şi ediţii de lux". Am întors cartea de vizită. Pe dosul ei alte cuvinte scrise aplecat: "Stimate domn, în ciuda imposibilităţii legale de a obţine banii de pe chitanţele aici anexate, care reprezintă într-devăr datorii la joc, presupun că dumneavoastră doriţi să le achitaţi. Cu respect, A. G. Geiger".

M-am uitat la cele trei bucăţele de carton alb. Erau chitanţe completate cu cerneală, datate cu diferite prilejuri la începutul lunii trecute, în septembrie: "La cerere, promit să plătesc lui Arthur Gwynn Geiger, sau să-i eliberez un cec în valoare de o mie de dolari (1000 dolari) fără dobândă. Pentru valori primite. Carmen Sternwood".

Scrisul era lăbărţat, ca al unui înapoiat mintal, cu o mulţime de floricele şi cerculeţe în locul punctelor. Mi-am mai amestecat o băutură, am sorbit-o din nou şi-am pus deoparte documentul.

— La ce concluzii aţi ajuns? mă întreabă generalul.

— N-am ajuns încă la nici una. Cine-i acest Arthur Gwynn Geiger?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce spune Carmen?

— N-am întrebat-o. Şi nici nu intenţionez. Dac-aş face-o, şi-ar suge degetul mare şi m-ar privi timid.

— Am întâlnit-o în hol. A procedat la fel şi cu mine. Apoi a încercat să mi se aşeze în poală.

Expresia îi rămase neschimbată. Mâinile încleştate i se odihneau calm pe marginea pledului, iar zăpuşeala, care îmi dădea senzaţia că m-am transformat într-un rasol fierbinte, nu părea nici măcar să-l încălzească.

— Trebuie să fiu politicos? Sau să mă comport firesc?

— N-am remarcat că suferiţi de multe complexe, domnule Marlowe.

— Cele două fete ies mult împreună?

— Nu cred. Am impresia că au apucat-o pe căi diferite şi oarecum opuse, ducând la pierzanie. Vivian e răzgâiată, pretenţioasă, şmecheră şi fără milă. Carmen e un copil căruia îi place să smulgă aripile muştelor. Au tot atâta răspundere morală cât o pisică. Nici eu n-am răspundere morală. Nici un Sternwood n-a avut vreodată. Continuaţi.

— Presupun că sunt foarte instruite. Îşi dau seama de actele lor.

— Vivian a frecventat mai multe şcoli bune, pentru snobi şi a mers şi la Universitate. Carmen a fost la vreo şase şcoli, cu principii din ce în ce mai liberale şi a terminat de unde a început. Bănuiesc că ambele au avut şi au încă toate viciile obişnuite. Dacă vă apar niţel cam sinistru ca tată, domnule Marlowe, e fiindcă legătura mea cu viaţa e mult prea slabă ca să-mi îngăduie ipocrizii victoriene. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii, apoi îi deschise iar brusc.

— E de prisos să mai adaug că un om care zămisleşte copii pentru prima oară la cincizeci şi patru de ani capătă ceea ce merită.

Am sorbit din paharul de coniac şi i-am dat dreptate. Pulsul din gâtlejul lui scofâlcit şi cenuşiu tresări vizibil şi totuşi atât de slab, încât cu greu se putea numi puls. Un bătrân pe două treimi mort şi totuşi hotărât să creadă că e în stare să reziste.

— La ce concluzii aţi ajuns? mă întrebă el deodată.

— Eu aş plăti.

— De ce?

— Problema e să plăteşti puţini bani ca să scapi de mulţi nervi. Sunt sigur că-i ceva la mijloc. Dar nimeni n-o să vă frângă inima, dacă n-a reuşit până acum. Şi-ar trebui ca o groază de şantajişti să-şi piardă o groază de timp şi să vă

jefuiască de destui bani ca măcar să băgaţi de seamă.

— Am şi eu mândria mea, domnule, răspunse el rece.

— Cineva se bizuie pe asta. E cel mai comod mijloc de a-i păcăli. Plătiţi, ori anunţaţi poliţia. Geiger poate obţine banii de pe aceste chitanţe, afară de cazul când dovediţi că-i o fraudă la mijloc. Preferă însă să vi le dăruiască, recunoscând că sunt datorii la cărţi, oferindu-vă astfel posibilitatea să vă apăraţi, chiar presupunând că le-ar fi păstrat. Dacă-i un escroc, îşi cunoaşte meseria, iar dacă-i un om cinstit, ocupându-se printre altele şi cu împrumuturi, se cuvine să-şi primească banii. Cine-i acest Joe Brody, căruia i-aţi plătit cinci mii de dolari?

— Un fel de cartofor. Nu-mi aduc aminte bine. Norris s-ar putea să ştie. Majordomul meu.

— Fiicele dumneavoastră au banii lor, nu-i aşa, domnule general?

— Vivian are, dar nu prea mulţi. Carmen e încă minoră pentru a primi moştenirea rămasă de la mama ei. Le dau amândurora alocaţii substanţiale.

— Pot să vă scap de acest Geiger, domnule general, dacă doriţi. Oricine ar fi şi indiferent cu ce v-ar avea la mână. S-ar putea să vă coste nişte bani, în afara celor plătiţi mie. Fireşte, dându-i banii, nu rezolvaţi nimic. Nu rezolvi niciodată nimic dacă accepţi şantajul. Figuraţi pe listele lor de buni platnici.

— Înţeleg. Înălţă indiferent din umerii ascuţiţi şi largi de sub halatul roşu şi decolorat. Adineaori aţi spus să-i plătesc. Acum spuneţi că n-o să rezolv nimic astfel.

— Vreau să spun că v-ar reveni mai ieftin şi-ar fi mai uşor să-i cedaţi o sumă oarecare. Asta-i tot.

— Mă tem că sunt un om cam nerăbdător, domnule Marlowe. Care-i tariful dumneavoastră?

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus cheltuielile...dacă am noroc.

— Înţeleg. Mi se pare o sumă destul de rezonabilă pentru a extirpa excrescenţele morbide de pe spinarea unora. O operaţie extrem de delicată. Sper că vă daţi seama. Vă rog ca operaţia dumneavoastră să fie cât mai puţin dureroasă pentru pacient, nu? S-ar putea să fie mai multe operaţii, domnule Marlowe.

Am dat pe gât şi cel de-al doilea pahar de coniac şi mi-am şters buzele şi faţa. Căldura toridă nu m-a slăbit nici după ce-am băut coniacul. Generalul clipi spre mine şi trase de marginea pledului.

— Pot să cad la o înţelegere cu tipul ăsta dacă găsesc că-i destul de cinstit? am întrebat.

— Da. Cazul e acum în mâinile dumneavoastră. Nu fac niciodată o treabă pe jumătate.

— Am să-l iau prin surprindere. O să creadă că i-a căzut un pod în cap.

— Sunt convins c-o s-o faceţi. Iar acum, vă rog să mă iertaţi. Sunt obosit.

Întinse mâna şi atinse clopoţelul de pe braţul fotoliului. Şnurul era vârât într-

un cablu negru care se încolăcea printre hârdaiele vopsite în verde-închis, pline cu orhidee în creştere şi putrezire. Îşi închise ochii, apoi îi deschise, mă fixă o clipă cu privirea lui strălucitoare şi se afundă printre perne. Pleoapele căzură din nou şi nu-mi mai dădu nici o atenţie.

M-am ridicat, mi-am luat haina de pe spătarul umed al fotoliului de răchită şi-am plecat cu ea în mână printre orhidee, am deschis cele două uşi şi m-am oprit afară pe prag, în aerul înţepător de octombrie, şi-am tras în piept puţin oxigen. Şoferul de lângă garaj dispăruse. Majordomul înaintă pe cărarea roşie, călcând uşor şi egal şi cu trupul drept ca o scândură de călcat. Mi-am îmbrăcat haina şi l-am urmărit cum se apropie.

S-a oprit cam la o jumătate de metru de mine şi mi-a spus grav:

— Doamna Regan ar dori să vă vadă înainte să plecaţi, domnule. Iar în privinţa banilor, domnul general mi-a dat instrucţiuni să vă înmânez un cec pentru orice sumă credeţi de cuviinţă.

— Cum ţi-a dat instrucţiuni?

Păru uimit, apoi zâmbi.

— A, înţeleg, domnule. Sunteţi, fireşte, detectiv. După felul cum a sunat clopoţelul.

— Dumneata îi scrii cecurile?

— Mă bucur de această favoare.

— Înseamnă că n-ai să mori sărac. N-am nevoie acum de bani, îţi mulţumesc. În ce chestiune doreşte să mă vadă doamna Regan?

Ochii lui albaştri mă priviră calm şi discret.

— Şi-a format o idee eronată asupra scopului vizitei dumneavoastră, domnule.

— Cine i-a pomenit de vizita mea?

— Ferestrele de la camera ei dau spre seră. V-a văzut când aţi intrat. Am fost silit să-i spun cine sunteţi.

— Nu-mi place treaba asta.

Ochii lui albaştri se contractară.

— Aveţi cumva intenţia să mă învăţaţi care îmi sunt îndatoririle, domnule!

— Nu. Dar mă amuză grozav când încerc să mi le închipui.

O clipă ne-am privit lung. Mi-a aruncat o privire furioasă şi albastră, şi-a plecat.

3

Camera era prea mare, tavanul prea sus, uşile prea înalte, iar mocheta albă părea un strat proaspăt de zăpadă căzut la Lacul Arrowhead. Peste tot oglinzi lungi şi ornamente de cristal. Mobila sidefie avea garnituri cromate, iar imensele

draperii sidefii cădeau în falduri pe covorul alb, la un metru de ferestre.

Albul făcea ca sidefiul să pară murdar, iar sidefiul făcea ca albul să pară livid. Ferestrele dădeau spre dealurile peste care coborâse înserarea. În curând avea să plouă. În aer începuse să se simtă o apăsare.

M-am aşezat pe marginea unui fotoliu moale şi adânc şi-am privit-o pe doamna Regan. Merita s-o priveşti. Am fost sigur c-are să-mi dea de furcă. Stătea întinsă pe un şezlong modern şi îşi scosese papucii, aşa că m-am uitat lung la picioarele încălţate în ciorapi de mătase foarte fini. Picioarele păreau aşezate pentru a fi privite. Erau vizibile până la genunchi, iar unul mult mai sus. Genunchii aveau gropiţe, nu erau osoşi sau ascuţiţi. Pulpele erau frumoase, gleznele lungi şi subţiri şi cu o linie destul de armonioasă, pentru a inspira un poem muzical. Doamna Regan era înaltă, ciolănoasă şi voinică. Îşi sprijinea capul pe o pernă de mătase sidefie. Avea păr negru, sârmos, pieptănat cu cărare la mijloc, şi ochii negri şi fierbinţi ai portretului din hol. Gura şi bărbia îi erau frumos desenate. Buzele îi atârnau în jos, cu o expresie posacă, iar cea inferioară era plină.

Avea alături un pahar. Luă o înghiţitură şi mă urmări cu răceală peste marginea paharului.

— Aşadar, eşti detectiv particular. Am crezut că nu există în realitate, ci doar în cărţi. Sau că sunt nişte stârpituri slinoase care cotrobăie prin hoteluri.

N-aveam ce să-i răspund, aşa încât am lăsat-o să continue. Aşeză paharul pe braţul plat al şezlongului, făcu să sclipească smaraldul de pe deget şi îşi netezi părul. Îmi spuse încet:

— Ţi-a plăcut tata?

— Da.

— Ţine la Rusty. Presupun că ştii cine-i Rusty?

— Hm.

— Rusty era practic şi vulgar, uneori, dar era un om în carne şi oase. Şi îl distra formidabil pe tata. Rusty n-ar fi trebuit să plece astfel. Tata a regretat foarte mult, deşi nu recunoaşte. Sau ţi-a spus ceva?

— A pomenit parcă.

— Nu prea vorbeşti mult, nu-i aşa, domnule Marlowe? Tata însă ţine să-l găseşti pentru el, nu?

Profitând de pauză, am privit-o politicos.

— Da şi nu.

— Asta nu prea-i un răspuns. Crezi că-l poţi găsi?

— N-am spus c-am să încerc. De ce nu vă adresaţi Biroului de persoane dispărute? Dispun de o organizaţie întreagă. Nu-i o treabă pentru un singur om.

— O, tata nici nu se gândeşte să apeleze la poliţie.

Mă privi din nou calm peste pahar, apoi îl goli şi sună. Pe o uşă laterală intră o servitoare. O femeie de vârstă mijlocie, cu faţă lunguiaţă, galbenă şi blândă, cu

nas lung, fără bărbie şi cu ochi mari şi umezi. Semăna cu un cal bătrân şi simpatic trimis la păscut după ce-a adus servicii îndelungate. Doamna Regan îi făcu semn cu paharul gol, iar servitoarea îi mai amestecă o băutură, i-o dădu şi ieşi din odaie, fără să scoată o vorbă, fără să-mi arunce o privire.

Când uşa se închise, doamna Regan spuse:

— Ei, ce-ai de gând să faci?

— Cum şi când a întins-o Regan?

— Nu ţi-a spus tata?

Am plecat capul şi i-am rânjit. Se înroşi. Ochii ei negri aruncau văpăi de mânie.

— Nu înţeleg de ce te crezi obligat să faci pe şmecherul, se răsti ea. Şi nu-mi place purtarea dumitale.

— Nici eu nu mă înnebunesc după a dumneavoastră, i-am răspuns. Nu eu am cerut să vă văd. Mă lasă rece că mă luaţi de sus, sau că în locul dejunului beţi o sticlă de whisky. Mă lasă rece că-mi arătaţi picioarele. Sunt foarte frumoase şi mă bucur să le fac cunoştinţă. Mă lasă rece că nu vă place purtarea mea. Am maniere foarte proaste. Îmi dau bătaie de cap în serile lungi de iarnă. Şi nu vă mai pierdeţi vremea încercând să mă trageţi de limbă.

Trânti paharul atât de violent, încât băutura sări pe o pernă sidefie. Îşi aruncă picioarele pe podea şi se sculă cu ochii arzând de mânie şi cu nările larg dilatate. Avea gura deschisă iar dinţii strălucitori mă ameninţau. Pumnii i se înălbiseră.

— Nimeni nu mi se adresează astfel, spuse ea gros.

Am rămas nemişcat şi i-am rânjit. Îşi închise gura foarte încet şi se uită jos la băutura vărsată. Se aşeză pe marginea şezlongului şi îşi prinse bărbia în palmă.

— Dumnezeule, ce namilă brună şi arătoasă! Ar trebui să te calc cu Buickul.

Am frecat un chibrit pe unghie şi de data asta s-a aprins. Am pufăit fumul şi-am aşteptat.

— Urăsc bărbaţii autoritari, spuse ea. Pur şi simplu, îi urăsc.

— La urma urmei de ce vă temeţi, doamnă Regan!

Ochii i se înălbiră. Apoi se întunecară până părură doar pupilă. Nările îi fremătau.

— Nu te-a chemat câtuşi de puţin în legătură cu el, spuse ea ca o voce încordată, care trăda încă urme de mânie. În legătură cu Rusty. Nu-i aşa?

— Întrebaţi-l mai bine pe el.

Se enervă din nou.

— Ieşi afară! Ieşi dracului afară! M-am ridicat.

— Stai jos! se răsti ea. M-am aşezat la loc. Mă împungeam cu un deget în palmă şi aşteptam.

— Te rog, spuse ea. Te rog. Ai putea să-l găseşti pe Rusty... dacă tata ar voi s-o faci.

Nu i-a mers nici de data asta. Am dat din cap şi-am întrebat-o:

— Când a plecat?

— Într-o după-amiază, acum o lună. A plecat pur şi simplu, cu maşina lui, fără să spună o vorbă. Maşina a fost găsită undeva într-un garaj particular.

— Cine-a găsit-o?

Deveni iar vicleană. Întreg trupul părea că i *se* destinde. Apoi îmi zâmbi cuceritor:

— Nu ţi-a spus deci. Vocea îi era aproape veselă, ca şi cum m-ar fi păcălit. Poate că reuşise.

— Ba da, mi-a vorbit despre domnul Regan. Dar nu m-a chemat pentru el. Asta încercaţi să scoateţi de la mine?

— Sunt convinsă că nu mă interesează să scot nimic de la dumneata.

M-am ridicat din nou.

— Atunci am să plec.

N-a spus nimic. M-am îndreptat spre uşa mare, înaltă şi albă prin care intrasem. Când m-am uitat înapoi, doamna Regan îşi prinsese buza între dinţi şi o frământa, ca un căţel jucându-se cu ciucurii unui covor.

Am ieşit, am coborât scara cu dale pân-am ajuns în hol, iar majordomul apăru de undeva, aducându-mi pălăria. Am pus-o pe cap în timp ce-mi deschidea uşa.

— Ai făcut o greşeală, i-am spus. Doamna Regan nu voia să mă vadă.

Îşi înclină capul cu păr argintiu şi îmi răspunse politicos:

— Regret, domnule. Fac multe greşeli. Apoi închise uşa în urma mea.

Am rămas pe prag, am tras în piept fumul de ţigară şi mi-am plimbat privirea peste şirul de terase cu ronduri de flori şi arbuştii tunşi, până la gardul de fier înalt, cu suliţe aurite, care înconjura întreaga proprietate. O alee în serpentină aluneca în jos printre parapetele teraselor şi ajungea la porţile de fier deschise. Dincolo de zid, dealul cobora pe mai mulţi kilometri. De la acea înălţime de-abia zăream, slab şi departe, câteva dintre vechile schele din lemn ale exploatării petrolifere, de pe urma căreia se îmbogăţise familia Sternwood. Cea mai mare parte a terenului devenise parc public, curăţat de sonde şi dăruit oraşului de către generalul Sternwood. Dar o mică suprafaţă producea încă, prin grupurile de puţuri de la şapte sute la nouă sute de litri de petrol pe zi. Familia Sternwood, mutându-se pe coama dealului, nu mai era silită să miroasă apa stătută, colectată în puţuri, sau petrolul, dar putea privi încă pe ferestrele din faţă sursa averii ei. Dacă ar fi avut chef. Şi nu cred c-avea.

Am luat-o în jos pe o potecă pavată cu cărămidă, din terasă în terasă, am apucat-o de-a lungul gardului şi-am ieşit pe poartă să-mi iau maşina, parcată pe stradă sub un arbore de piper. Pe dealuri începuse să scapere trăsnete iar cerul de deasupra lor căpătase o culoare purpuriu-închisă. Avea să plouă cu găleata. Aerul se făcuse umed, prevestind ploaia. Am tras capota maşinii înainte de-a o lua spre centru.

Avea picioare frumoase. I-o recunoşteam. Şi ea şi tatăl ei erau doi cetăţeni foarte vicleni. El probabil doar mă încercase; însărcinarea care mi-o dăduse era o treabă de avocat. Chiar dacă domnul Arthur Geiger, "Cărţi rare şi ediţii de lux", se dovedea un şantajist, tot rămânea o treabă de avocat. Afară de cazul când ieşeau la iveală alte lucruri decât cele aparente. La prima vedere, mi-am spus că s-ar putea să mă amuze să le descopăr.

Am mers cu maşina până la Biblioteca Publică, din Hollywood şi-am cercetat superficial un volum gros, intitulat *Ediţii princeps celebre.* O răsfoire de o jumătate de oră mi-a deschis pofta de mâncare pentru la prânz.

4

Magazinul lui A. G. Geiger era la stradă, în partea de nord a bulevardului, aproape de Las Palmas. Uşa de la intrare, în mijlocul faţadei, era mult retrasă de la trotuar, vitrinele aveau sus obloane de aramă, iar în dosul lor paravane chinezeşti, aşa că nu puteam vedea în magazin. În vitrine — tot felul de fleacuri orientale. Nu mi-am dat seama dacă aveau vreo valoare, nefiind colecţionar de antichităţi, cu excepţia facturilor vechi neachitate.

Uşa de la intrare era din sticlă securit şi nu prea vedeam nici prin ea, deoarece înăuntru era foarte întuneric. De o parte a magazinului se afla intrarea în bloc, iar de cealaltă o prăvălie sclipitoare, cu bijuterii pe credit. Bijutierul stătea în uşă, clătinându-se pe călcâie şi cu un aer plictisit — un evreu înalt, arătos, cu păr cărunt, îmbrăcat în haine închise şi strâmte şi cu un diamant de vreo nouă carate pe mâna dreaptă. Un zâmbet vag şi înţelegător îi încolţi în colţul gurii când am intrat în magazinul lui Geiger. Uşa s-a închis încet singură în urma mea şi-am păşit pe o mochetă albastră groasă. În încăpere se aflau fotolii comode din piele albastră iar alături suporturi cu scrumiere. Pe mese strâmte şi lustruite erau expuse între suporturi câteva legături în piele, gravate manual. În vitrinele de pe pereţi am zărit alte legături în piele, lucrate tot manual. O marfă plăcută la vedere, de genul celei pe care un parvenit o cumpără cu metrul şi cere apoi cuiva să-i graveze numele pe cotoare. În fundul magazinului se găsea o despărţitură de lemn marmorat, cu o uşă la mijloc, închisă. În colţul dintre despărţitură şi perete, la un mic birou cu o veioză din lemn sculptat, şedea o femeie.

Se sculă încet şi înainta spre mine legănându-se; era îmbrăcată cu o rochie neagră mată şi strânsă pe trup. Avea şolduri lungi şi păşea într-un fel cum nu prea văzusem deseori pe cineva păşind prin librării. Avea un păr blond-cenuşiu, ochi verzui cu gene rimelate şi era pieptănată lins, cu părul tras de pe urechile în care sclipeau nasturi mari de sticlă neagră. Degetele-i erau lăcuite argintiu. În ciuda machiajului, lăsa impresia c-ar avea un accent senzual.

Se apropie cu destulă forţă de seducţie ca să strice dejunul unor oameni de afaceri şi îşi lăsă capul pe spate pentru a aranja o buclă rebelă, dar nu foarte rebelă, a părului ce lucea moale. Zâmbea prudent, dar putea fi convinsă să devină simpatică.

— Ce doriţi? se interesă ea.

Îmi pusesem ochelarii de soare cu rame de corn. Mi-am ascuţit vocea şi-am început să ciripesc.

— N-aveţi cumva un *Ben Hur,* ediţia 1860?

N-a zis: "Hm"?, deşi ar fi avut chef. Îmi zâmbi rece.

— O ediţie princeps?

— A treia. Cea cu erată la pagina 116.

— Mă tem că n-o avem... momentan.

— Poate aveţi atunci *Chevalier Audubon,* ediţia 1840... Întreaga casetă, fireşte.

— Hm... nu, momentan, răspunse ea răguşit.

Zâmbetul îi atârna nesigur şi m-am întrebat ce mutră o să facă la dispariţia zâmbetului.

— Vindeţi, într-adevăr, cărţi? am întrebat-o cu falsă politeţe.

Mă măsură din cap până în picioare. Nu mai zâmbea. Privirea aproape i se înăsprise. Stătea dreaptă şi ţeapănă. Arătă cu unghiile argintii spre vitrinele cu rafturi din perete.

— Cu ce seamănă astea, cu nişte grepfruturi? se interesă ea ironie.

— Oh, ştiţi, dar fleacurile astea nu mă interesează aproape deloc. Au probabil copii de gravuri, facil colorate şi extrem de comune. Vulgarităţile obişnuite. Nu. Regret. Nu.

— Înţeleg. Încercă să-şi readucă zâmbetul pe faţă. Era furioasă ca un ajutor de primar bolnav de oreion. Poate domnul Geiger... dar lipseşte momentan. Ochii ei mă cercetau cu grijă. Se pricepea la cărţi rare cum mă pricep eu să dresez purici.

— Poate că se întoarce mai târziu?

— Mă tem că numai foarte târziu.

— Regret enorm. Enorm de mult. Am să iau loc pe unul din aceste adorabile fotolii şi-am să fumez o ţigară. Nu prea am ce face toată după-amiaza. Singura preocupare e lecţia mea de trigonometrie.

— Fireşte, spuse ea. Desigur.

M-am întins pe unul din fotolii şi mi-am aprins o ţigară cu bricheta rotundă şi nichelată de pe suportul cu scrumieră. Fata nu se clinti, rămase cu buza inferioară între dinţi şi cu ochii vag tulburaţi. Dădu în cele din urmă din cap, se întoarse încet şi reveni la biroul ei mic din colţ. Mă urmări din dosul lămpii. M-am aşezat picior peste picior şi-am căscat. Degetele cu unghii argintii se îndreptară spre furca telefonului de pe birou, nu-l atinseră, se retraseră şi

începură să răpăie pe birou.

Tăcere cam cinci minute. Uşa se deschise şi un tip înalt şi cu aer înfometat, cu nas mare şi baston în mină, intră discret şi închise uşa în urmă, asigurându-se că s-a prins în clanţă, păşi spre birou şi lăsă pe el un pachet ambalat. Scoase din buzunar un portvizit de focă, cu colţuri de aur, şi-i arătă blondei ceva. Blonda apăsă pe un buton de pe birou. Tipul înalt se îndreptă spre uşa din despărţitura lambrisată şi o deschise doar cât să se strecoare înăuntru.

Mi-am terminat ţigara şi mi-am aprins alta. Minutele se scurgeau încet. Pe bulevard, maşinile claxonau înfundat şi posac. O cursă interurbană roşie trecu huruind. Lumina unui semafor de circulaţie clipi. Blonda se sprijini în cot, îşi puse o palmă deasupra ochilor şi mă privi ţintă pe dedesubt. Uşa despărţiturii se deschise şi tipul înalt şi cu baston se furişă afară. Avea un alt pachet ambalat, de mărimea unei cărţi mari. Se duse la birou şi plăti. Plecă aşa cum venise, mergând pe vârfuri, respirând cu gura deschisă şi aruncându-mi o privire pătrunzătoare şi oblică în timp ce trecea pe alături.

M-am ridicat, am salutat-o pe blondă ducând degetul la pălărie şi m-am luat după individ. O apucă spre partea apuseană a oraşului, pendulând bastonul într-un arc scurt şi precis, exact deasupra pantofului drept. Era uşor de urmărit. Haina, croită dintr-un cupon de păr de cămilă, cam ţipător, avea umeri atât de largi încât gâtul îi ieşea ca o tulpină de grâu iar capul i se bălăbănea deasupra, în vreme ce mergea. Am parcurs un bloc şi jumătate. La semaforul de la Bulevardul Highland m-am oprit lângă el şi l-am lăsat să mă vadă. Mă privi în treacăt, apoi brusc mă fixă cu atenţie şi se îndepărtă rapid. Când lumina trecu pe verde, am traversat Bulevardul Highland şi-am mai străbătut distanţa unui bloc. Grăbi pasul cu picioarele lui lungi şi la colţul străzii avea un avans de douăzeci de metri. O luă la dreapta. La vreo treizeci de metri, pe deal, se opri, îşi prinse bastonul pe braţ, scotoci în buzunarul de la piept şi scoase un portţigaret de piele. Vârî o ţigară în gură, dădu drumul la chibrit şi când îl ridică se uită înapoi, mă văzu că-l urmăresc de la colţ şi se îndreptă de parcă i-ar fi tras cineva un picior în fund. Aproape că ridica praf în urmă în timp ce trecea pe lângă bloc, călcând cu paşi lungi şi nesiguri şi bocănind cu bastonul în caldarâm. O apucă din nou spre stânga. Luase cel puţin un avans de o jumătate de bloc când am ajuns în locul unde cotise. Mă trăsese pe sfoară. Era o străduţă strâmtă, străjuită de pomi, pe o parte cu un parapet, iar pe cealaltă trei curţi cu bungalow-uri.

Dispăruse. Am pornit lent pe lângă parapet, trăgând cu ochiul în toate părţile. În cea de-a doua curte am văzut ceva. Aşezarea se numea La Baba, o curte liniştită şi cufundată în întuneric, cu un şir dublu de bungalow-uri, umbrite de arbori. Aleea centrală era mărginită de chiparoşi italieni, tăiaţi scurt şi masiv, în forma vaselor de ulei din basmul lui *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi.* În dosul celui de-al treilea vas se mişcă marginea unei mâneci croită dintr-un material cadrilat şi ţipător.

M-am sprijinit de un arbore de piper de pe terenul de parcare şi-am aşteptat. Pe dealuri bubuiau din nou tunete. Fulgerul sclipea şi se reflecta în norii negri adunaţi grămadă departe, spre sud. Câteva picături prudente se întinseră pe caldarâm, lăsând urme ca monedele de cinci cenţi. Cerul era calm ca în sera cu orhidee a generalului Sternwood.

Mâneca din dosul arbustului reapăru, apoi un nas mare, un ochi şi nişte păr cânepiu, neacoperit de pălărie. Ochiul se holbă la mine. Dispăru. Perechea lui reapăru ca o ciocănitoare de cealaltă parte a arbustului. Trecură cinci minute. Îl prinsesem la strâmtoare. Tipii de teapa lui n-au nervii tari. Am auzit cum se aprinde un chibrit şi apoi un fluierat. După care, o umbră întunecată alunecă pe iarbă spre arbustul de alături. Apoi ieşi pe alee, se îndreptă direct spre mine, învârtind bastonul şi fluierând. Un fluierat acru, plin de teamă. Am aruncat o privire vagă spre cerul întunecat. Trecu la trei metri de mine şi nici nu mă privi. Acum era în siguranţă. Scăpase de pachet.

L-am urmărit până a dispărut, am apucat-o pe aleea centrală a curţii La Baba şi-am desfăcut ramurile celui de-al treilea chiparos. Am tras afară o carte împachetată, am pus-o la subsuoară şi-am plecat. Nimeni n-a strigat la mine.

5

Îndărăt, pe bulevard, am intrat în cabina telefonică a unui *drugstore* şi-am căutat în carte numărul de telefon de acasă al domnului Arthur Gwynn Geiger. Locuia la Laverne Terrace, o stradă pe deal, ce se făcea din Bulevardul Laurel Canyon. Am vârât moneda de cinci cenţi şi-am format numărul, de curiozitate. N-a răspuns nimeni. Am deschis cartea de telefon la rubrica magazinelor şi-am notat mai multe librării din raza blocului unde mă aflam.

Prima la care m-am adresat se găsea în partea de nord a oraşului, un magazin mare, situat la parter, unde se desfăceau hârtie de scris şi rechizite de birou, iar la mezanin teancuri de cărţi. Nu părea magazinul indicat. Am trecut strada şi-am mai mers două blocuri spre răsărit, în direcţia celuilalt. Acesta aducea mai degrabă cu ceea ce căutam — o prăvălie strâmtă, mică, în mare dezordine şi ticsită cu cărţi până în tavan; înăuntru patru sau cinci amatori îşi lăsau tacticos amprentele pe supracopertele noi. Nimeni nu le dădea vreo atenţie. Am intrat în librărie, am trecut printr-o despărţitură şi m-am pomenit în faţa unei femei scunde şi brunete care citea la un birou o carte de legi.

Am deschis portvizitul şi i l-am pus pe birou ca să vadă legitimaţia dinăuntru. A privit-o, şi-a scos ochelarii şi s-a lăsat pe spatele scaunului. Am vârât portvizitul la loc. Avea trăsăturile fine ale unei evreice inteligente. Mă fixă şi nu spuse nimic.

— Vreţi să-mi faceţi o favoare, o favoare mică de tot? am întrebat-o.
— Nu ştiu. Despre ce-i vorba? Avea o voce groasă şi egală.
— Cunoaşteţi magazinul Geiger de peste drum, două blocuri mai la răsărit!
— Cred c-am trecut pe alături.
— E o librărie. Dar nu ca a dumneavoastră. Ştiţi foarte bine.
Îşi strâmbă uşor buza şi nu răspunse.
— Îl cunoaşteţi pe Geiger din vedere? am întrebat-o.
— Regret, nu-l cunosc pe domnul Geiger.
— Atunci nu puteţi să-mi spuneţi cum arată.
Îşi strâmbă buza şi mai mult.
— De ce v-aş spune?
— Nu există nici un motiv. Dacă nu voiţi, nu vă pot sili.
Se uită prin uşa despărţitorii şi se lăsă din nou pe spate.
— Era o stea de şerif, nu?
— De agent onorific. Nu înseamnă nimic. Costă cât o ţigară de foi de zece cenţi.
— Înţeleg.
Întinse mâna după ţigări, scutură pachetul şi scoase una cu buzele. I-am întins un chibrit. Îmi mulţumi, se aplecă iar pe spate şi se uită la mine prin fum. Apoi spuse prudent:
— Vreţi să ştiţi cum arată şi nu doriţi să-i luaţi un interviu?
— Nu-i acolo acum.
— Presupun c-are să se întoarcă. La urma urmei, e magazinul lui.
— Nu vreau să-i iau încă un interviu. Privi din nou prin uşa deschisă. Vă pricepeţi cumva la cărţi rare?
— Să facem o probă.
— Aveţi cumva *Ben Hur,* ediţia a treia, din 1860, cea cu rând dublu cules la pagina 116?
Împinse de o parte volumul galben de legi, luă de pe birou o carte groasă, o răsfoi, se opri la o pagină şi o studie.
— Nimeni n-are o astfel de ediţie, spuse fără să ridice ochii. Pentru că nici nu există.
— Exact.
— Ce urmăriţi în fond?
— Fata din magazinul lui Geiger n-a ştiut.
Ridică privirea spre mine.
— Înţeleg. Deveniţi interesant. Oarecum.
— Sunt detectiv particular şi anchetez un caz. Poate că pun prea multe întrebări. Mie, oricum, nu mi s-a părut.
Suflă un cerc de fum moale şi cenuşiu şi îşi vârî degetul prin el. Cercul se destrămă în fuioare delicate. Vorbea calm, indiferent.

— Cred că are sub patruzeci şi cinci de ani. De înălţime mijlocie, gras. De vreo şaptezeci şi două de kilograme. Faţa grasă, o mustaţă ca a lui Charlie Chan, ceafa groasă şi moale. E moale tot. Bine îmbrăcat, merge fără pălărie, pretinde că se pricepe la antichităţi, dar habar n-are. A, da. Are un ochi de sticlă.

— Aţi fi un poliţist grozav.

Aşeză la loc cartea de referinţe pe un raft fără geam, la marginea biroului, şi deschise din nou volumul de legi din faţa ei.

— Sper să nu fiu. Îşi puse din nou ochelarii.

I-am mulţumit şi-am plecat. Începuse să plouă. Am rupt-o la fugă, ducând la subsuoară cartea împachetată. Maşina era pe o stradă laterală, din bulevard, aproape peste drum de magazinul lui Geiger. M-am udat ciuciulete până am ajuns acolo. M-am suit în maşină, am ridicat ferestrele şi-am şters cu batista pachetul. Apoi l-am desfăcut.

Fireşte, ştiam ce-aveam să găsesc înăuntru. O carte grea, bine legată, elegant tipărită, cu caractere culese manual pe o hârtie fină. Împodobită cu fotografii obscene, cât pagina. Atât pozele cât şi textul erau de o murdărie de nedescris. Cartea nu era nouă. Datele de împrumut şi restituire erau trecute într-o casetă la început. O carte de împrumutat. O bibliotecă de împrumutat obscenităţi pretenţioase.

Am împachetat cartea la loc şi-am încuiat-o în portbagaj. O astfel de bandă, lucrând la lumina zilei, pe bulevard, părea să se bucure de o protecţie formidabilă. Am rămas pe loc şi m-am otrăvit cu fumul de la ţigară, am ascultat ploaia şi-am reflectat la cele întâmplate.

6

Ploaia umplea rigolele şi pe caldarâm te stropea până la genunchi. Poliţişti voinici, în impermeabile de cauciuc, lucind ca nişte ţevi de revolver, se distrau trecând în braţe peste locurile inundate fete ce chicoteau. Ploaia răpăia violent pe acoperişul maşinii şi capota de pânză groasă începu să lase apă. La picioare se adună o băltoacă. Era prea devreme ca să înceapă toamna cu o astfel de ploaie. Mi-am îmbrăcat pardesiul şi-am apucat-o grăbit spre primul *drugstore,* de unde mi-am cumpărat o sticlă de whisky. Întors în maşină, am băut destul ca să mă încălzesc şi să-mi aţâţ curiozitatea. Depăşisem timpul de parcare, dar poliţiştii erau prea ocupaţi cu trecerea fetelor şi cu fluieratul ca să-şi mai bată capul cu mine.

În ciuda ploii, sau poate tocmai din cauza ei, la magazinul Geiger afacerile mergeau din plin. Automobile elegante se opreau în faţă şi persoane foarte simpatice intrau şi ieşeau cu pachete ambalate. Nu erau numai bărbaţi.

Domnul Geiger apăru pe la ora patru. O limuzină sport, crem, cu două locuri, se opri înaintea magazinului şi, în timp ce cobora din maşină şi intra, i-am surprins faţa grasă şi mustaţa ca a lui Charlie Chan. Nu avea pălărie şi purta un impermeabil de piele verde, cu cordon. De la acea depărtare nu-i puteam vedea ochiul de sticlă. Un băiat înalt şi foarte arătos, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, ieşi din magazin şi conduse maşina după colţ, apoi se întoarse pe jos, cu părul negru şi lucios lipit pe cap de ploaie.

Se mai scurse o oră. Se întunecă şi luminile estompate de ploaie ale magazinelor fură înghiţite de strada întunecată. Claxoanele autobuzelor răsunau furioase. Pe la cinci şi un sfert, băiatul înalt, cu scurta lipită pe corp, ieşi din magazinul Geiger cu o umbrelă şi plecă să aducă maşina crem. Veni cu ea la uşă, Geiger ieşi, iar băiatul înalt îi ţinu umbrela deasupra capului descoperit. Apoi o strânse, o scutură şi o vârî în maşină. După aceea se repezi îndărăt în magazin. Am pornit motorul.

Limuzina sport o apucă spre apus, pe bulevard, ceea ce mă sili să ocolesc la stânga şi să-mi fac o groază de duşmani, inclusiv un şofer de camion, care îşi scoase capul în ploaie şi răcni la mine. Eram la două blocuri în urma ei până am apucat să intru pe acelaşi culoar. Speram ca Geiger să fie în drum spre casă. L-am văzut de două sau trei ori, apoi a luat-o spre nord, pe Bulevardul Laurel Canyon. Pe la jumătatea parcursului viră la stânga şi intră pe o fâşie curbă de beton ud, denumită Laverne Terrace. Era o stradă strâmtă, cu un mal înalt pe o parte, iar pe cealaltă cu o pantă acoperită cu o puzderie de case, asemănătoare unor cabane, ale căror acoperişuri nu se ridicau prea mult peste nivelul drumului. Ferestrele din faţă erau mascate de garduri vii şi desişuri. Pomii îmbibaţi de apă picurau pretutindeni.

Geiger avea aprinse farurile, iar eu nu. Am accelerat şi l-am depăşit la o curbă, am reţinut numărul unei case în timp ce treceam pe alături, şi-am cotit la capătul străzii. Maşina se oprise. Farurile erau îndreptate pieziş spre garajul unei căsuţe cu un gard viu pătrat, astfel tăiat încât ascundea complet uşa de la intrare. L-am urmărit pe Geiger ieşind din garaj cu umbrela ridicată şi trecând prin gardul viu. Nu se purta ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l urmărească cineva. În casă se aprinseră luminile. Am înaintat până la prima casă, mai sus de-a lui, care părea goală, dar nu avea nici un anunţ de închiriere. Am parcat, am tras capota, am băut o duşcă din sticlă, şi-am luat loc. Nu ştiu ce aşteptam, dar ceva îmi spunea să aştept. Trecu un alt convoi de minute plictisitoare.

Două maşini urcară dealul şi depăşiră creasta. Părea o stradă foarte liniştită. Puţin după ora şase, prin ploaia biciuitoare, izbucniră alte lumini strălucitoare. Se lăsase un întuneric de smoală. În faţa casei lui Geiger se opri încet o maşină. Fascicolele farurilor luciră slab, apoi se stinseră. Se deschise uşa şi ieşi o femeie. O femeie micuţă şi subţirică, cu o beretă de pictor şi îmbrăcată într-un impermeabil transparent. Trecu prin gardul viu. O sonerie răsună vag, prin ploaie

se întrezări o lumină, o uşă care se închise, apoi tăcere.

Am scos din portieră o lanternă, am coborât şi am aruncat o privire maşinii. Era un Packard decapotabil, roşcat sau cafeniu-închis. Fereastra din stânga era lăsată. Am căutat locul unde se află fixat permisul de conducere şi-am îndreptat lanterna spre el. Pe permis stătea scris: Carmen Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hollywood. M-am întors la maşină, am luat loc şi-am început să aştept. Capota picura pe genunchi şi stomacul îmi ardea de prea mult whisky. Nici o altă maşină nu mai urcă dealul. În casa în faţa căreia parcasem nu se mai aprinse nici o altă lumină. Părea un cartier prea simpatic ca să adăpostească proaste obiceiuri.

La şapte şi douăzeci o săgeată de lumină albă şi tăioasă ţâşni din casa lui Geiger ca un val de fulgere vara. În timp ce bezna se aduna în jurul ei şi o devora, un urlet ascuţit şi metalic izbucni ca un ecou şi se pierdu printre pomii împovăraţi de apă. Am ieşit din maşină mai înainte ca ecourile să se stingă.

Urletul nu trădase teamă. Mai degrabă o surpriză aproape plăcută, un răcnet de beţie, un zbieret de idioţenie curată. Era un sunet urât. M-a dus cu gândul la oameni în alb, la ferestre zăbrelite şi la paturi tari şi strâmte, prevăzute cu curele de piele pentru glezne şi încheieturi. Cuibul lui Geiger se cufundase din nou într-o linişte deplină când am trecut prin gaura din gardul viu şi-am ocolit colţul care masca uşa de la intrare. Un inel de fier prins într-o gură de leu servea drept ciocan de bătut în uşă. Am întins mâna şi l-am apucat. Exact în clipa aceea, ca şi cum cineva ar fi aşteptat acest semnal, în casă pocniră trei împuşcături. Se auzi un sunet care ar fi putut fi un oftat lung şi dureros. Apoi o buşitură moale şi neclară. Paşi repezi prin casă... paşi ce se îndepărtau.

Uşa dădea pe o alee strâmtă, ca o punte peste o viroagă, umplând golul dintre zidul casei şi marginea malului. Nu exista verandă, nici teren ferm, nici o cale de a ajunge în spate. Uşa din spate se afla la capătul unor trepte de lemn care suiau din strada în formă de alee, de dedesubt. Ştiam fiindcă auzeam pe trepte paşi care coborau. Apoi duduitul brusc al unei maşini care porneşte. Zgomotul se pierdu repede în depărtare. Mi s-a părut că motorului ei îi răspunde o altă maşină, dar n-am fost sigur. Casa din faţa mea era liniştită ca o criptă. Nu mai era nici o grabă. Ce se afla înăuntru, acolo rămânea.

Am încălecat gardul viu de la marginea aleii, m-am aplecat mult spre uşa cu geamuri, fără plasă de sârmă, şi-am încercat să privesc prin crăpătura dintre perdele. Am văzut lumina lămpii pe un perete şi marginea unei biblioteci. M-am întors pe alee, am parcurs-o în întregime, ca şi o parte din gardul viu, şi am împins cu umărul uşa de la intrare. Era o prostie. Poate singura parte a unei case din California prin care nu-ţi poţi vârî piciorul e uşa de la intrare. M-am rănit doar la umăr şi m-am înfuriat. Am sărit iar peste gard, am forţat uşa cu geamuri, folosind pălăria drept mănuşă, şi-am desprins aproape tot geamul de jos. Puteam acum să vâr mâna înăuntru şi să învârt clanţa care o fixa de soclu. Restul a fost

uşor. Nu exista cârlig sus. Uşa cedă. M-am strecurat înăuntru şi-am tras perdelele din faţă.

Cele două persoane din odaie nu dădură nici o atenţie felului cum am intrat, deşi doar una dintre ele era moartă.

7

Era o cameră largă, pe toată lărgimea faţadei. Avea un tavan jos, cu grinzi şi pereţi cafenii de ipsos, împodobiţi cu fâşii de mătase chinezească brodată şi cu gravuri chinezeşti şi japoneze în rame de lemn grunţuros. Apoi rafturi scunde cu cărţi, un covor chinezesc roz şi gros, în care un bursuc ar fi putut sta ascuns o săptămână fără să-şi arate botul. Pe jos — perne, bucăţi de mătase desperecheate, aruncate alandala, de parcă cine locuia acolo ar fi vrut să le aibă la îndemână ca să le pipăie. Mai era şi un divan larg şi jos, îmbrăcat în mătase trandafirie-deschis. Pe el se afla un maldăr de haine, inclusiv lenjerie de mătase, de culoare liliachie. Lumina venea de la o lampă mare şi sculptată pe un piedestal şi de la alte două lămpi cu picior, adumbrite de abajururi verzi ea jadul şi cu ciucuri lungi. Mai era şi un birou negru, cu marginile sculptate la colţuri în chip de gargoile, iar în spatele lui, pe un scaun negru lustruit, cu braţe şi spătar sculptate, o pernă de mătase galbenă. Odaia degaja un amestec straniu de mirosuri, din care cel mai puternic în acea clipă părea izul usturător al prafului de puşcă şi parfumul greţos al eterului.

Într-un colţ al camerei, pe un fel de platformă scundă, se afla un scaun din lemn de tek, cu spătarul înalt, pe care şedea domnişoara Carmen Sternwood pe un şal portocaliu cu franjuri. Stătea foarte drept, cu mâinile pe braţele scaunului, genunchii stinşi, trupul ridicat ţeapăn, în atitudinea unei zeiţe egiptene, cu bărbia sus şi cu dinţii mici şi strălucitori sclipindu-i între buze. Ochii îi erau larg deschişi. Irisul, de un cenuşiu ca gresia, îi devorase pupila. Erau ochi plini de furie. Părea inconştientă, deşi nu avea aerul unei inconştiente. Arăta ca şi cum în mintea ei se petrecea ceva foarte important şi se petrecea cu mare succes. Din gură îi ieşea un chicotit strident, care nu-i modifica expresia şi nici măcar nu-i mişca buzele.

Purta o pereche de cercei lungi de jad. Cerceii erau foarte frumoşi şi costaseră probabil mai multe sute de dolari. Nu mai avea nimic altceva pe ea.

Avea un corp splendid, mic, suplu, întins, ferm şi rotunjit. La lumina lămpii, pielea căpătase lustrul sclipitor al unei perle. Picioarele nu aveau graţia excitantă a picioarelor doamnei Regan, deşi erau foarte frumoase. Am examinat-o fără jenă sau intenţii porcoase. Nu se afla deloc în acea cameră în postura unei fete goale. Era doar o drogată. Pentru mine fusese întotdeauna doar o drogată.

Am încercat s-o mai privesc şi m-am uitat la Geiger. Zăcea pe spate pe duşumea, dincolo de ciucurii covorului chinezesc, în faţa unui obiect care semăna cu un stâlp de totem. Stâlpul avea profilul unui vultur, iar ochiul lui mare şi rotund era lentila unui aparat fotografic. Lentila era îndreptată spre fata goală de pe scaun. De o margine a totemului era fixat un bliţ înnegrit. Geiger purta papuci chinezeşti cu tălpi de pâslă groasă, pantaloni de pijama de mătase neagră, iar deasupra o haină chinezească brodată şi pătată pe piept aproape complet de sânge. Ochiul lui de sticlă sclipea puternic la mine şi era pe departe cel mai viu lucru din persoana lui. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că nici una dintre cele trei împuşcături auzite nu-şi greşise ţinta. Era mort de-a binelea.

Bliţul produsese fulgerul de lumină pe care îl văzusem. Urletul demenţial fusese reacţia fetei drogate şi goale la vederea lui. Cele trei împuşcături reprezentaseră ideea cuiva care dorise să dea o nouă întorsătură evenimentelor. Ideea tipului care coborâse treptele din spate, se suise într-o maşină, trântind uşa, şi plecase în goană. Atitudinea lui mi se părea merituoasă.

Pe o tavă de lac roşu, la capătul biroului negru, alături de un flacon pântecos plin cu un lichid cafeniu, se aflau două pahare fragile, vârstate cu bronz. Am scos dopul şi l-am mirosit uşor. Mirosea a eter şi a altceva, poate a laudanum. N-am încercat niciodată să beau acest amestec, dar mi se părea că merge perfect cu menajul Geiger.

Am ascultat ploaia răpăind pe acoperiş şi pe ferestrele dinspre nord. Nu se mai auzea nici un alt zgomot în afara ei, nici maşini, nici sirenele poliţiei, doar răpăitul ploii. M-am apropiat de divan, mi-am luat impermeabilul şi-am răscolit printre hainele fetei. Am găsit o rochie de lână aspră, verde-deschis, din acelea care se trag peste cap, cu mânecă trei sferturi. Am gândit c-am să reuşesc să i-o îmbrac.

M-am decis să renunţ la lenjeria de corp, nu din sentimente de delicateţe, ci fiindcă nu mă vedeam în stare să-i trag chiloţii şi să-i închid sutienul. Am adus rochia la fotoliul din lemn de tek de pe postament. Domnişoara Sternwood puţea a eter de la un metru. Continua să chicotească strident şi pe bărbie i se scurgea un fir de salivă. I-am tras două palme. A clipit şi-a încetat să mai chicotească. Am mai plesnit-o o dată.

— Hai, i-am spus vesel, fii cuminte. Hai, îmbracă-te!

Îmi aruncă o privire lungă, iar ochii ei de ardezie erau goi ca nişte găuri într-o mască.

— Gugugugu, făcu ea.

I-am mai tras câteva palme. Nici nu i-a păsat. N-au trezit-o. Am început s-o îmbrac. Nici asta n-o interesa. M-a lăsat să-i ridic braţele şi îşi desfăcu larg degetele, de parcă gestul ar fi fost o mare şmecherie. Am reuşit să-i vâr mâinile prin mâneci, să-i trag rochia pe spate şi s-o ridic în picioare. Îmi căzu în braţe chicotind. Am aşezat-o la loc pe fotoliu şi i-am pus ciorapii şi pantofii.

— Hai să facem o mică plimbare, i-am spus. O plimbare mică şi plăcută.

Am făcut o plimbare mică. Uneori, cerceii ei mi se loveau de piept, alteori ne despărţeam cu paşi mari şi lenţi, ca dansatorii profesionişti. Am mers până la cadavrul lui Geiger şi înapoi. Am silit-o să-l privească. Era de părere că-i un tip nostim. A chicotit şi-a încercat să mi-o spună, dar n-a reuşit decât să bolborosească. Am condus-o până la divan şi-am întins-o. Sughiţă de două ori, chicoti puţin şi adormi. Mi-am îndesat în buzunare lenjeria ei şi m-am deplasat în spatele totemului. Aparatul de fotografiat era într-adevăr acolo, fixat înăuntru, dar fără clişeu în dispozitiv. M-am uitat pe jos, gândindu-mă că poate l-a scos mai înainte de-a fi împuşcat. Nici urmă de clişeu. Am ridicat mâna moale şi rece a lui Geiger şi l-am rostogolit niţel. Nici urmă de clişeu. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

M-am dus într-un hol din spatele camerei şi-am cercetat casa. La dreapta se găsea o cameră de baie şi o uşă încuiată, iar în spate bucătăria. Fereastra de la bucătărie fusese forţată. Paravanul de sârmă dispăruse, iar pe pervaz se mai vedea încă locul de unde se trăsese ivărul. Uşa din dos nu era încuiată. Am lăsat-o aşa şi-am intrat într-un dormitor din stânga holului. Era elegant, pretenţios şi feminin. Patul avea o acoperitoare pufoasă. Pe măsuţa de toaletă, cu trei oglinzi, în afara unei batiste, a unui mărunţiş de bani, a unor perii şi a unui portofel pentru chei, se afla o sticluţă cu parfum. În dulapul din perete se găseau haine bărbăteşti, iar sub marginea pufoasă a macatului de pe pat se vedeau nişte papuci de casă. Camera domnului Geiger. Am luat portofelul cu chei în salonaş şi-am căutat prin birou. Într-un sertar încăpător am dat peste o casetă de oţel încuiată. Am încercat una din chei. Înăuntru nu se găsea decât un carneţel de piele albastră, cu index şi cu multe pagini codificate, scris cu aceleaşi caractere prelungi din scrisoarea trimisă generalului Sternwood. Am vârât carneţelul în buzunar, am şters caseta unde o atinsesem, am încuiat biroul la loc, am pus cheile în buzunar, am stins gazul care încălzea butucii de metal din cămin, mi-am îmbrăcat trenciul şi-am încercat s-o trezesc pe domnişoara Sternwood. Era imposibil. I-am îndesat pe cap bereta de pictor, am învelit-o în impermeabil şi-am dus-o în braţe până la maşina ei. M-am întors, am stins toate luminile şi-am închis uşa de la intrare, apoi i-am scos cheile din geantă şi-am pornit Packardul. Am coborât dealul cu farurile stinse. În mai puţin de zece minute am ajuns la Alta Brea Crescent. În tot acest timp Carmen a sforăit, şi-am simţit în faţă respiraţia ei care puţea a eter. N-am putut să-i dau la o parte capul de pe umărul meu. N-am reuşit decât să nu i-l ţin în poală.

În dosul geamurilor strâmte şi încadrate în plumb ale uşii laterale din casa Sternwood se întrezărea o lumină slabă. Am oprit Packardul sub bolţile de la intrare şi mi-am golit buzunarele pe banchetă. Fata sforăia într-un colţ, cu bereta căzută şmechereşte pe nas şi cu mâinile atârnându-i moi în cutele impermeabilului. Am ieşit din maşină şi-am sunat la uşă. Paşi se apropiară încet, de parcă ar fi venit obosiţi de la o mare depărtare. Uşa se deschise şi majordomul ţeapăn şi cărunt mă măsură din cap până în picioare. Lumina din hol îi arunca un halo în jurul părului argintiu.

— Bună seara, domnule, spuse el politicos şi se uită peste mine la Packard. Îşi întoarse apoi privirea spre mine.

— Doamna Regan e acasă?

— Nu, domnule.

— Generalul doarme, sper!

— Da. Seara e vremea când doarme cel mai bine.

— Unde-i subreta doamnei Regan?

— Mathilda? E aici, domnule.

— N-ar strica s-o chemi. O treabă de femeie. Uită-te în maşină şi-ai să vezi de ce.

Se uită în maşină. Se întoarse.

— Înţeleg, zise el. Am s-o aduc pe Mathilda.

— Mathilda are s-o îngrijească, i-am spus.

— Cu toţii încercăm s-o îngrijim.

— Bănuiesc că ai experienţă. Nu mi-a răspuns. Atunci noapte bună. Las totul pe seama dumitale?

— Perfect, domnule. Să chem un taxi?

— Hotărât nu. De fapt, nici nu sunt aici. Nu-i decât o închipuire de-a dumitale.

Atunci zâmbi. Se înclină uşor, iar eu m-am întors, am luat-o pe alee şi-am ieşit pe poartă.

Am mers aşa pe parcursul a zece blocuri, coborând pe străzile în serpentină, biciuite de ploaie, pe sub pomii care picurau tot timpul, de-a lungul ferestrelor luminate ale unor case imense, situate pe terenuri fantomatic de gigantice — ciorchini neclari de streşini, frontoane şi ferestre luminate sus pe culmea dealurilor, distante şi inaccesibile, cum sunt casele vrăjitoarelor în pădure. Am dat de o staţie de benzină, luminată orbitor şi inutil, unde un vânzător plictisit, cu şapcă albă pe cap şi îmbrăcat cu un vindiac albastru închis stătea ghemuit pe un scaun între pereţii de sticlă aburită şi citea un ziar. Aş fi vrut să intru, dar m-am răzgândit. Eram ud până la piele. Şi într-o noapte ca asta îţi creşte barba aşteptând un taxi. Iar şoferii de taxi nu uită.

Mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră ca să mă întorc pe jos acasă la Geiger, mergând repede. Nu era ţipenie de om, pe stradă nici o maşină, afară de-a

mea, parcată în faţa casei de alături. Arăta tristă ca un câine pierdut. Am scos dinăuntru o sticlă de whisky şi-am dat pe gât jumătate din ce mai rămăsese, apoi am intrat în maşină ca să aprind o ţigară. Am fumat-o jumătate, am aruncat-o, am ieşit, m-am îndreptat spre casa Geiger. Am descuiat uşa şi-am păşit în bezna caldă încă, am rămas pe loc, în timp ce picăturile se scurgeau tăcut de pe mine pe covor, iar eu ascultam ploaia. Am bâjbâit după lampă şi-am aprins-o.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereţi dispăruseră mai multe fâşii de mătase brodată. Nu le numărasem, dar tapetul cafeniu, pe alocuri gol, bătea la ochi. Am mai făcut câţiva paşi şi-am mai aprins o lampă. M-am uitat la totem. La picioarele lui, dincolo de marginea covoraşului chinezesc, fusese întins un alt covor pe duşumea. Nu se aflase acolo mai înainte. Se aflase cadavrul lui Geiger. Iar cadavrul lui Geiger dispăruse.

Am înlemnit. Am strâns buzele pe dinţi şi-am privit ironic ochiul de sticlă din totem. Am mai cercetat o dată întreaga casă. Toate erau exact aşa cum le lăsasem. Geiger nu se afla în patul lui cu macat pufos şi nici dedesubt, şi nici în dulapul din perete. Nu era nici în bucătărie şi nici în camera de baie. Nu mai rămânea decât uşa încuiată din dreapta holului. Una din cheile lui Geiger o deschise. Camera era interesantă, dar Geiger nu era înăuntru. Era interesantă fiindcă era foarte diferită de camera lui Geiger. Era un dormitor masculin, sobru şi aproape gol, cu duşumea lustruită, cu câteva covoraşe model indian, două scaune drepte, un birou dintr-un lemn cu pigment întunecat, având pe el o trusă de toaletă bărbătească şi două lumânări negre şi sfeşnice de aramă, înalte de treizeci de centimetri. Patul era strâmt, părea tare şi era acoperit cu un macat cafeniu de batist. Camera răspândea răcoare. Am încuiat-o la loc, am şters clanţa cu batista şi m-am întors la totem. M-am lăsat în genunchi şi-am început să cercetez de-a lungul marginii covoraşului până la uşa de la intrare. Mi s-a părut că văd două dâre paralele ducând în acea direcţie, ca şi cum ar fi fost târâte nişte tocuri. Cel care le târâse o făcuse conştiincios. Morţii atârnă mai greu decât inimile sfărâmate.

Nu fusese poliţia. I-aş mai fi găsit încă acolo, ocupaţi să măsoare cu sfoara, să tragă urme cu creta, să presare pudră pentru a lua amprente, să fotografieze şi să fumeze ţigări de foi ieftine. I-aş fi găsit cu siguranţă acolo. Dar nu fusese nici criminalul. Plecase prea repede. Probabil că zărise fata. Nu putuse fi sigur că-i atât de ameţită încât să nu-l vadă. Criminalul fugise ca să câştige distanţă. N-am găsit nici un răspuns, dar n-aveam nimic împotriva faptului că cineva dorea ca Geiger să fie dat doar lipsă şi nu asasinat. Mi se oferea astfel prilejul să mă conving, dacă raportam poliţiei, fără să pomenesc însă de Carmen Sternwood. Am încuiat din nou uşa, am pornit motorul maşinii şi-am apucat-o spre locuinţa mea ca să fac un duş, să-mi schimb hainele şi să iau o cină târzie. După aceea m-am fâţâit prin apartament, am băut prea multe groguri fierbinţi şi-am încercat să dezleg numele codificate din carneţelul albastru cu index, al lui Geiger. Nu

puteam fi sigur decât că era vorba de o listă de nume şi de adrese, probabil ale clienţilor. Erau peste patru sute. Asta însemna o combinaţie formidabilă, ca să nu mai pomenesc de eventualele şantaje, probabil foarte numeroase. Orice nume de pe listă putea fi cel al criminalului. N-am invidiat treaba poliţiei când aveam să le înmânez carneţelul.

M-am dus la culcare plin de whisky şi de ciudă şi-am visat un om într-o haină chinezească, pătată de sânge, fugărind o fată goală, cu cercei lungi de jad în urechi, în timp ce eu alergam după ei încercând să-i fotografiez eu un aparat fără film.

9

A doua zi dimineaţă aerul era limpede, luminos şi însorit. M-am trezit cu senzaţia că am în gură mănuşa unui automobilist, am băut două ceşti de cafea şi-am răsfoit ziarele de dimineaţă. În nici unul
n-am găsit vreo referinţă la domnul Arthur Gwynn Geiger. Tocmai scuturam costumul meu ud ca să-i netezesc cutele, când sună telefonul. Era Bernie Ohls, anchetatorul principal al procurorului, care îmi dăduse ideea să merg la generalul Sternwood.

— Ei, cum se simte băiatul? începu el. Vocea lui părea a unui om care a dormit bine şi nu avea prea mari datorii.

— Mă doare capul după băutură.

— Ce vorbeşti? Râse distrat, apoi vocea îi căpătă o nuanţă prea degajată, o voce de poliţist şmecher.

— Ai apucat să-l vezi pe generalul Sternwood?

— Hm.

— Ai făcut ceva pentru el?

— A plouat prea tare, i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— Se pare că-i o familie căreia i se întâmplă multe. Un automobil mare Buick, aparţinând unuia dintre ei, e spălat de flux lângă cheiul Lido.

Am ţinut telefonul atât de strâns, încât era gata să plesnească. Mi-am ţinut de asemenea respiraţia.

— Mda, zise Ohls vesel. Un superb automobil Buick, nou umplut cu nisip şi cu apa mării... Ah, eram cât pe-aci să uit. E şi un tip în maşină.

Am dat drumul aerului din piept atât de încet încât îmi rămase pe buze.

— Regan? l-am întrebat.

— Aha? Cine? Vrei să spui fostul traficant de alcool, pe care l-a agăţat fata mai mare şi cu care s-a măritat? Nu l-am văzut niciodată. Ce-o fi făcând în maşină?

— Lasă glumele proaste. Ce-ai vrea să facă cineva în maşină?
— N-am idee, amice. Mă duc s-arunc o privire la chei. Vii cumva?
— Da.
— Grăbeşte-te. Mă găseşti în biroul meu.
Bărbierit, îmbrăcat şi cu micul dejun luat, am ajuns la Palatul de Justiţie în mai puţin de o oră.
Am suit cu liftul până la etajul şapte şi m-am îndreptat spre un grup de mici birouri, folosite de oamenii procurorului. Cel al lui Ohls nu era mai mare decât restul, dar îl ocupa singur. Pe birou nu se afla decât un tampon, un suport ieftin pentru creioane, pălăria şi unul din picioarele lui Ohls. Era un om blondiu, de statură mijlocie, cu sprâncene ţepene şi albe, ochi calmi şi dinţi bine îngrijiţi. Semăna cu primul venit de pe stradă. Ştiam din întâmplare că omorâse nouă oameni, pe trei dintre ei pe când se afla în apărare, sau când cineva îşi putea închipui astfel.
Se ridică şi puse în buzunar o cutiuţă turtită, cu ţigări de foi minuscule numite *Entractes,* o morfoli pe cea din gură şi mă privi atent de-a lungul nasului, cu capul lăsat pe spate.
— Nu-i Regan, zise el. Am verificat. Regan e un tip voinic, la fel de înalt ca tine şi ceva mai greu. Ăsta-i un tânăr.
N-am răspuns nimic.
— Ce l-a făcut pe Regan s-o întindă? întrebă Ohls. Te interesează?
— Nu cred, i-am răspuns.
— Când un traficant de alcool se căsătoreşte intrând într-o familie bogată, iar apoi îşi ia rămas bun de la o femeie bine şi de la vreo două milioane de dolari dobândiţi legal — e de-ajuns ca să mă pună pe gânduri. Bănuiesc că ţi-ai închipuit că-i un secret.
— Hm.
— Perfect, să nu scoţi o vorbă amice. Nu mă supăr. Înconjură biroul, bătându-se peste buzunare, apoi întinse mâna după pălărie.
— Nu-l caut pe Regan, i-am spus.
Încuie uşa cu broasca automată şi-am coborât la spaţiul de parcare oficial, unde ne-am suit într-o maşină mică albastră. Am apucat-o pe Bulevardul Sunset, folosind uneori sirena ca să scăpăm de un stop. Era o dimineaţă răcoroasă, cu aerul destul de înviorător ca viaţa să-ţi pară simplă şi plăcută, dacă n-aveai prea multe griji. Eu unul aveam.
Până la cheiul Lido erau patruzeci şi cinci de kilometri pe şoseaua de pe faleză, primii cincisprezece printr-o circulaţie densă. Ohls ajunse la destinaţie în trei sferturi de oră. Ne-am oprit brusc în faţa unei arcade de ipsos decolorat, mi-am dat jos picioarele de pe podeaua maşinii şi-am coborât amândoi. Un chei lung, cu un parapet, cu stâlpi de lemn alb, se întindea de la arcadă spre mare. La capătul lui am văzut un grup de oameni aplecaţi, iar sub arcadă un poliţist

motorizat bloca drumul unui alt grup care dorea să ajungă pe chei. De ambele părţi ale şoselei erau parcate maşini — necrofilii obişnuiţi, de ambele sexe. Ohls arătă motociclistului insigna lui şi o apucarăm pe chei, în mirosul violent de peşte nealterat de ploaia torenţială de peste noapte.

— Uite-o pe şlep, zise Ohls, arătând cu una din ţigările lui de foi minuscule.

Un şlep scund şi negru, cu o cabină ca a unui remorcher, se ghemuia lângă ponton la capătul cheiului. Pe puntea lui, în soarele dimineţii, strălucea un obiect prins încă în lanţul de macara — o maşină mare, neagră şi nichelată. Braţul macaralei fusese lăsat în poziţia lui şi coborât la nivelul punţii. În jurul automobilului stăteau în picioare câţiva oameni. Am păşit amândoi pe treptele alunecoase până jos pe punte.

Ohls salută un agent în uniformă kaki-verzui şi pe altul în civil. Echipajul şalupei, compus din trei persoane, se apleca peste marginea cabinei şi mesteca tutun. Unul dintre ei se freca pe cap cu un prosop murdar. Era desigur cel care intrase în apă ca să fixeze lanţurile.

Am examinat automobilul. Bara de şoc din faţă era îndoită, unul dintre faruri spart, celălalt doar turtit, dar cu geamul încă întreg. Cutia radiatorului avea o spărtură mare, iar vopseaua şi nichelul de pe întreaga maşină se zgâriaseră rău. Tapiseria se îmbibase de apă şi se înnegrise. Nici unul dintre cauciucuri nu părea deteriorat.

Şoferul se afla ghemuit la volan, cu capul într-o poziţie nefirească faţă de umeri. Era un băiat slăbuţ şi brunet, frumos până nu de mult. Faţa lui căpătase o culoare alb-albăstruie, sub pleoapele coborâte ochii luceau stins şi vag, iar în gura deschisă intrase nisip. Pe tâmpla stângă se detaşa pe albeaţa pielii o vânătaie violentă.

Ohls se trase înapoi, îşi hârâi gâtlejul şi aprinse una din ţigările lui mici de foi.

— Ce s-a întâmplat?

Agentul în uniformă arătă spre curioşii de la capătul cheiului. Unul dintre ei cerceta locul de pe parapetul de şipci albe unde se produsese o mare spărtură. Lemnul rupt se vedea galben şi curat, ca pinul tăiat proaspăt.

— A trecut pe acolo. Probabil că şocul a fost foarte puternic. Aici ploaia a încetat devreme, pe la nouă seara. Lemnul rupt e uscat pe dinăuntru. Înseamnă deci că accidentul s-a petrecut după încetarea ploii. Apa în care a căzut maşina era destul de adâncă pentru a n-o strica prea rău; fluxul era la jumătate, altfel ar fi cărat-o în larg, iar refluxul tot la jumătate, căci altfel ar fi buşit-o de chei. Aşadar accidentul a avut loc pe la zece seara. Poate chiar nouă şi jumătate, dar nu mai devreme. Se vedea sub apă când au venit azi-dimineaţă băieţii să pescuiască, aşa c-am adus şlepul s-o scoatem la suprafaţă şi l-am găsit pe tipul mort.

Agentul în civil zgârie puntea cu vârful pantofului. Ohls se uită lateral spre mine şi morfoli mica ţigară de foi, ca pe o ţigară obişnuită.

— Era beat? întrebă el, fără să se adreseze cuiva anume.

Omul care se ştersese pe cap cu prosopul se apropie de balustradă şi îşi hârâi gâtlejul cu un zgomot care făcu pe toată lumea să-şi întoarcă spre el capul.

— Am înghiţit nişte nisip, zise şi scuipă. Nu aşa de mult ca prietenul nostru, dar destul.

— Se poate să fi fost beat, zise agentul în uniformă. O fi făcut pe nebunul în ploaie. Beţivii sunt în stare de orice.

— La dracu, nu era beat, zise poliţistul în civil.

Frâna de mână e pe jumătate pusă, iar tipul a fost lovit în tâmplă. După mine e vorba de-o crimă.

Ohls se uită la omul cu prosopul.

— Ce părere ai, amice?

Omul cu prosopul păru măgulit. Rânji:

— Eu aş spune că-i o sinucidere, omule. Nu-i treaba mea, dar eu cred că-i sinucidere. În primul rând, tipul a descris un drum extrem de drept de-a lungul cheiului. Poţi aproape să urmăreşti urmele lăsate de roţi. Asta înseamnă că accidentul s-a petrecut după ploaie, cum a spus şeriful. Apoi a lovit parapetul direct şi violent, căci altfel maşina n-ar fi trecut prin el şi n-ar fi căzut în apă cu partea dreaptă în sus. E foarte posibil să se fi răsturnat de câteva ori. Înseamnă c-avea o mare viteză şi c-a lovit gardul din plin. Prea mare viteză ca să fi frânat pe jumătate. Poate că a dat să frâneze în vreme ce cădea şi s-o fi rănit la cap tot în cădere.

— Ai ochi, amice. L-ai percheziţionat? întrebă Ohls pe agent.

Poliţistul se uită la mine, apoi la echipajul sprijinit de cabina timonierului.

— Bine, lasă, continuă Ohls.

Un omuleţ cu ochelari, cu o faţă obosită şi o geantă neagră coborî treptele cheiului. Alese un loc destul de curat pe punte şi îşi lăsă jos geanta. Apoi îşi scoase pălăria, se frecă la ceafă şi privi fix marea, de parcă n-ar fi ştiut unde se află sau de ce-a venit.

— Uite-ţi clientul, doctore, spuse Ohls. A făcut aseară un salt de pe chei. Între nouă şi zece. Asta-i tot ce ştim.

Omuleţul se uită posac la mort. Îi pipăi capul, cercetă vânătaia de pe tâmplă, întoarse capul cu ambele mâini şi îi pipăi coastele. Îi ridică o mână moale şi inertă şi se uită cu atenţie la unghii. Dădu drumul mâinii şi o urmări cum cade. Se întoarse, îşi deschise geanta, scoase un teanc de formulare pentru formalităţile postmortem şi începu să scrie peste indigou.

— Cauza aparentă a morţii o constituie ruperea coloanei vertebrale la ceafă, spuse el scriind. Ceea ce înseamnă că n-o să găsim multă apă în el. Ceea ce înseamnă că o să înţepenească foarte curând fiindcă l-aţi scos din apă. Luaţi-l din maşină până nu înţepeneşte. O să vă vină greu după aia.

— De cât timp e mort, doctore? întrebă Ohls.

— N-aş putea să vă spun.

Ohls îi aruncă o privire ascuţită, îşi scoase mica ţigară de foi din gură şi îi aruncă şi ei o privire ascuţită.

— Încântat că v-am cunoscut, doctore, un om în serviciul procurorului care nu e în stare să ghicească cu o aproximaţie de cinci minute, mă uimeşte.

Omuleţul zâmbi acru, îşi vârî carneţelul în geantă şi creionul în buzunarul vestei.

— Dacă şi-a luat cina aseară, aş putea să vă spun, dacă aş cunoaşte ora când a mâncat. Dar nu cu o aproximaţie de cinci minute.

— Cum a căpătat vânătaia? În cădere?

Omuleţul se uită din nou la vânătaie.

— Nu prea îmi vine să cred. Lovitura a fost pricinuită de un obiect acoperit. Şi rana a sângerat sub-cutaneu în timp ce omul trăia încă.

— Cu un drug, nu?

— Foarte posibil.

Omuleţul salută din cap, îşi luă geanta de jos şi urcă scările spre chei. O ambulanţă făcea marşarier dincolo de arcada de ipsos. Ohls mă privi şi spuse:

— Hai să mergem. N-a prea meritat deranjul, nu?

Am suit din nou pe chei şi mi-am reluat locul în maşina lui Ohls. O întoarse chinuit pe şosea şi se îndreptă spre oraş pe şoseaua cu trei culoare, spălată de ploaie, de-a lungul unor şiruri de dune de nisip alb-gălbui, acoperite cu muşchi trandafiriu. Deasupra mării, câţiva pescăruşi se roteau şi coborau iute peste ceva ce plutea pe valurile fluxului, iar departe, un yacht alb părea că atârnă din cer.

Ohls întoarse capul spre mine şi mă întrebă:

— Îl cunoşti?

— Desigur. E şoferul familiei Sternwood. L-am văzut acolo ieri curăţind chiar acea maşină.

— Nu vreau să te agasez cu întrebări, Marlowe. Spune-mi doar dacă misiunea ta are ceva de-a face cu el?

— Nu. Nu-i cunosc nici măcar numele.

— Owen Taylor. Cum am aflat? E ciudat. Cam acum un an l-am vârât la zdup pentru că a călcat Legea Mann. Se pare că a fugit la Yuma cu fiica năbădăioasă, cea mică, a generalului Sternwood. Cealaltă soră s-a luat după ei, i-a adus înapoi şi l-a vârât pe Owen la răcoare. A doua zi vine la procuror şi-i cere să-i dea drumul băiatului. Spune că tipul avea intenţia să se căsătorească cu sora ei, că asta dorea, numai că sora ei nu era de acord. Nu voia decât să facă unele nebunii şi să se distreze. Aşa că i-am dat drumul băiatului, şi să mă ia dracu', închipuie-ţi că l-au reangajat ca şofer. Peste puţin timp, primim de la Washington un raport asupra amprentelor lui şi aflăm că mai suferise o condamnare în Indiana, cu şase ani în urmă, pentru o încercare de spargere. S-a ales doar cu şase luni la închisoarea regională, chiar cea din care a evadat Dillinger. Îi informăm

pe membrii familiei Sternwood, iar ei îl ţin mai departe ca şofer. Ce părere ai?
— Pare o familie de ţicniţi. Au aflat ce s-a întâmplat aseară?
— Nu. O să trebuiască să-i anunţ acum.
— Dacă poţi, scuteşte-l pe bătrân.
— De ce?
— Are destule necazuri şi e bolnav.
— Vorbeşti de Regan?
— Nu ştiu nimic despre Regan, m-am strâmbat eu. Ţi-am spus. Nu-l caut pe Regan. Regan n-a supărat pe nimeni după câte ştiu.
— Oh, zise Ohls, şi se uită lung la mare, iar maşina aproape că derapă de pe şosea. În restul drumului până la oraş dac-a mai rostit o vorbă. M-a lăsat la Hollywood, în apropierea Teatrului Chinezesc şi-a cotit spre Alta Brea Crescent. Am mâncat la o tejghea, am răsfoit un ziar de după-amiază şi n-am găsit nimic despre Geiger.
Apoi am pornit pe jos pe bulevard spre răsărit, să mai arunc o privire magazinului lui Geiger.

10

Bijutierul evreu slab şi cu ochi negri, care vindea marfă în rate, stătea în picioare la intrare, în aceeaşi poziţie ca în după — amiaza trecută. Mi-a aruncat din nou o privire înţelegătoare când am intrat. Magazinul lui Geiger arăta neschimbat. Aceeaşi lampă strălucea pe măsuţa din colţ şi aceeaşi blondă, în nuanţa cenuşei, în aceeaşi rochie neagră, ca din piele de căprioară, se sculă din dosul măsuţei şi înainta spre mine cu acelaşi zâmbet prudent pe faţă.
— Ce...! spuse ea şi se opri. Degetele cu unghii argintii tresăriră de-a lungul trupului. În surâsul ei exista o nuanţă de sforţare. Nu mai zâmbea. Rânjea. Îşi închipuia doar că zâmbeşte.
— M-am întors, am zis cu un aer distant, şi-am scuturat ţigara. E aici domnul Geiger?
— Mă tem... mă tem că nu. Nu-i aici... mă tem că nu. Să vedem... ce doriţi?
Mi-am scos ochelarii de soare şi-am lovit cu ei delicat încheietura mâinii stângi. Dacă ai 90 de kilograme şi poţi arăta efeminat, înseamnă că eram la înălţime.
— Istoria cu ediţiile princeps n-a fost decât un pretext, i-am şoptit. Trebuie să fiu atent. Am ceva care-l interesează. Ceva care-l interesează de mult timp.
Degetele cu unghii argintii pipăiră părul blond deasupra unei urechi cu cercel cu pietre negre ieftine.
— Ah, un simplu comis-voiajor, zise ea. Ei bine... n-ai decât să vii mâine.

Cred că mâine are să fie aici.

— Lasă bancurile. Şi eu lucrez în branşa voastră.

Ochii i se îngustară, până căpătară o slabă sticlire verzuie, ca o mlaştină de pădure, departe în umbra pomilor. Degetele i se strânseră în palmă. Mă fixă şi îşi ţinu o clipă respiraţia.

— E bolnav? Aş putea să-l văd la el acasă? am spus nerăbdător. Nu pot să aştept o veşnicie.

— Eşti... un... eşti... un... vorbele i se înfundară în gâtlej.

Am crezut c-o să cadă în nas. Tremura din tot corpul iar faţa i se descompuse ca o prăjitură de mireasă. Şi-o recompuse încet, ca şi când ar fi ridicat o greutate mare, doar datorită voinţei. Zâmbetul reapăru şifonat rău pe la colţuri.

— Nu, zise ea. Nu. Nu-i în oraş. E inutil. N-ai putea să vii... să vii... mâine?

Tocmai deschisesem gura să-i răspund când se crăpă uşa de la despărţitură. Tânărul înalt, brunet şi chipeş, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, aruncă o privire prin uşa întredeschisă; era tras la faţă şi ţinea buzele strânse. Mă văzu, închise repede uşa la loc, dar nu mai înainte ca să zăresc pe jos o grămadă de lădiţe de lemn, căptuşite cu ziare şi pline cu cărţi vraişte. Un bărbat într-o salopetă nou-nouţă le aranja. O parte din stocul lui Geiger lua altă destinaţie.

Când uşa se închise, mi-am pus ochelarii de soare şi-am salutat-o pe blondă, ducându-mi degetul la pălărie.

— Atunci pe mâine. Aş dori să vă las o carte de vizită, dar ştiţi cum e cazul.

— Da, ştiu cum e.

Tremură iar uşor şi printre buzele boite strident se auzi un slab şuier de respiraţie. Am ieşit din magazin şi-am apucat-o spre apus pe bulevard, până la colţ, apoi la nord pe strada care da în aleea paralelă cu spatele magazinelor. O camionetă neagră, cu margini de plasă de sârmă şi fără nici o inscripţie, era parcată în spatele magazinului lui Geiger. Omul în salopeta nou-nouţă tocmai încărca o lădiţă pe rampa camionetei. M-am întors pe bulevard şi lângă blocul alăturat de cel al lui Geiger am găsit un taxi parcat în faţa unei guri de incendiu. La volan, un tânăr cu o mutră obraznică citea o revistă cu povestiri de groază. Mi-am vârât capul în geam şi i-am arătat un dolar.

— Urmăreşti o maşină?

Mă măsură din cap până în picioare.

— Detectiv particular.

Rânji:

— Specialitatea mea, amice.

Vârî revista în rama oglinzii retrovizoare şi m-am urcat în maşină. Am ocolit blocul şi-am oprit în faţa ieşirii din dos a magazinului lui Geiger, lângă o altă gură de incendiu.

În camionetă se aflau vreo şase lădiţe iar omul în salopetă închise uşile din plasă de sârmă, prinse în cârlig rampa de încărcare şi se sui la volan.

— Urmăreşte-l, i-am spus şoferului.

Omul în salopetă ambală motorul, aruncă o privire în susul şi-n josul aleii şi o porni grăbit în direcţia opusă. Ieşi din alee şi o luă la stânga. Noi la fel. Am zărit camioneta apucând-o la răsărit pe Bulevardul Franklin şi i-am cerut şoferului să se apropie puţin de ea. N-a vrut sau n-a reuşit. Când am intrat pe Bulevardul Franklin, am zărit-o la o distanţă de două blocuri. Am avut-o în faţă tot parcursul până la Vine, peste Vine şi tot drumul până la Western. După Western am mai surprins-o de două ori. Era o circulaţie intensă iar băiatul cu mutra obraznică o urmărea de la prea mare depărtare. Tocmai îi pomeneam de asta fără jenă, când camioneta, aflată mult în faţa noastră, o luă din nou spre nord. O apucă pe o stradă numită Britanny Place. Când am ajuns pe Britanny Place, camioneta dispăruse.

Băiatul cu mutra obraznică scoase prin geamul despărţitor câteva sunete pentru a mă îmbărbăta şi începurăm să urcăm dealul, cu şase kilometri pe oră, căutând din ochi camioneta în dosul arbuştilor. Două blocuri mai încolo, Britanny Place vira spre răsărit şi se unea cu Randall Place pe o fâşie de teren unde se afla o casă albă cu apartamente de închiriat, dispusă cu faţada pe Randall Place şi cu intrarea garajului din subsol pe Britanny Place. Tocmai treceam pe acolo şi băiatul cu mutra obraznică îmi spunea că maşina nu putea fi departe când, privind intrarea boltită a garajului, am văzut în întuneric uşile din spate ale camionetei deschise din nou. Am ocolit până în faţa casei cu apartamente şi-am coborât din maşină. În holul de la intrare nu era nimeni şi nu exista nici tablou telefonic pentru chiriaşi. Lângă un zid fusese împins un birou de lemn, alături de cutiile de scrisori aurite. Am parcurs numele. Un oarecare Joseph Brody locuia în apartamentul 405. Un oarecare Joe Brody primise cinci mii de dolari de la generalul Sternwood ca s-o lase în pace pe Carmen şi să-şi caute altă fetiţă cu care să se distreze. Putea fi acelaşi Joe Brody. Eram gata să fac prinsoare.

Am ocolit un colţ al peretelui şi-am ajuns la picioarele scării din dale, în faţa unui lift automat. Partea superioară a liftului se găsea la nivelul podelei. Pe o uşă de alături de lift scria: Garaj. Am deschis-o şi-am coborât câteva trepte strâmte până la subsol. Uşa liftului automat era dată de perete şi sprijinită, iar individul în salopetă nouă umplea liftul cu lădiţe grele şi bombănea furios. M-am oprit lângă el, am aprins o ţigară şi l-am urmărit. Nu i-a plăcut că-l urmăream.

După o vreme am spus:

— Ai grijă de greutate, amice. Liftul nu rezistă decât la jumătate de tonă. Unde sui asta?

— La apartamentul domnului Brody, patru, zero, cinci. Eşti administratorul?

— Mda. Par nişte lucruri de furat.

Îmi aruncă o privire furioasă. Avea ochii palizi şi cu cearcăne albicioase.

— Cărţi, se răsti el. Patruzeci şi cinci de kilograme lădiţa cea mai uşoară, iar eu nu pot să duc în spinare decât 35 de kilograme.

— Ai grijă de greutate.

Se urcă în lift împreună cu şase lădiţe şi trase uşile. Am suit din nou treptele până în hol, am ieşit în stradă, iar taxiul m-a condus in centru, la biroul meu. I-am dat şoferului cu mutra obraznică un bacşiş prea mare, iar el mi-a înmânat o carte de vizită, îndoită la colţuri, pe care pentru prima oară n-am aruncat-o în vasul de majolică, plin cu nisip, de lângă lift.

Ocupam o cameră şi jumătate, în dosul clădirii, la etajul şapte. Jumătatea de cameră era un birou, despărţit în două ca să am şi odaie de primire. Numai pe uşa de la odaia de primire se afla numele meu. Doar atât. O lăsam întotdeauna descuiată în cazul când venea vreun client şi catadicsea să ia loc şi să aştepte.

Venise un client.

11

Purta o fustă din *tweed* cafeniu, o cămaşă bărbătească cu cravată şi pantofi de stradă lucraţi manual. Ciorapii erau la fel de fini ca în ziua precedentă, deşi nu-şi mai expunea atât de mult picioarele. Părul negru strălucea sub o pălărie cafenie, gen Robin Hood, care ar fi putut costa cincizeci de dolari şi părea făcută cu o singură mână dintr-o bucată de sugativă.

— Ei bine, în sfârşit te-ai sculat, spuse ea, strâmbându-şi nasul la sofaua roşie decolorată, la cele două fotolii desperecheate, la perdelele de plasă care trebuiau spălate şi la măsuţa de scris mică, ca a unui şcolar şi plină cu reviste vechi, menite să dea camerei un aspect profesional. Începeam să-mi spun că poate lucrezi în pat, ca Marcel Proust.

— Cine-i ăsta?

Am vârât o ţigară în gură şi mi-am aţintit privirea asupra ei. Arăta puţin palidă şi încordată, dar părea o fată în stare să acţioneze sub încordare.

— Un scriitor francez, expert în degeneraţi. N-ai de unde să-l cunoşti.

— I-auzi, am spus. Haideţi în budoarul meu.

Se ridică şi spuse:

— Nu ne-am înţeles prea bine ieri. Poate c-am fost nepoliticoasă.

— Amândoi am fost nepoliticoşi.

Am descuiat uşa de comunicare şi i-am ţinut-o deschisă ca să intre. Am pătruns în restul apartamentului, care cuprindea un covor roşu-ruginiu, nu prea nou, cinci clasoare verzi, trei dintre ele pline de aerul californian, un calendar-reclamă, reprezentând formaţia Quint, alunecând pe patine pe un podium albastru ca cerul, îmbrăcate în rochii roz, cu păr cafeniu-închis şi cu ochi pătrunzători şi negri, mari ca nişte prune altoite. Se mai aflau trei scaune din imitaţie de nuc, biroul obişnuit cu sugativa obişnuită, serviciul de scris, o scrumieră, un telefon şi

obişnuitul scaun turnant, scârţâind în spatele biroului.

— Faţada nu-i prea grozavă, zise ea, luând loc pe scaunul clientului la marginea biroului.

M-am îndreptat spre cutia poştală şi-am scos dinăuntru şase plicuri, două scrisori şi patru reclame. Mi-am pus pălăria pe telefon şi m-am aşezat pe scaun.

— Nici firma Pinkerton n-are o faţadă grozavă. Nu poţi câştiga prea mulţi bani în meseria asta dacă eşti cinstit. Dacă ai o faţadă, câştigi bani... sau aşa se presupune.

— Ah ... dumneata eşti cinstit? întrebă ea şi îşi deschise poşeta. Scoase o ţigară dintr-un portţigaret franţuzesc emailat, o aprinse cu o brichetă, dădu drumul la portţigaret şi la brichetă îndărăt în poşetă şi o lăsă deschisă.

— Mă străduiesc.

— Cum te-ai apucat de nenorocita asta de meserie?

— Cum apuci să te măriţi cu un traficant de alcool!

— Dumnezeule, să nu începem din nou cearta.

Am încercat toată dimineaţa să te prind la telefon. Aici şi acasă.

— În legătură cu Owen?

Faţa i se contractă violent. Vocea suna blând.

— Sărmanul Owen. Aşadar ai aflat.

— Un agent al procurorului m-a dus la Lido. Şi-a închipuit c-aş putea să ştiu ceva în acest caz. Cunoştea însă mult mai multe decât am ştiut eu vreodată. Ştia că Owen a voit să se însoare cu sora dumneavoastră ... mai de mult.

Trase tăcută din ţigară şi mă măsură lung cu ochii ei negri.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea, zise ea calm. Se îndrăgostise de Carmen. Nu-i un lucru prea des întâlnit în lumea noastră.

— Avea cazier judiciar.

Înălţă nepăsătoare din umeri şi continuă pe un ton neglijent.

— Nu cunoştea pe cine trebuie. Iată tot ce înseamnă un cazier judiciar în ţara asta putredă de-atâtea crime.

— N-aş merge atât de departe cu afirmaţiile.

Îşi scoase mănuşa dreaptă şi îşi muşcă degetul arătător la prima falangă, urmărindu-mă constant cu privirea.

— N-am venit să te văd în privinţa lui Owen. Eşti dispus acum să-mi spui de ce te-a chemat tatăl meu?

— Numai cu consimţământul lui.

— E ceva în legătură cu Carmen?

—Nu vă pot spune nici măcar atât.

Am terminat să-mi umplu pipa şi-am aprins-o cu un chibrit. O clipă urmări fumul. Apoi îşi vârî mâna în poşetă deschisă şi o scoase cu un plic gros şi alb. Îl aruncă pe birou.

— Nu strică în orice caz să vezi ce-i înăuntru.

L-am luat. Adresa bătută la maşină era pe numele doamnei Vivian Regan, Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood. Plicul fusese expediat printr-un mesager de serviciu şi ştampila biroului indica 8,35 dimineaţa, ca oră de trimitere. Am deschis plicul şi am scos o fotografie lucioasă de 10 pe 8 centimetri. În plic nu se mai afla altceva.

Fotografia o reprezenta pe Carmen aşezată pe piedestal în fotoliul cu spătar înalt, din lemn de tek, a lui Geiger, cu cerceii ei şi în costumul din ziua când s-a născut. Ochii ei aveau o expresie mai demenţială decât cea pe care mi-o aminteam. Pe dosul fotografiei nu era scris nimic. Am vârât fotografia la loc în plic.

— Cât vor? am întrebat-o.

— Cinci mii de dolari pentru clişeu şi restul de poze. Târgul trebuie încheiat astă-seară, sau trimit fotografiile la un ziar de scandal.

— Cum a venit cererea?

— Mi-a telefonat o femeie, cam la o jumătate de oră după ce-am primit plicul.

— Ziarele de scandal nu se pot folosi de fotografie. Orice juriu condamnă pe loc pentru aşa ceva astăzi. Ce mai e la mijloc?

— Trebuie să mai fie ceva?

— Da.

Se uită lung la mine, puţin nedumerită.

— Mai e ceva. Femeia a spus că fotografia e legată de o încurcătură cu poliţia şi dacă n-am să plătesc repede, soră-mea are să dea de bucluc.

— E mai clar acum. Ce fel de încurcătură?

— Habar n-am.

— Unde-i Carmen?

— E acasă. I-a fost rău aseară. E încă în pat, bănuiesc.

— A plecat undeva aseară?

— Nu. Eu am plecat, dar servitorii spun că ea a stat acasă. M-am dus la Las Olindas, să joc la ruletă la Clubul Chiparoşilor, tripoul lui Eddie Mars. Mi-am pierdut toţi banii.

— Aşadar vă place să jucaţi la ruletă. Eram sigur.

Îşi încrucişă picioarele şi îşi aprinse o nouă ţigară.

— Da. Îmi place ruleta. Tuturor celor din familia Sternwood le plac jocurile la care se pierde, ca ruleta, or căsătoria cu bărbaţi care te lasă baltă, or cursele de cai primejdioase cu obstacole, la cincizeci şi opt de ani, or răsturnarea de pe cal şi schilodirea pe viaţă. Familia Sternwood are bani. Dar banii nu i-au adus decât decepţii.

— Ce făcea Owen aseară în maşina dumneavoastră?

— Cine ştie? Mi-a luat-o fără să ceară voie. Îl lăsam să ia o maşină în seara când e liber, numai că aseară nu era liber. Se strâmbă. Crezi...?

— Că el ştia despre această fotografie a nudului? De unde să ştiu? Nu-l exclud. Puteţi să strângeţi imediat cinci mii de dolari în bancnote?

— Numai dacă îi spun tatei... sau să-i împrumut. As putea să-i împrumut eventual de la Eddie Mars. Ar trebui să fie generos cu mine. Dumnezeu mi-e martor.

— Încercaţi mai bine posibilitatea asta. Veţi avea nevoie de bani în mare grabă.

Se lăsă pe spate şi îşi atârnă un braţ pe spătarul scaunului.

— Ce-ar fi să anunţăm poliţia?

— O idee excelentă. Dar n-o s-o faceţi.

— Eşti sigur?

— Da. Trebuie să vă apăraţi tatăl şi sora. Nu puteţi şti ce-o să scoată poliţia la iveală. S-ar putea să fie ceva ce nu se poate muşamaliza. Deşi în cazurile de şantaj, poliţia de obicei depune eforturi.

— Mă poţi ajuta în vreun fel?

— Cred că da. Dar nu vă pot spune nici de ce şi nici cum.

— Îmi placi. Crezi în miracole. Ai vreo băutură aici la birou?

Am descuiat sertarul de jos şi-am scos sticla din care beau la birou şi două păhărele. Le-am umplut şi-am băut. Îşi închise la loc poşeta şi împinse scaunul.

— Am să fac rost de cinci mii de dolari. Am fost o bună clientă a lui Eddie Mars. Şi mai există un motiv pentru care ar trebui să fie amabil cu mine, pe care s-ar putea să nu-l cunoşti. Îmi aruncă unul din acele zâmbete pe care buzele îl uită până să ajungă la ochi.

— Doamna cu care a fugit Rusty e chiar blonda nevastă a lui Eddie. N-am spus nimic. Mă fixă şi adăugă: Nu te interesează'?

— Ar putea să mă ajute să-l găsesc... dacă l-aş căuta. Nu credeţi că-i amestecat în treaba asta, nu?

Împinse spre mine paharul gol.

— Mai dă-mi să beau. Eşti cel mai dificil bărbat de la care se poate scoate ceva. Nici măcar nu mişti urechile.

I-am umplut păhărelul.

— Aţi obţinut de la mine tot ce-aţi dorit... Convingerea că nu-l caut pe soţul dumneavoastră.

Brusc dădu pe gât băutura. O făcu să se înece, sau îi oferi prilejul să respire adânc. Răsuflă încet.

— Rusty n-a fost un escroc. Iar dacă ar fi fost, n-ar fi făcut-o pentru bani mărunţi. Avea asupra lui cincisprezece mii de dolari în bancnote. Spunea că-s banii lui de nebunii. Îi avea când m-am căsătorit cu el şi-i avea când m-a părăsit. Nu... Rusty nu-i amestecat în nici un şantaj ieftin.

Întinse mâna după plic şi se ridică.

— Am să ţin legătura cu dumneavoastră, i-am spus. Dacă doriţi să-mi lăsaţi

un mesaj, are să mi-l transmită telefonista de la tabloul de comandă al blocului unde locuiesc.

Ne-am îndreptat spre uşă. În timp ce se bătea cu plicul de dosul palmei, zise:

— Nu eşti încă dispus să-mi spui ce ţi-a cerut tata?

— Trebuie să-l văd mai întâi.

Scoase fotografia şi rămase în pragul uşii, privind-o.

— Are un corp micuţ şi frumos, nu?

— Hm.

Se aplecă uşor spre mine:

— Ar trebui să-l vezi şi pe-al meu, zise ea grav.

— Putem aranja să fie văzut?

Izbucni într-un râs violent, trecu dincolo de prag, apoi îşi întoarse capul şi spuse cu o voce rece:

— Marlowe, n-am întâlnit un animal cu sânge mai rece ca al tău. Să-ţi spun Phil?

— Desigur.

— Spune-mi Vivian.

— Mulţumesc, doamnă Regan.

— Du-te dracului, Marlowe.

Ieşi fără să se mai uite înapoi.

Am închis uşa şi-am rămas cu mâna pe clanţă, cu privirea aţintită asupra mâinii. Mă simţeam îmbujorat. M-am întors la birou, am vârât whiskyul la loc, am spălat cele două păhărele şi le-am pus şi pe ele la loc. Am ridicat pălăria de pe telefon şi-am telefonat la biroul procurorului, cerându-l pe Bernie Ohls. Se întorsese la birou.

— Ei bine, nu l-am deranjat pe bătrân, zise el. Majordomul mi-a spus c-are să-i comunice el sau una dintre fete. Acest Owen Taylor locuia deasupra garajului şi i-am cercetat lucrurile. Are părinţii la Dubuque, în satul Iowa. Am telegrafiat setului poliţiei de acolo să-i întrebe ce dispoziţii dau. Familia Sternwood o să plătească pentru înmormântare.

— E o sinucidere? l-am întrebat.

— Nimeni nu ştie. N-a lăsat nici o notă. N-avea dreptul să ia maşina. Cu excepţia doamnei Regan toţi au fost aseară acasă. Ba una a plecat la Las Olindas cu un tânăr fără ocupaţie, dar plin de bani, un anume Larry Cobb. I-am verificat afirmaţiile. Cunosc pe un băiat care lucrează la o masă de joc.

— Ar trebui să puneţi capăt jocurilor ăstora nebuneşti.

— Cu organizaţia criminală din ţinutul ăsta? Fii serios, Marlowe. Urma de lovitură de pe tâmpla şoferului mă pune pe gânduri. Eşti sigur că nu-mi poţi da o mână de ajutor?

Mi-a plăcut felul cum m-a întrebat. Mi-a îngăduit să spun nu, fără să mint. Ne-am luat rămas bun şi-am plecat din birou, am cumpărat cele trei ziare de

după-amiază şi-am mers într-un taxi până la Palatul Justiţiei ca să-mi scot maşina de la parcare. În nici unul dintre ziare nu se pomenea ceva despre Geiger. Am mai aruncat o privire prin carneţelul lui albastru, dar numele codificate rămâneau la fel de impenetrabile ca şi în noaptea trecută.

12

După ploaie, pomii de pe partea superioară a lui Laverne Terrace aveau frunze verzi, proaspete. În lumina rece a soarelui de după-amiază vedeam panta abruptă a dealurilor şi treptele pe care fugise criminalul după cele trei împuşcături din întuneric. Pe strada de dedesubt stăteau faţă în faţă două case mici. Din ele s-ar fi putut sau nu să se audă împuşcăturile.

La intrarea casei Geiger nu se observa nici o mişcare, ca de altminteri şi de-a lungul străzii. Gardul viu arăta verde şi paşnic, iar şindrilele de pe acoperiş erau încă umede. Am trecut încet cu maşina, frământat de o idee. În seara dinainte nu mă uitasem în garaj. Din clipa când cadavrul lui Geiger dispăruse, nu mai ţinusem cu adevărat să-l găsesc. Mi-ar fi forţat mâna. Dar dacă asasinul îl târa în garaj, îl vâra în propria lui maşină şi-l lăsa să se prăbuşească într-una din cele vreo sută de canioane pustii din jurul Los Angelesului, ar fi fost o cale potrivită de a scăpa de el zile şi chiar săptămâni de-a rândul. Asta presupunea două lucrări: cheia de la maşina lui şi două persoane în combinaţie. Ar îngusta terenul cercetărilor destul de mult, mai ales că avusesem în buzunar toate cheile lui personale, atunci când cadavrul dispăruse.

N-am avut prilejul să mă uit prin garaj. Uşile erau închise şi încuiate cu un lacăt, iar ceva se mişcă de-a lungul gardului viu în timp ce-am oprit maşina acolo. O femeie într-un pardesiu în pătrăţele albe şi verzi şi cu o pălărie minusculă pe părul blond şi fin păşi din labirintul gardului şi rămase cu ochii holbaţi şi uluiţi la maşina mea, ca şi cum n-ar fi auzit-o urcând dealul. Apoi se întoarse brusc şi dispăru de la vedere. Era, fireşte, Carmen Sternwood.

Am urcat strada, am parcat maşina şi m-am întors. La lumina zilei părea un gest primejdios şi bătător la ochi. Am trecut prin gardul viu. Carmen stătea tăcută şi dreaptă, sprijinită de uşa de la intrare încuiată. Îşi ridică încet o mână la gură şi muşcă uşor cu dinţii degetul mare caraghios. Sub ochi avea pete purpurii, iar figura îi era descompusă şi palidă.

Îmi zâmbi vag. Spuse:

— *Hello,* cu o voce subţire şi spartă. Ce...? Ce...? Se întrerupse şi continuă să-şi muşte degetul.

— Mă ţii minte? am întrebat-o. Sunt Doghouse Reilly, cel care a crescut prea înalt. Ţii minte?

Dădu din cap afirmativ şi pe buze îi jucă strâmb şi rapid un zâmbet.

— Hai să intrăm, i-am spus. Am cheia. Nostim, nu?

— Ce...? Ce...?

Am împins-o de o parte, am vârât cheia în uşă, am deschis-o şi am împins-o pe Carmen înăuntru. Am închis uşa din nou şi-am rămas trăgând aer pe nări. La lumina zilei locuinţa era oribilă. Aiurelile chinezeşti de pe pereţi, covorul, lămpile pretenţioase, mobilele din lemn de tek, revărsarea lipicioasă de culori, totemul, flaconul de eter şi laudanum — toate astea la lumina zilei aveau ceva dezgustător şi suspect, ca o petrecere de perverşi.

Fata şi cu mine am continuat să ne privim. Încercă să-şi păstreze pe faţă un zâmbet mic şi şmecheresc, dar chipul îi era prea obosit ca să mai depună eforturi. Era un zâmbet care devenea mereu mai inexpresiv şi care urma să se şteargă ca apa de pe nisip, iar pielea ei palidă avea o consistenţă aspră şi granuloasă sub privirea inexpresivă, uluită şi stupidă. Limba albicioasă îi linse colţurile gurii. O fetiţă drăguţă, răsfăţată şi nu prea deşteaptă, care o apucase pe căi foarte, foarte greşite şi nimănui nu-i păsa. Ducă-se dracului cei bogaţi. Mă scârbeau. Mi-am răsucit o ţigară, am dat nişte cărţi la o parte şi m-am aşezat pe marginea biroului negru. Mi-am aprins ţigara, am trimis un colac de fum în aer şi-am urmărit pentru o vreme în tăcere scena jucată de ea cu degetul mare dus la gură. Carmen stătea în faţa mea, ca o fetiţă neascultătoare în biroul directorului şcolii.

— Ce faci aici? am întrebat-o în cele din urmă.

Prinse între degete stofa jachetei şi nu răspunse.

— Ce mai ţii minte din cele petrecute aseară?

Îmi răspunse, iar în dosul ochilor îi apăru o strălucire şireată:

— Ce să-mi amintesc? Mi-a fost rău aseară. Am fost acasă. Vocea ei avea un sunet înfundat şi prudent, pe care de-abia îl auzeam.

— Nici vorbă de-aşa ceva. Ochii i se mişcară repede. Înainte de a te duce acasă, am spus. Înainte de a te fi dus *eu* acasă. Aici. Pe acel fotoliu — i l-am arătat — pe acel şal portocaliu. Îţi aminteşti perfect.

Gâtul începu să i se înroşească. Însemna ceva. Era în stare să roşească. Sub irisul cenuşiu şi tulbure apăru o lucire albă. Îşi supse violent degetul mare.

— Dumneata... ai fost acela? şopti ea.

— Eu. Cât de mult îţi aminteşti?

— Eşti la de poliţie? întrebă ea vag.

— Nu. Sunt un prieten al tatălui dumitale.

— Nu eşti de la poliţie?

— Nu.

Scoase un suspin subţire.

— Ce... ce doreşti?

— Cine l-a ucis?

Umerii i se smuciră, dar faţa îi rămase imobilă.

— Cine... mai ştie?

— Despre Geiger? Habar n-am. În nici un caz poliţia, altfel ar fi instalată aici. Poate Joe Brody.

Era o întrebare pusă la întâmplare, dar se nimeri.

— Joe Brody! El!

Am tăcut amândoi. Am tras din ţigară, iar ea şi-a supt degetul mare.

— Nu face pe deşteapta, pentru numele lui Dumnezeu! am îmboldit-o. E momentul să fii de un simplism demodat. Brody l-a ucis?

— Pe cine?

— Ah, Dumnezeule!

Păru jignită. Bărbia i se aplecă uşor.

— Da, zise ea solemn. Joe l-a ucis.

— De ce?

— Nu ştiu.

Îşi scutură capul, pentru a se convinge că nu ştia.

— L-ai văzut des în ultimul timp?

Mâinile îi coborâră şi se încleştară în pumnii mici şi albi.

— Doar o dată sau de două ori. Îl urăsc.

— Atunci ştii unde locuieşte.

— Da.

— Şi nu mai ţii deloc la el?

— Îl urăsc!

— Atunci ai vrea să fie el vinovatul.

Luă iar o figură inexpresivă. Puneam întrebările prea repede. Era greu să n-o fac.

— Eşti gata să declari poliţiei că ucigaşul e Joe Brody? am tatonat eu.

Panica i se întinse brusc pe faţă.

— Dacă aş putea să elimin povestea cu fotografia nudului, desigur, am adăugat ca s-o liniştesc.

Chicoti. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Dac-ar fi urlat, sau ar fi plâns, sau chiar dac-ar fi căzut jos leşinată, aş mai fi înţeles. Se mulţumea însă să chicotească. Deodată i se părea foarte nostim. Fusese fotografiată ca Isis, cineva furase poza, cineva îl omorâse pe Geiger în faţa ei, ea fiind beată turtă, şi deodată i se părea că totul e grozav de nostim. Aşa încât chicotea. Foarte abil. Chicotelile deveniră tot mai stridente şi porniră să alerge prin colţurile camerei ca şobolanii în dosul lambriurilor. O apucară istericalele. M-am dat jos de pe birou, m-am apropiat de ea şi-am pălmuit-o pe un obraz.

— Exact ca aseară, i-am spus. Suntem formidabili împreună, Reilly şi Sternwood, doi cabotini în căutarea unui comediant.

Încetă brusc să mai chicotească, dar palma nu o deranja mai mult ca în seara trecută. Probabil că toţi prietenii ei o pălmuiau mai devreme sau mai târziu. Puteam să-i înţeleg de ce-o făceau. M-am aşezat la loc pe marginea biroului

negru.

— Nu te cheamă Reilly, zise ea serioasă. Ci Philip Marlowe. Eşti detectiv particular. Mi-a spus Viv. Mi-a arătat cartea dumitale de vizită. Îşi mângâie obrazul pe care îl pălmuisem. Îmi zâmbi, de parcă s-ar fi bucurat de tovărăşia mea.

— Ei bine, văd că-ţi aminteşti. Aşa că te-ai întors să cauţi acea fotografie şi n-ai putut să intri în casă. Adevărat?

Bărbia îi tresări. Se chinui să zâmbească. Se hotărâse. Urma să mă cucerească. Într-o clipă aveam să strig "Ura!" şi să-i cer să plece cu mine la Yuma.

— Fotografia a dispărut, i-am spus. Am căutat-o aseară înainte de-a te duce acasă. Probabil c-a luat-o Brody. Nu glumeşti în privinţa lui Brody?

Clătină din cap serioasă.

— E un fleac, i-am răspuns. Nu te mai gândi la asta. Nu spune nimănui c-ai fost aici aseară sau astăzi. Nici măcar lui Vivian. Uită pur şi simplu c-ai fost aici. Lasă totul pe seama lui Reilly.

— Numele dumitale nu-i... Începu ea, apoi se întrerupse şi scutură violent din cap în semn de asentiment la ceea ce spusesem sau la ceea ce gândea. Ochii i se îngustară, deveniră aproape negri şi transparenţi ca emailul de pe tăvile de restaurant. Îi venise o idee.

— Trebuie să plec acasă, acum, zise ea, ca şi cum ar fi fost invitată la o ceaşcă de ceai.

— Fireşte.

Nu m-am clintit. Îmi aruncă o nouă privire şmecherească şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Pusese mâna pe clanţă când am auzit amândoi zgomotul unei maşini. Se uită la mine întrebător. Am dat nepăsător din umeri. Maşina se opri chiar în faţa casei. Figura fetei se descompuse de groază. Se auziră paşi, apoi soneria. Carmen mă pironi cu privirea peste umăr, cu mâna încleştată de clanţă, aproape gâfâind de teamă. Soneria continuă să sune. Apoi se opri. O cheie moşmoni în broască, iar Carmen sări de lângă uşă şi rămase împietrită. Uşa se dădu brusc de perete. Un bărbat pătrunse energic înăuntru şi se opri brusc, privindu-ne calm, cu o perfectă stăpânire de sine.

13

Era un om cenuşiu, îmbrăcat complet în cenuşiu, cu excepţia pantofilor negri lustruiţi şi a celor două diamante stacojii, înfipte în cravata de mătase cenuşie, care semănau cu carourile de pe masa de ruletă. Avea o cămaşă cenuşie, iar costumul la două rânduri dintr-un flanel moale, era superb croit. La vederea lui

Carmen, îşi scoase pălăria cenuşie iar părul de sub ea era cenuşiu şi fin de parc-ar fi fost cernut printr-un voal. Sprâncenele groase îi dădeau un aspect vag sportiv. Bărbia era lungă, nasul coroiat, ochii cenuşii, gânditori, privind puţin pieziş, deoarece cuta de deasupra pleoapei le acoperea colţul.

Rămase pe loc politicos, cu o mână pe uşa din spate, iar în cealaltă cu o pălărie cenuşie, pe care o lovea încet de şold. Părea dur, dar fără a fi brutal. Avea mai degrabă duritatea unui sportiv trecut prin multe. Nu era însă un sportiv. Era Eddie Mars.

Împinse uşa în spate şi vârî mâna în buzunarul hainei, lăsând degetul mare afară, ca să sclipească în lumina cam firavă din odaie. Îi zâmbi lui Carmen. Avea un zâmbet plăcut şi degajat. Carmen îşi umezi buzele şi îl aţinti şi ea cu privirea. Frica i se şterse de pe faţă. Îi zâmbi la rândul ei.

— Iertaţi-mi intrarea neprotocolară, zise el. Soneria nu părea să trezească pe nimeni. E aici domnul Geiger?

— Nu, şi nu prea ştim unde se află, i-am răspuns. Am găsit uşa întredeschisă. Am intrat.

Dădu înţelegător din cap şi îşi atinse bărbia lungă cu borul pălăriei.

— Fireşte, sunteţi prieteni de-ai lui?

— Doar cunoştinţe de afaceri. Am venit după o carte.

— Aha, după o carte? Vorbi repede şi bine dispus şi, am avut impresia, niţel şiret, ca şi cum ar fi ştiut totul în privinţa cărţilor lui Geiger. Apoi se uită din nou la Carmen şi înălţă din umeri.

M-am îndreptat spre uşă.

— Noi o să plecăm acum, am spus.

Am apucat-o pe Carmen de braţ. Se holba încă la Eddie Mars. Îi plăcea Eddie.

— Să transmit vreun mesaj ... dacă se întoarce Geiger? întrebă amabil Eddie Mars.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Îmi pare atât de rău, zise el, fără un înţeles anume. Ochii cenuşii clipiră, apoi se înăspriră în clipa când am trecut pe alături ca să deschid uşa. Adăugă pe un ton nepăsător:

— Fata poate să plece. Aş vrea să discut ceva cu dumneata, amice.

Am dat drumul braţului fetei. L-am privit mirat.

— Crezi că glumesc, nu? întrebă el politicos. Nu-ţi pierde vremea. Am afară în maşină doi băieţi care îmi execută întotdeauna ordinele.

Alături, Carmen scoase un sunet şi o zbughi pe uşă. Paşii ei se pierdură repede în timp ce cobora dealul. Nu-i văzusem maşina, aşa încât trebuie s-o fi lăsat jos. Am început să spun:

— Ce dracu ...

— Scuteşte-mă, suspină Eddie Mars. E ceva în neregulă aici. Vreau să aflu

ce s-a întâmplat. Dacă vrei să te trezeşti cu nişte gloanţe în burtă, încearcă să-mi stai în cale.

— Foarte bine, am spus, eşti un dur.

— Numai când e nevoie, amice.

Nu se mai uita la mine. Se plimba prin cameră, încruntat, fără să-mi mai dea vreo atenţie. Am privit prin geamul spart al ferestrei din faţă. Peste gardul viu se vedea capota unei maşini. Motorul zumzăia în surdină.

Eddie Mars găsi flaconul purpuriu şi cele două pahare de pe birou. Mirosi unul din pahare, apoi flaconul. Un zâmbet de dezgust îi încreţi buzele.

— Proxenetul dracului, zise el calm.

Se uită la mai multe cărţi, mârâi, ocoli biroul şi se opri în faţa micului totem cu aparat de fotografiat. Îl studie şi îşi coborî privirea asupra covorului dinaintea totemului. Deplasă covoraşul cu piciorul, se aplecă repede, cu trupul încordat. Se lăsă pe duşumea cu nu genunchi cenuşiu. Biroul îl masca parţial. Scoase o exclamaţie vie şi se ridică din nou. Vârî braţul fulgerător sub haină şi un revolver Luger negru îi apăru în mână. Îl ţinu cu degetele lui lungi şi cafenii, fără să-l îndrepte spre mine, fără să-l îndrepte spre cineva.

— Sânge, spuse el. E sânge pe duşumea acolo sub covor. O groază de sânge.

— A, da? am zis eu, părând interesat.

Se lăsă în fotoliul din dosul biroului, trase spre el telefonul de culoarea dudei şi îşi trecu pistolul în mâna stângă. Se încruntă violent la telefon, adunându-şi sprâncenele cenuşii şi groase şi formând o cută adâncă pe pielea înăsprită de vânt de deasupra nasului său coroiat.

— Cred c-o să chemăm pe reprezentanţii legii, zise el.

M-am apropiat şi-am înlăturat cu piciorul covoraşul aşezat pe locul unde zăcuse Geiger.

— E sânge scurs de mult, i-am spus. Sânge uscat.

— O să chemăm totuşi pe reprezentanţii legii.

— De ce nu?

Ochii i se îngustară. Pojghiţa de politeţe se coji, lăsând să se vadă un individ brutal şi bine îmbrăcat, ţinând în mână un Luger. Nu-i plăcuse c-am fost de aceeaşi părere cu el.

— Cine dracu eşti dumneata, amice?

— Mă cheamă Marlowe. Sunt detectiv particular.

— N-am auzit niciodată de dumneata. Cine-i fata?

— O clientă. Geiger încerca să scoată bani de la ea, şantajând-o. Am venit să discutăm cu el. Nu era acasă. Uşa fiind deschisă, am intrat să-l aşteptăm. Sau parcă ţi-am mai spus asta?

— Se potriveşte de minune, zise el. Uşa fiind deschisă. Când n-aveai cheie.

— E adevărat. Dar cum s-a făcut că ai avut *dumneata* o cheie?

— Te interesează cumva, amice?

— Ar putea să mă intereseze.
Zâmbi cu buzele strânse şi îşi împinse pălăria pe ceafa cu păr cenuşiu.
— Iar eu aş putea să transform interesul dumitale în interesul meu.
— N-are să-ţi placă. Profiturile sunt prea mici.
— În regulă, şmechere. Casa asta îmi aparţine. Geiger e chiriaşul meu. Ce părere ai?
— Ce cunoştinţe simpatice ai.
— Nu le aleg. Sunt de toate genurile. Se uită în jos la Luger, dădu din umeri şi îl vârî din nou la subsuoară. Ai vreo idee interesantă, amice?
— Am o puzderie de idei. Cineva l-a împuşcat pe Geiger. Sau cineva a fost împuşcat de Geiger care a şters-o. Sau au fost alţi doi. Sau Geiger organizase un cult şi făcea sacrificii de sânge în faţa acestui totem. Sau a avut la masa de seară pui de găină şi-i plăcea să omoare puii de găină în salon. Omul în cenuşiu se strâmbă la mine.
— Renunţ, i-am spus. Cheamă-ţi mai bine prietenii de la poliţie.
— Nu pricep, zise el. Nu pricep ce cauţi aici.
— Hai, cheamă poliţia. Ai să vezi ce formidabil au să reacţioneze.
Rămase nemişcat şi reflectă. Buzele i se strânseră din nou pe dinţi.
— Nu pricep nici asta, zise el încordat.
— Poate că azi e ziua când nu pricepi. Eu unul te cunosc, domnule Mars. Clubul Chiparoşilor din Las Olindas. Jocuri de noroc elegante pentru oameni eleganţi. Legea din localitate e în buzunarul dumitale şi mai şperţuieşti şi la Los Angeles. Cu alte cuvinte, îţi asiguri protecţie. Şi afacerile dubioase ale lui Geiger aveau nevoie de protecţie. Poate că, ţinând seama de faptul că e chiriaşul dumitale, îi mai asigurai şi lui din când în când niţică protecţie.
Gura îi deveni o strâmbătură aspră şi albă.
— Ce afaceri dubioase făcea Geiger?
— Comerţ cu cărţi obscene.
Mă fixă un minut.
— Cineva l-a curăţat, zise el încet. Şi ştii ceva în privinţa asta. N-a apărut azi la magazin. Cei de acolo nu ştiu unde se află. N-a răspuns nici la telefon. Am venit să văd ce s-a întâmplat. Găsesc sânge pe duşumea, sub covor. Şi pe dumneata şi-o fată.
— Cam firavă argumentaţia. Poate, vinzi povestea asta unui fraier. Ai trecut totuşi peste un amănunt. Cineva i-a mutat azi cărţile din magazin ... acele cărţi simpatice, pe care le închiria.
Plesni tare din degete şi zise:
— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, amice. Se pare că eşti bine informat. Cum de-ai aflat?
— Cred că Geiger a fost curăţat. Cred că ăsta e sângele lui. Iar mutatul cărţilor explică de ce a fost ascuns cadavrul pentru o vreme. Cineva preia

combinaţia şi are nevoie de niţel timp ca s-o reorganizeze.

— N-au să reuşească, spuse Eddie Mars ameninţător.

— Serios? O să-i împiedici dumneata şi gangsterii dumitale din maşina de afară? Ăsta-i acum un oraş mare, Eddie. Nişte oameni foarte brutali s-au instalat recent aici. Iată răsplata faptului că oraşul s-a dezvoltat.

— Vorbeşti al dracului de mult, zise Eddie Mars.

Îşi dezveli dinţii şi fluieră de două ori strident.

Afară se auzi uşa unei maşini pocnindu-se şi paşi ce se apropiau în goană prin gardul viu. Mars scoase iar la iveală Lugerul şi-l îndreptă spre pieptul meu.

— Deschide uşa.

Clanţa se smuci şi o voce strigă. Nu m-am mişcat. Botul revolverului semăna cu gura tunelului de pe Second Street, dar nu m-am clintit. Ar trebui să mă obişnuiesc cu ideea că nu sunt impermeabil la gloanţe.

— Deschide-o tu, Eddie. Cine dracu eşti să-mi dai mie ordine? Fii gentil şi poate te ajut.

Se ridică ţeapăn în picioare, ocoli capătul biroului şi ajunse la uşă. O deschise fără să-şi ridice ochii de pe mine. În cameră dădură buzna doi indivizi, căutându-şi grăbiţi armele de la subsuoară. Unul era vizibil boxer, un băiat drăguţ, cu faţa palidă, cu nas strâmb şi o ureche ca un muşchi de vacă gros. Celălalt era subţirel, blond, inexpresiv, cu ochi foarte apropiaţi şi incolori.

— Vedeţi dacă tipul ăsta are vreo armă asupra lui, zise Eddie Mars.

Blondul trase din haină un pistol cu ţeava scurtă şi rămase pe loc, ameninţându-mă cu el. Boxerul se apropie greoi şi-mi pipăi buzunarele eu atenţie. M-am întors pentru el, ca un manechin plictisit, care prezintă o rochie de seară.

— N-are armă, bombăni el.

— Vezi cine e.

Boxerul îşi strecură o mână în buzunarul meu de la piept şi îmi scoase portvizitul. Îl desfăcu şi-i cercetă conţinutul.

— Îl cheamă Philip Marlowe. Locuieşte la Hobart Arms, pe Bulevardul Franklin. Permis particular, insignă de agent şi tot ce trebuie. Detectiv particular.

Îmi vârî la loc portvizitul, mă pălmui uşor şi se îndepărtă.

— Căraţi-vă, zise Eddie Mars.

Cei doi gangsteri ieşiră şi închiseră uşa. I-am auzit intrând în maşină. Porniră motorul şi îl ţinură din nou ambreiat.

— În regulă. Vorbeşte, spuse Eddie Mars.

Vârfurile sprâncenelor se transformară în unghiuri ascuţite.

— N-am chef să spun nimic. Asasinarea lui Geiger pentru a i se smulge afacerea cu cărţile e o prostie şi nu garantez că lucrurile s-au petrecut astfel, presupunând fireşte, c-a fost ucis. Sunt însă sigur că cel care a luat cărţile ştie ce s-a întâmplat şi sunt convins că doamna blondă de la magazin e groaznic de

speriată dintr-un motiv sau altul. Şi-am o bănuială la cine sunt cărţile.

— La cine?

— Acest amănunt nu sunt dispus să-l divulg. Ştii, am o clientă.

Se strâmbă din nas.

— Acea... se opri brusc.

— Mă aşteptam să cunoşti fata.

— La cine sunt cărţile, amice?

— Nu sunt încă gata să-ţi spun, Eddie. De ce-aş face-o?

Lasă Lugerul pe birou şi îl bătu cu palma deschisă.

— Uite ce te-ar putea face să vorbeşti. Şi-aş putea să te răsplătesc generos.

— Bine-ai face. Scoate arma din combinaţia asta. Reacţionez întotdeauna la sunetul banilor. Cam câţi bani clincăne pentru mine?

— Pentru ce?

— Ce vrei să fac?

Plesni biroul cu violenţă.

— Ascultă, amice. Eu pun o întrebare şi tu pui alta. N-ajungem nicăieri. Vreau să ştiu unde e Geiger pentru motive cu totul personale. Nu-mi plăcea combinaţia lui şi nu i-am oferit protecţie. Se întâmplă să fiu proprietarul acestei case. Nu mă preocupă prea mult asta momentan. Sunt gata să cred că tot ce ştii e confidenţial, căci altfel ar roi aici de poliţişti cu bocanci care scârţâie. N-ai nimic de divulgat. Părerea mea e că şi tu ai nevoie de niţică protecţie. Aşa că spune tot ce ştii.

Ghicise bine, dar n-aveam intenţia să-l las să-şi dea seama. Mi-am aprins o ţigară, am stins chibritul suflând în el şi l-am zvârlit în ochiul de sticlă al totemului.

— Ai dreptate, i-am spus. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Geiger, sunt dator să comunic tot ce ştiu reprezentanţilor legii. Aşa că informaţia aparţine tuturor şi nu-mi mai rămâne nimic de vânzare. Cu îngăduinţa dumitale, am să mă car.

Sub bronzul verii, faţa i se înălbi. Pentru o clipă, arătă rău, violent şi dur. Făcu un gest ca să ridice arma. Am adăugat degajat:

— Apropo, ce mai face doamna Mars?

O clipă am crezut c-am întins prea mult coarda. Mâna i se repezi tremurând la armă. Muşchii aspri ai feţei i se contractară.

— Cară-te, zise el încet de tot. Nu mă interesează unde-ai să te duci sau ce-ai să faci când ajungi acolo. Ascultă însă sfatul meu, amice. Scoate-mă din planurile tale, sau ai să ajungi să doreşti să te cheme Murphy şi să locuieşti la Limerick.

— Ştii că Limerick nici măcar nu-i departe de Clonmel, i-am spus. Am auzit că ai un prieten care-i venit de acolo.

Se aplecă peste birou şi rămase nemişcat, cu ochi inexpresivi. M-am îndreptat spre uşă, am deschis-o şi m-am întors să-l privesc. Mă urmărise cu

privirea, deşi trupul lui subţire şi cenuşiu nu se clintise. În ochi îi lucea ura. Am ieşit, am trecut prin gardul viu, am urcat dealul la maşina mea şi m-am suit în ea. Am întors-o şi-am trecut peste coasta dealului. Nimeni n-a tras în mine. După câteva blocuri am oprit, am stins motorul şi-am rămas pe loc câteva clipe. Nu m-a urmărit nimeni. M-am înapoiat la Hollywood.

14

Era cinci fără zece când am parcat maşina aproape de holul de la intrarea blocului cu apartamente de pe Randall Place. Câteva ferestre erau luminate, iar aparatele de radio răcneau în beznă. M-am suit cu liftul automat până la etajul patru şi-am apucat-o pe un coridor larg, cu covor verde şi lambrisat în sidefiu. Prin uşa deschisă, cu paravan de plasă, sufla o briză rece spre scara de incendiu.

Lângă uşa marcată cu numărul 405 se afla un mic buton de fildeş. L-am apăsat şi mi s-a părut c-am aşteptat o eternitate. Apoi uşa se întredeschise fără zgomot. Se deschise prudent şi furiş. Bărbatul din cadrul ei avea picioare lungi, pieptul lung, umeri înalţi şi ochi căprui-închis, pe faţa cafenie inexpresivă, care învăţase de mult să-şi controleze reacţiile. Un păr ca şpanul îi invadase ceafa, lăsându-i în schimb descoperită o mare suprafaţă din fruntea bombată şi cafenie care, la o privire neatentă, ar fi putut trece drept sălaşul minţii. Ochii întunecaţi mă cercetară impersonal. Degetele lungi, subţiri şi cafenii ţineau marginea uşii. Nu rosti nici un cuvânt.

— Geiger? l-am întrebat.

N-am remarcat nici o schimbare pe faţa lui. Luă o ţigară din dosul uşii, o vârî între buze şi trase din ea puţin fum. Fumul veni spre mine într-un colac leneş, dispreţuitor, însoţit de o voce rece şi calmă, la fel de fadă ca şi cea a unui crupier.

— Ce-ai spus?

— Geiger. Arthur Gwynn Geiger. Tipul cu cărţile.

Omul îmi cântări fără grabă cuvintele. Coborî privirea spre vârful ţigării. Cealaltă ruină, cea care ţinuse uşa, pieri de la vedere. Judecând după umărul lui, mâna-i ascunsă ar fi putut face unele mişcări.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, zise el. Locuieşte pe aici?

Am zâmbit. Nu i-a plăcut zâmbetul meu. Privirea deveni răutăcioasă. L-am întrebat:

— Eşti Joe Brody?

Faţa cafenie se contractă.

— Şi ce dacă sunt? Ai treabă cu mine, amice, sau te distrezi numai?

— Aşadar eşti Joe Brody. Şi nu cunoşti pe nimeni cu numele Geiger. Foarte

ciudat.

— Mda! Poate că ai un simţ ciudat al umorului. Cară-te cu el de aici şi pune-l în valoare în altă parte.

M-am sprijinit de uşă şi i-am zâmbit visător.

— Ai cărţile, Joe. Iar eu am lista clienţilor. Ar trebui să discutăm.

Nu-şi ridică ochii de pe faţa mea. În camera din dosul lui se auzi un zgomot slab, ca şi cum un inel de metal pentru perdele s-ar fi mişcat uşor pe o tijă metalică. Se uită într-o parte în cameră. Deschise şi mai mult uşa.

— De ce nu, dacă îţi închipui c-ai ceva la mână? zise el rece.

Îmi făcu loc să intru. Am trecut pe lângă el şi am intrat în cameră.

Era o odaie plăcută, mobilată frumos şi nu prea îngrămădită. În peretele opus, înaintea unei terase de piatră, se deschidea un glasvand care dădea spre dealurile cufundate în amurg. Lângă glasvand, pe peretele dinspre apus se găsea o uşă închisă, iar aproape de cea de la intrare o alta, în acelaşi zid. Ultima avea însă o draperie de pluş trasă pe o tijă subţire de alamă, fixată în tocul de sus.

Mai rămânea peretele dinspre răsărit, fără nici o uşă. La mijloc, lipită de zid, se afla o canapea, aşa că m-am aşezat pe ea. Brody închise uşa şi se îndreptă cu paşi piezişi spre un birou înalt, din stejar, bătut în ţinte pătrate. O cutie din lemn de cedru, cu balamale aurite se afla pe raftul de jos al biroului. Aşeză cutia pe un fotoliu, la jumătatea distanţei între cele două uşi şi luă loc. Mi-am pus pălăria pe canapea şi-am aşteptat.

— Ei bine, te ascult, zise Brody. Deschise cutia cu ţigări de foi şi dădu drumul la chiştocul ţigării într-o farfurioară de alături. Vârî în gură o ţigară de foi lungă şi subţire . Vrei o ţigară de foi? Îmi zvârli una prin aer.

Am prins-o. Brody scoase un revolver din cutia de ţigări de foi şi-l îndreptă spre nasul meu. M-am uitat la armă. Era un revolver de poliţie negru, calibru 38. În clipa aceea n-am avut nici un argument împotriva lui.

— Deştept, nu? zise Brody. Ia scoală-te puţin. Fă câţiva paşi încoace. Ai să poţi respira niţel aer curat cu ocazia asta.

Vocea lui suna premeditat calm, ca a gangsterilor din filme. Filmele i-au făcut pe toţi să vorbească astfel.

— Ei nu? am spus, fără să mă mişc. O groază de arme în oraş şi prea puţină minte. Eşti al doilea individ pe care-l întâlnesc în ultimele ore şi care îşi închipuie că dacă ţine un revolver în mână înseamnă
c-a apucat lumea de coadă. Lasă jos arma şi nu fi caraghios, Joe.

Sprâncenele i se alipiră şi mă împunse cu bărbia. Avea ochi răi.

— Numele celuilalt individ e Eddie Mars, i-am spus. Ai auzit vreodată de el?

— Nu. Brody ţinea încă arma îndreptată spre mine.

— Dacă află vreodată unde-ai fost aseară când ploua, te şterge de pe suprafaţa pământului, cum ştergi un cec cu guma.

— Ce reprezint eu pentru Eddie Mars? întrebă Joe rece, dar coborî revolverul până la genunchi.

— Nici măcar o amintire, i-am răspuns.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Dar eu m-am uitat şi la papucul negru şi ascuţit care se vedea sub draperia de pluş de la uşa din stânga mea.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Brody liniştit. Nu sunt un dur, sunt doar prudent. Nu ştiu absolut de loc cine eşti. Din câte ştiu, ai putea fi un criminal plătit.

— Nu eşti destul de prudent, i-am răspuns. Manevra cu cărţile lui Geiger a fost ceva îngrozitor.

Trase adânc şi încet aer în piept şi îl expiră în tăcere. Apoi se aplecă pe spate, îşi puse picior peste picior şi lăsă pistolul pe genunchi.

— Nu te amăgi că n-am să fac uz de armă dacă va trebui, zise el. Ce informaţii ai?

— Spune-i prietenei cu papuci de casă ascuţiţi să intre în odaie. O să obosească tot ţinându-şi răsuflarea.

Brody o strigă fără să-şi ridice ochii de la stomacul meu.

— Hai înăuntru, Agnes.

Draperia se smuci şi femeia cu păr blond-cenuşiu, din magazinul lui Geiger, cu ochii ei verzi şi şoldurile unduitoare ni se alătură în cameră. Mă privea cu un fel de ură asasină. Nările i se strânseseră iar privirea căpătase câteva nuanţe mai închise. Arăta foarte nefericită.

— Am fost sigură c-ai să ne provoci neplăceri, se răsti ea la mine. I-am spus eu lui Joe să bage de seamă.

— Mai bine îi spuneai să bage de seamă să nu primească un picior în dos, i-am replicat.

— Presupun că ăsta e un spirit, zise blonda.

— A fost, dar acum probabil nu mai e, i-am răspuns.

— Scuteşte-mă de bancuri, mă sfătui Brody. Joe e destul de prudent. Fă mai multă lumină ca să văd să-l împuşc pe tipul ăsta, dacă va fi cazul, îi spuse el.

Blonda aprinse imediat o lampă înaltă cu picior. Apoi se lăsă jos pe scaunul de lângă lampă şi rămase ţeapănă, de parcă ar fi strâns-o centura prea tare. Am dus la buze ţigara de foi şi i-am muşcat virilul. Pistolul Colt al lui Brody mă urmări cu interes deosebit în timp ce scoteam chibriturile şi aprindeam ţigara de foi. Am tras fumul în piept să văd ce gust are şi-am spus:

— Lista clienţilor de care ţi-am pomenit e codificată. N-am găsit încă cheia codului, dar sunt vreo cinci sute de nume. Ştiu că ai vreo douăsprezece lăzi pline cu căiţi. Trebuie să fie cel puţin cinci sute de cărţi. Mai sunt o groază altele împrumutate, dar să spunem doar aşa, ca să fim prudenţi, că numărul total e de cinci sute. Dacă o listă bună şi rentabilă şi dacă împrumuţi numai cincizeci la sută din cărţi, tot aduc un venit de o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Amica dumitale e bine informată în această privinţă. Eu ghicesc doar. Oricât de mult ai coborî taxa de împrumut, ea nu va ajunge sub un dolar. Marfa asta costă bani. Cu un dolar de carte împrumutată, iei o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari şi-ţi rămâne şi capitalul. Cu alte cuvinte, ai încă tot capitalul lui Geiger. E destul ca să omori pe cineva.

— Eşti ţicnit, sticlete blestemat... spuse blonda.

Brody îi rânji şi se răsti la ea.

— Ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu! Gura!

Se linişti, luând un aer ultragiat de durere lentă şi furie greu stăpânită. Îşi scărpină genunchii cu unghiile argintii.

— Nu-i o afacere pentru fraieri, i-am spus lui Brody aproape cu afecţiune. E nevoie de un specialist abil ca tine, Joe. Trebuie să câştigi încrederea clienţilor şi s-o păstrezi. Cei care dau bani pe cărţi obscene, luate cu împrumut, sunt la fel de nervoşi ca nişte ducese bătrâne care nu găsesc closetul. Eu unul cred că ideea cu şantajul a fost o mare greşeală. Propun să renunţăm la ea şi să ne apucăm de vânzări legale şi de împrumut de cărţi.

Brody mă urmări cu ochii lui căprui-închis. Pistolul continua să-mi ameninţe organele vitale.

— Eşti un tip nostim, zise el calm. Cine conduce această splendidă afacere?

— *Tu* o conduci. Sau aproape o conduci.

Blonda se înecă de furie şi-şi pipăi urechea. Brody nu zise nimic. Se mulţumi să mă privească.

— Ce? strigă blonda. Stai aici şi încerci să ne spui că domnul Geiger se ocupa cu astfel de lucruri chiar in inima oraşului? Nu eşti în toate minţile.

I-am aruncat o privire ironică, dar politicoasă.

— Fireşte că asta vreau să spun. Toată lumea e la curent cu combinaţia. Hollywoodul e făcut pentru aşa ceva. Dacă trebuie să existe o asemenea întreprindere, atunci toţi poliţiştii şmecheri vor ca ea să se afle chiar pe strada principală. Pentru acelaşi motiv încurajează şi cartierele cu bordeluri. Ştiu unde să se ducă atunci când vor.

— Dumnezeule, zise blonda. Îl laşi pe cretinul ăsta să stea aici şi să mă insulte, Joe? Tu cu un pistol în mână, iar el doar cu o ţigară de foi?

— Îmi place ce spune, zise Brody. Tipul are idei grozave. Închide pliscul şi ţine-l închis, sau te plesnesc cu pistolul peste el. Vântură pistolul într-un fel din ce în ce mai neglijent.

Blonda se înăbuşi de furie şi se întoarse cu faţa la perete. Brody se uită la mine şi-mi spuse cu şiretenie:

— Şi *cum* am ajuns să conduc această afacere splendidă?

— L-ai împuşcat pe Geiger ca s-o preiei. Aseară în timp ce ploua. Era o vreme grozavă de împuşcat.

Nenorocirea e că nu erai singur când l-ai curăţat. Fie că n-ai băgat de seamă,

ceea ce nu mi se pare probabil, fie că te-ai speriat şi-ai întins-o. Ai avut însă destul curaj ca să scoţi filmul din aparat şi să te întorci mai târziu ca să ascunzi cadavrul, pentru a avea timp să muţi cărţile mai înainte ca poliţia să ştie că are de anchetat o crimă.

— Mda, zise Brody dispreţuitor.

Pistolul îi juca pe genunchi. Faţa lui cafenie devenise rigidă ca o bucată de lemn sculptat.

— Rişti mult, dom'le. Ai un noroc formidabil că nu l-am curăţat *eu* pe Geiger.

— Cu toate acestea n-ai decât să iei acum în antrepriză, afacerea, i-am spus bine dispus. Eşti cel mai indicat pentru ea.

— Crezi c-ai montat totul împotriva mea? Vocea i se înăspri.

— Sunt sigur.

— Cum adică?

— E cineva care o să-ţi spună cum. Te-am prevenit că există un martor. Nu face pe prostul cu mine, Joe.

Atunci explodă.

— Târfa dracului! urlă el. Ea m-a trădat! Ea e în stare!

M-am lăsat pe spate şi i-am rânjit.

— Perfect. Gândeam că tu ai fotografiile ei de nud.

N-a spus nimic. Nici blonda n-a mai spus nimic. I-am lăsat să rumege. Faţa lui Brody se lumină încet, cu un fel de uşurare cenuşie. Îşi puse pistolul pe marginea mesei, lângă fotoliu, cu mâna dreaptă gata să-l apuce. Scutură pe covor cenuşa de la ţigara de foi şi mă privi fix, iar ochii lui erau ca o dungă trasă printre pleoapele îngustate.

— Cred că-ţi închipui că sunt fraier, zise Brody.

— Pentru un escroc, eşti de talie mijlocie. Dă încoa fotografiile.

— Care fotografii?

Am clătinat din cap.

— Lasă farsa, Joe. Dacă faci pe nevinovatul nu ajungi nicăieri. Ori ai fost acolo aseară, ori ai obţinut fotografiile nudului de la cineva care a fost. Ştii că *ea* a fost acolo, fiindcă ai pus-o pe prietena ta s-o ameninţe pe doamna Regan că anunţă poliţia. Singurul fel în care ai fi putut să afli destule pentru a începe şantajul era să fi fost martor ocular la cele întâmplate sau să posezi fotografiile, cunoscând unde şi când au fost luate. Spune ce ştii şi fii deştept.

— Mi-ar trebui nişte bani, zise Brody.

Îşi întoarse discret capul ca să se uite la blonda cu ochi verzi. Ochii ei nu mai erau verzi şi culoarea blondă a părului devenise îndoielnică. Se dezumflase ca un iepure proaspăt ucis.

— Nu-i rost de bani, i-am răspuns.

— Cum ai aflat despre mine? zise el şi se strâmbă amar.

Mi-am tras afară portvizitul şi i-am arătat insigna de detectiv.

— Îl urmăream pe Geiger... pentru un client. Aseară am fost afară, în ploaie. Am auzit împuşcăturile. Am dat buzna înăuntru. N-am văzut asasinul. Am văzut în schimb toate celelalte.

— Şi n-ai suflat o vorbă, rânji Brody.

Am vârât portvizitul la loc.

— Da, am recunoscut. Deocamdată. Îmi dai fotografiile sau nu?

— N-am priceput ce-i cu cărţile, spuse Brody.

— Le-am urmărit când au fost aduse aici de la magazinul lui. Geiger. Am un martor.

— Băiatul ăla tâmpit?

— Care băiat tâmpit?

Se strâmbă din nou.

— Băiatul care servea la magazin. A întins-o după ce-a plecat camionul. Agnes nici măcar nu ştie unde locuieşte.

— Asta-i util, i-am spus rânjind. Amănuntul ăsta m-a neliniştit niţel. A mai fost vreunul dintre voi până aseară acasă la Geiger?

— Nici măcar aseară, răspunse violent Brody. Aşadar fata pretinde că eu l-am împuşcat, nu?

— Dacă as avea fotografiile aş putea s-o conving că se înşală. S-a bătut cam mult aseară.

Brody suspină:

— Mă urăşte de moarte. Am dat-o afară. Fireşte, am fost plătit, dar trebuia s-o fac în orice caz. E prea ţicnită pentru un om simplu ca mine. Îşi curăţă gâtlejul. Ce-ar fi totuşi să-mi dai nişte bani? Sunt lefter. Agnes şi cu mine trebuie să ne mutăm.

— N-o să primiţi bani de la clientul meu.

— Ascultă ...

— Dă fotografiile, Brody.

— Du-te dracului. Ai câştigat.

Se ridică şi îşi strecură pistolul în buzunarul de la şold. Vârî mâna stângă în haină. Tocmai o ţinea acolo, cu faţa descompusă de dezgust, când sună soneria şi continuă să sune.

15

Nu i-a plăcut. Îşi prinse între dinţi buza inferioară şi sprâncenele i se ascuţiră la colţuri. Întreaga figură i se contractă, devenind vicleană şi răutăcioasă.

Soneria continua să sune. Nici mie nu mi-a plăcut. Dacă se întâmpla ca

vizitatorii să fie Eddie Mars şi băieţii lui, puteam fi lichidat doar pentru faptul că mă găseam acolo. Dacă era poliţia, nu le puteam oferi decât un zâmbet şi o promisiune. Iar dacă erau unii dintre prietenii lui Brody — presupunând c-avea prieteni — s-ar fi putut dovedi mai răi decât el.

Nici blondei nu i-a plăcut. Se sculă brusc şi tăie aerul cu mâna. Încordarea nervoasă îi îmbătrâni şi-i urâţi faţa.

Brody, cu ochii aţintiţi asupra mea, trase un sertar al biroului şi scoase dinăuntru un revolver şi îl luă tremurând.

— Stai jos lângă el, zise Brody. Ţine-l în şah cu arma, departe de uşă. Dacă începe să facă pe nebunul, hotărăşte singură. Nu suntem încă pe ducă, scumpo.

— Ah, Joe, se văietă blonda.

Se apropie de mine şi se aşeză alături pe canapea, cu arma îndreptată spre artera piciorului meu. Nu mi-a plăcut expresia speriată din ochii ei.

Soneria încetă să zbârnâie şi se auzi bătăi rapide şi nerăbdătoare în uşă. Brody vârî mâna în buzunarul cu arma. Se îndreptă spre uşă şi o deschise cu mâna stângă. Carmen Sternwood îl împinse în cameră, ţinând un mic revolver lipit de buzele lui subţiri şi cafenii.

Brody se trase înapoi dinaintea ei, cu gura strâmbă şi cu faţa cuprinsă de panică. Carmen închise uşa în urmă, fără să se uite la mine sau la Agnes. Îl urmărea pe Brody cu grijă, cu limba scoasă puţin între dinţi. Brody îşi trase afară mâinile din buzunare şi o imploră din gesturi. Sprâncenele i se adunară într-un amestec de curbe şi unghiuri. Agnes mută arma de la mine şi o îndreptă rapid spre Carmen. Am zvâcnit braţul şi mi-am încleştat mâna de mâna ei, apăsând cu degetul mare pe siguranţă. Era pusă. Am lăsat-o aşa. A urmat o încăierare scurtă şi tăcută, căreia nici Carmen şi nici Brody nu-i dădură vreo atenţie. Ţineam arma. Agnes răsuflă adânc şi tremură din tot corpul. Faţa lui Carmen avea o expresie contractată, pielea era întinsă pe oase şi respira şuierător. Spuse fără nici o intonaţie:

— Dă-mi fotografiile, Joe.

Brody înghiţi în sec şi încercă să zâmbească.

— Desigur, fetiţo, desigur.

Vorbi cu o voce stinsă şi plată, la fel de asemănătoare cu cea dinainte, cum seamănă un scuter cu un camion de zece tone.

— Tu l-ai împuşcat pe Arthur Geiger, zise Carmen. Te-am văzut. Vreau fotografiile.

Brody se făcu verde la faţă.

— Hei, stai o clipă, Carmen! i-am strigat.

Blonda Agnes reveni vertiginos la viaţă. Îşi aplecă capul şi îşi înfipse dinţii în mâna mea dreaptă. Am strigat din nou şi-am îmbrâncit-o.

— Ascultă, fetiţo, ascultă un minut... zise Brody.

Blonda mă scuipă, se aruncă peste piciorul meu şi încercă să-l muşte. I-am

tras una în cap cu pistolul, nu prea tare, şi-am încercat să mă ridic. Se rostogoli peste picioarele mele şi le luă în braţe. Am căzut la loc pe canapea. Blonda era voinică, părea animată de demenţa dragostei sau a fricii, sau a unui amestec din amândouă, sau poate era pur şi simplu voinică.

Brody încercă să înşface micul revolver ţinut atât de aproape de faţa lui. Nu reuşi. Pistolul scoase un zgomot ascuţit, ca o plesnitură, dar nu foarte tare. Glonţul sparse un geam al glasvandului. Brody gemu groaznic, se prăbuşi pe podea şi o trase pe Carmen de picioare. Fata căzu grămadă, iar micul revolver alunecă într-un colţ. Brody sări în genunchi şi voi să vâre mâna în buzunar.

Am pocnit-o pe Agnes în cap cu mai puţină delicateţă ca înainte, i-am făcut vânt cu piciorul de lângă mine şi m-am ridicat. Brody mă aţinti cu privirea. I-am arătat pistolul automat. Renunţă să mai vâre mâna în buzunar.

— Dumnezeule! se văicări el. N-o lăsa să mă omoare!

Am început să râd. Am râs ca un prost, fără să mă pot stăpâni. Agnes şedea în capul oaselor pe duşumea, cu palmele întinse pe covor, gura larg deschisă şi o meşă de păr blond-metalic căzută pe ochiul drept. Carmen se târa în mâini şi pe genunchi, scoţând un şuierat. Revolverul ei mic de metal lucea într-un colţ, lângă perete. Se târa spre el neobosită.

I-am făcut un semn lui Brody cu arma care-mi revenise şi i-am spus:

— Stai acolo. N-o să ţi se întâmple nimic.

Am trecut peste fata care se târa şi-am ridicat arma de jos. Mă privi şi începu să chicotească. Am pus pistolul ei în buzunar şi-am bătut-o prieteneşte pe spate:

— Scoală-te, îngeraşule. Parc-ai fi un pekinez.

M-am apropiat de Brody, i-am vârât arma în burtă şi l-am uşurat de pistolul Colt din buzunarul lateral. Aveam acum toate armele scoase la iveală. Le-am băgat în buzunar şi-am întins mâna spre Brody.

— Dă-le.

Acceptă cu o mişcare a capului şi se linse pe buze, cu ochii încă speriaţi. Scoase din buzunar un plic gros şi mi-l înmână. În plic se afla un clişeu developat şi cinci fotografii lucioase.

— Eşti sigur că sunt toate?

Dădu din nou din cap. Am vârât plicul în buzunarul de la piept şi m-am îndepărtat. Agnes se aşezase la loc pe canapea şi îşi netezea părul. Privirea ei verde o devora cu ură pe Carmen. Şi Carmen se ridicase şi se apropia de mine cu mâna întinsă, continuând să chicotească şi să şuiere. Făcuse niţică spumă la colţul gurii. Dinţii ei mici şi albi sclipeau lipiţi de buze.

— Vrei să mi le dai acum? mă întrebă ea cu un zâmbet timid.

— Am eu grijă de ele. Du-te acasă.

— Acasă?

M-am dus la uşa de la intrare şi-am aruncat o privire afară. Briza răcoroasă a nopţii sufla liniştit pe coridor. Nici ţipenie de vecinii curioşi în pragul uşii. Un

mic pistol trăsese şi spărsese un geam, dar astfel de zgomote nu mai înseamnă mare lucru azi. Am ţinut uşa deschisă şi i-am arătat lui Carmen drumul. Veni spre mine zâmbind nesigur.

— Du-te acasă şi aşteaptă-mă, i-am spus ca s-o calmez.

Ridică degetul mare. Apoi dădu din cap şi se strecură pe lângă mine pe coridor. Îmi atinse obrazul cu degetele în timp ce trecea pe alături.

— Ai să ai grijă de Carmen, nu? zise ea.

— Fii sigură.

— Eşti un bărbat bine.

— Şi încă ceea ce vezi nu-i nimic, i-am zis. Pe şoldul drept am tatuat o dansatoare balineză.

Ochii i se rotunjiră.

— Obraznicule, zise ea şi mă ameninţă cu degetul. Apoi îmi şopti: Vrei să-mi dai arma îndărăt?

— Nu acum. Mai încolo. Am să ţi-o aduc eu.

Mă apucă brusc de gât şi mă sărută pe gură.

— Îmi placi, zise ea. Carmen te place mult de tot.

O rupse la fugă pe coridor, nemaipomenit de veselă, mă salută cu mâna de pe scări şi le coborî în goană, dispărând din văz.

M-am înapoiat în apartamentul lui Brody.

16

M-am apropiat de glasvandul strâns şi m-am uitat la gemuleţul de sus spart. Glonţul din arma lui Carmen îl sfărâmase cu o lovitură. Nu făcuse o gaură. În perete se afla însă o găurică, pe care un ochi expert ar fi descoperit-o destul de repede. Am tras perdeaua peste geamul spart şi-am scos din buzunar pistolul lui Carmen. Era un pistol Banker's Special, calibrul 22, cu gloanţe scobite la vârf. Avea un pat de sidef, iar pe ţeavă era gravat pe o placă mică şi rotundă din argint: "Lui Carmen de la Owen". Carmen îi fraierea pe toţi.

Am pus pistolul la loc în buzunar, m-am aşezat alături de Brody şi m-am uitat în ochii lui cafenii şi trişti. A trecut un minut. Blonda îşi aranja faţa cu ajutorul unei oglinzi de buzunar. Brody flutură mâna în care ţinea o ţigară şi se răsti la mine:

— Eşti mulţumit?

— Deocamdată. De ce-ai şantajat-o pe doamna Regan în locul bătrânului?

— L-am şantajat pe bătrân o dată. Acum vreo şase, şapte luni. Cred că e în stare, când se înfurie să cheme poliţia.

— Ce te face să crezi că doamna Regan n-o să-i pomenească de şantaj?

Brody îmi cântări cu băgare de seamă cuvintele, fumând şi continuând să mă privească. În cele din urmă spuse:

— Cât de bine o cunoşti?

— Am întâlnit-o de două ori. Trebuie să o cunoşti mult mai bine decât mine ca să rişti s-o şantajezi cu fotografia.

— Duce o viaţă foarte dezordonată. Mi-am închipuit că poate are câteva puncte nevralgice şi nu vrea să afle bătrânul. Cred că poate să strângă uşor cinci miare.

— Cam slab ca argumentaţie. Dar să trecem. Eşti lefter, nu?

— De o lună trăiesc de pe o zi pe alta, încercând s-o scot la capăt.

— Cu ce te ocupi?

— Cu asigurări. Lucrez în biroul lui Puss Walgreen, Fulwider Building, colţ Strada Western şi Strada Santa Monica.

— Dacă eşti sincer, fii până la urmă. Cărţile sunt aici în apartament?

Închise gura brusc şi făcu un semn cu mâna lui cafenie. În atitudinea lui începea să se strecoare la loc încrederea.

— Nici vorbă. Le-am depozitat.

— Ai pus pe cineva să ţi le aducă aici şi-ai chemat apoi un camion de la un depozit să vină şi să le ia imediat?

— Evident. N-am vrut să fie transportate direct de la magazinul lui Geiger, nu!

— Eşti şmecher, i-am spus plin de admiraţie. Există momentan ceva compromiţător în apartament? Păru din nou neliniştit. Clătină violent din cap.

— Perfect, i-am spus.

M-am uitat alături la Agnes. Isprăvise să-şi aranjeze faţa şi fixa inexpresiv zidul, aproape neatentă la ce discutam. Pe figura ei se citea ameţeala pe care o provoacă încordarea şi şocul. Brody clipi prudent:

— Şi-acum?

— Cum ai făcut rost de fotografii?

Se strâmbă.

— Ascultă, ai căpătat ce-ai căutat, şi încă foarte ieftin. Ai făcut o afacere pe cinste. Cară-te acum şi vinde-le patronului tău. Eu unul nu mai am nici în clin nici în mînecă cu fotografiile. Habar n-am de fotografii, nu-i aşa, Agnes?

Blonda deschise ochii şi-l măsură cu o privire calculată şi jignitoare la adresa lui.

— Un tip nu prea şmecher, zise ea, cu un dispreţ obosit. Cu asta m-am ales întotdeauna. Niciodată cu un tip destul de şmecher până la urmă. Niciodată.

— Te-a durut rău capul unde te-am lovit? am întrebat-o zâmbind.

— Du-te dracului şi ducă-se dracului toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit vreodată.

M-am uitat îndărăt la Brody. Îşi freca ţigara între degete, cu un fel de

nervozitate. Mâna părea să-i tremure uşor. Faţa lui cafenie şi inexpresivă rămase însă calmă.

— Trebuie să cădem de acord asupra unei istorii, i-am spus. De pildă, Carmen n-a fost aici. E foarte important. N-a fost aici. Ai avut doar o halucinaţie.

— Hm, mârâi Brody. Dacă aşa vrei tu, amice, şi dacă... Îşi întinse mâna cu palma în sus, îşi strânse degetele şi apăsă degetul mare încet peste arătător şi degetul median.

Am dat din cap.

— O să vedem noi. S-ar putea să fie o mică sumă. Nu te bizui totuşi pe mii de dolari. Şi-acum, de unde-ai făcut rost de fotografii?

— Mi le-a trecut un individ.

— I-auzi. Un individ pe care l-ai întâlnit întâmplător pe stradă. Fireşte că nu l-ai mai recunoaşte. Şi nici nu l-ai mai văzut înainte.

Brody căscă.

— I-au căzut din buzunar, zise el.

— Mda. Ai un alibi pentru noaptea trecută, deşteptule?

— Evident. Am fost aici. Împreună cu Agnes. Nu-i aşa, Agnes?

— Începe din nou să-mi pară rău de tine, i-am spus.

Deschise ochii larg, gura îi atârnă în jos, iar ţigara îi juca pe buza inferioară.

— Te crezi deştept şi eşti complet cretin, i-am spus. Chiar dacă n-ai să fii gazat la San Quentin, te-aşteaptă un stagiu lung, trist şi singuratic acolo. Ţigara tremură şi scrumul ii căzu pe vestă. Să reflectezi la deşteptăciunea ta, i-am spus.

— Cară-te, mârâi el brusc. Întinde-o. Mi-am pierdut destulă vreme cu tine. Ia-ţi tălpăşiţa.

— În regulă.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre biroul înalt de stejar, am scos din buzunar cele două pistoale ale lui şi le-am pus unul lângă altul pe sugativă, aşa ca ţevile să fie exact paralel. Mi-am luat pălăria de lângă canapea şi-am pornit spre uşă.

— Hei! strigă Brody.

M-am întors şi-am aşteptat. Ţigara îi tremura ca o păpuşă pe un arc de sârmă.

— Totul e-n regulă, nu? întrebă el.

— Nici vorbă. Suntem într-o ţară liberă. Nimeni nu te obligă să stai afară din puşcărie, dacă n-ai chef. Cu alte cuvinte, dacă eşti cetăţean american. Eşti sau nu?

Se mulţumi să se uite lung la mine, morfolind ţigara. Blonda Agnes întoarse încet capul şi-mi aruncă aceeaşi privire. Expresiile lor trădau aproape aceeaşi proporţie exactă de şiretenie, îndoială şi furie neputincioasă. Agnes îşi ridică deodată unghiile argintii, îşi smulse un fir de păr din cap şi-l rupse între degete cu o zvâcnitură nervoasă.

Brody spuse încordat:

— N-ai să te duci la poliţie, amice. N-ai s-o faci dacă lucrezi pentru familia Sternwood. Ştiu prea multe pe seama lor. Ai căpătat fotografiile şi şti că eu o să tac. Cară-te şi vinde-le.
— Hotărăşte-te, i-am zis. Mi-ai spus să mă car, eram gata să plec, când mai strigat şi m-am oprit, iar acum sunt iar gata de plecare. Asta vrei?
— N-ai nici o dovadă împotriva mea, spuse Brody.
— Doar două crime. Nişte fleacuri în lumea ta.
N-a tresărit decât uşor, deşi păru că tresărise violent. Corneea albă deveni vizibilă în jurul irisului de culoarea tutunului. În lumina lămpii, pielea cafenie a feţei lui luă o nuanţă verzuie.
Blonda Agnes scoase un vaiet înfundat şi animalic şi îşi îngropa capul într-o pernă de la capătul canapelei. Am rămas pe loc şi i-am admirat linia lungă a şoldurilor.
Brody îşi umezi buzele încet şi zise:
— Stai jos, amice. Poate că mai am ceva pentru tine. Ce-i povestea aia cu cele două crime?
M-am sprijinit de uşă.
— Unde-ai fost aseară pe la şapte şi jumătate, Joe?
Gura i se strâmbă posac şi se uită lung la podea.
— Urmăream un tip, un tip cu o afacere formidabilă, care bănuiam că are nevoie de un asociat. Geiger. Îl urmăream din când în când ca să văd dacă are legături cu indivizi tari. Am bănuit că are prieteni, căci altminteri n-ar fi făcut afacerile la lumina zilei. Dar prietenii nu-l vizitau acasă. Doar nişte femei.
— Nu l-ai urmărit destul de atent, i-am spus. Continuă.
— Aseară eram pe strada de mai jos de casa lui Geiger. Ploua cu găleata, aşa că stăteam cu impermeabilul strâns pe mine în maşină şi nu vedeam nimic. În faţa casei lui Geiger se afla o maşină, iar o alta ceva mai la deal. D-asta am rămas mai la vale. Alături de mine era parcat un Buick mare şi după o vreme mă duc să mă uit şi arunc o privire pe geam. E trecut pe numele lui Vivian Regan. Nu se întâmplă nimic, aşa că mă car. Asta-i tot, îşi scutură ţigara. Privirea i se caţără de sus în jos pe faţa mea.
— Posibil, i-am răspuns. Ştii unde se află acum Buickul?
— De unde vrei să ştiu?
— În garajul şerifului. A fost pescuit de la o adâncime de patru metri la cheiul Lido, azi-dimineaţă. În maşină era un om mort. A fost lovit în cap, iar maşina îndreptată spre chei, cu frâna de mână pe jumătate pusă.
Brody respiră greu. Unul dintre picioare îi zvâcnea fără astâmpăr.
— Dumnezeule, dar nu mă poţi acuza pe mine de crima asta, zise el cu o voce groasă.
— De ce nu? După spusele tale Buickul s-a găsit în faţa casei lui Geiger. Ei bine, nu doamna Regan a ieşit cu maşina. Şoferul ei, un tip numit Owen Taylor, a

condus-o. S-a dus acasă la Geiger pentru a avea o scurtă discuţie cu el, fiindcă Owen Taylor ţinea la Carmen şi nu-i plăcea genul de distracţii pe care i le oferea Geiger. A intrat prin dos, forţând uşa cu un şperaclu şi, înarmat cu un revolver, l-a surprins pe Geiger în timp ce-o fotografia pe Carmen complet goală. Arma s-a descărcat, aşa cum obişnuiesc armele, Geiger s-a prăbuşit mort, iar Owen a rupt-o la fugă, dar nu înainte de-a lua cu el clişeul făcut de Geiger. Aşa c-ai fugit după el şi i-ai confiscat fotografia. Cum ai fi putut s-o obţii altfel?

Brody se linse pe buze.

— Mda, zise el. Dar asta nu înseamnă că l-am omorât eu. Fireşte, am auzit împuşcăturile şi l-am văzut pe asasin coborând în grabă scările din spate urcând în Buick şi dispărând cu maşina. L-am urmărit. A apucat-o spre poalele canionului, apoi la apus pe Bulevardul Sunset. După ce-a trecut de Beverly Hills a derapat de pe şosea şi a trebuit să oprească, iar eu l-am ajuns din urmă şi-am făcut pe poliţistul. Era înarmat, dar avea nervii atât de zdruncinaţi încât l-am lovit, lăsându-l în nesimţire. Aşa că l-am căutat prin haine, am aflat cine era şi-am luat clişeul, din simplă curiozitate. Mă întrebam despre ce-o fi vorba la mijloc şi stăteam ud în ploaie când, deodată, şi-a revenit, m-a pocnit şi m-a zvârlit afară din maşină. În vreme ce mă ridicam, a dispărut. Atunci l-am văzut ultima oară.

— De unde-ai ştiut că el l-a împuşcat pe Geiger? l-am întrebat arţăgos.

Brody înălţă neputincios din umeri.

— Am bănuit, deşi poate mă înşel. Când am developat clişeul şi-am văzut ce reprezintă, am fost absolut sigur. Iar când Geiger n-a mai apărut azi-dimineaţă la magazin şi nici n-a mai răspuns la telefon, m-am convins. Aşa că mi-am închipuit că-i o ocazie formidabilă să-i iau cărţile şi să-i ciupesc pe membrii familiei Sternwood de ceva bani de drum, apoi s-o întind pentru o vreme.

Am dat din cap.

— Mi se pare înţelept. Poate că totuşi n-ai omorât pe nimeni. Unde-ai ascuns cadavrul lui Geiger?

Ridică mirat din sprâncene. Apoi rânji.

— Nix, nix. Scuteşte-mă. Crezi că m-aş fi întors ca să-l deplasez, riscând ca tocmai atunci maşinile poliţiei să dea colţul străzii? Nix.

— Cineva a ascuns cadavrul, am zis.

Brody făcu un gest indiferent. Rânjetul îi rămase pe faţă. Nu mă credea. În vreme ce tot nu mă credea, soneria de la intrare începu să sune din nou. Brody se ridică brusc, cu o privire dură. Se uită lung la revolverele lui de pe birou.

— Aşadar, Carmen s-a întors, bombăni.

— Dacă-i ea, nu mai are armă, l-am liniştit. N-ai alţi prieteni?

— Doar unul, mârâi el. M-am săturat de jocul ăsta.

Se îndreptă spre birou şi îşi luă Coltul. Îl ţinu de-a lungul trupului şi o porni spre uşă. Puse mâna stângă pe clanţă, o întoarse şi întredeschise uşa aplecându-se

în crăpătura ei, cu arma strâns lipită de şold. O voce spuse:

— Tu eşti, Brody?

N-am auzit răspunsul lui Brody. Două împuşcături rapide răsunară înfundat. Revolverul trebuie săi fi fost lipit de trupul lui Brody. Se împletici înainte lovindu-se de uşă, iar greutatea trupului o închise cu o pocnitură. Alunecă de-a lungul uşii. Picioarele împinseră covorul din spatele lui. Mâna stângă dădu drumul clanţei, iar braţul lovi podeaua cu un zgomot surd. Capul i se sprijinea de uşă. Nu se mişca. Revolverul îi atârna în mâna dreaptă.

Am traversat camera dintr-o săritură şi l-am rostogolit pe Brody destul ca să pot deschide uşa şi să mă strecor afară. Prin uşa din faţă trăgea cu ochiul o femeie. Avea o figură înspăimântată şi arătă cu mâna ca o gheară de-a lungul coridorului.

Am rupt-o la fugă pe coridor şi-am auzit paşi înfundaţi coborând treptele de marmură, aşa c-am pornit pe urma zgomotului. Ajuns la nivelul holului de la intrare, am văzut că uşa se închide tăcut singură, iar pe trotuar răsunară paşi grăbiţi Am deschis uşa mai înainte de-a se închide, am smucit-o şi-am ieşit fulgerător.

O siluetă înaltă, cu capul descoperit şi într-o scurtă lipită pe corp, fugea în diagonală pe stradă printre maşinile parcate. Silueta se întoarse şi răbufniră câteva împuşcături. Două ciocane grele loviră zidul de stuc de lângă mine. Silueta îşi continuă fuga, se strecură printre două maşini şi dispăru.

Un om răsări lângă mine şi mă întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Se trage cu arma.

— Dumnezeule! spuse el şi se repezi în casă. Am plecat grăbit pe trotuar spre maşina mea, m-am suit în ea şi-am pornit motorul. Am demarat de la rigolă şi-am coborât dealul, nu repede. De pe cealaltă parte a străzii n-a pornit nici o maşină. Mi s-a părut c-aud paşi, dar n-am fost sigur. Am coborât dealul, am depăşit un bloc şi jumătate, am cotit la intersecţie şi-am făcut marşarier. Sunetul unui fluierat înfundat răsună slab de pe trotuar. Apoi paşi. Am parcat maşina, m-am strecurat printre două automobile şi m-am lăsat pe vine. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen.

Sunetul paşilor se accentuă, iar fluieratul continuă vesel. În momentul următor apăru scurta strânsă pe trup. Am ieşit dintre cele două automobile şi-am spus:

— Ai un chibrit, amice?

Băiatul se smuci spre mine iar mâna dreaptă i se înfipse în scurtă. Ochii îi luceau în lumina felinarelor rotunde. Ochi umezi şi întunecaţi, desenaţi ea nişte migdale, o faţă frumoasă şi palidă, cu păr negru ondulat, lăsat pe frunte în două părţi. Un băiat într-adevăr foarte drăguţ, băiatul din magazinul lui Geiger.

Rămase nemişcat, privindu-mă tăcut, cu mâna dreaptă pe marginea scurtei,

dar nu încă înăuntrul ei. Ţineam lângă trup micul revolver.

— Se vede că l-ai iubit foarte mult pe perversul ăla, i-am spus.

— Du-te... spuse băiatul încet, neclintit între maşinile parcate şi zidul înalt de un metru cincizeci din dosul trotuarului.

O sirenă mugi în depărtare, urcând dealul lung. Capul băiatului tresări în direcţia sirenei. M-am apropiat şi i-am înfipt revolverul în scurtă.

— Ai de ales între mine şi poliţişti, i-am spus.

Capul îi alunecă puţin într-o parte, ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Cine eşti? întrebă el.

— Un prieten de-al lui Geiger.

— Cară-te, blestematule!

— Ăsta-i un pistol mic, băiete. Dacă te împuşc în burtă o să-ţi trebuiască luni de zile până să te faci destul de bine pentru a merge. Dar ai să te faci bine. Aşa ca să poţi merge până la simpatica şi noua celulă de gazare de la San Quentin.

— Du-te...

Mâna i se vârî în scurtă. Am apăsat mai tare cu arma în stomacul lui. A suspinat adânc şi moale, şi-a retras mâna din scurtă şi-a lăsat-o să cadă inert pe lângă trup. Umerii largi părură că se prăbuşesc.

— Ce vrei? şopti el.

Am băgat mâna sub scurtă şi i-am luat arma.

— Hai în maşina mea, băiete.

Păşi în faţă, iar eu l-am urmat îndeaproape. Se sui în automobil.

— La volan, băiete. Tu conduci.

Se strecură la volan, iar eu m-am urcat alături I-am spus:

— Lasă maşina poliţiei să treacă dealul. O să-şi închipuie c-am plecat când am auzit sirena. Pe urmă ia-o în jos şi-o să mergem acasă.

Am pus revolverul lui Carmen în buzunar şi l-am împuns în coaste cu arma lui automată. M-am întors şi m-am uitat prin fereastra din spate. Urletul sirenei se distingea acum foarte tare. În mijlocul străzii crescură două faruri roşii. Se măriră şi se contopiră, iar maşina trecu trombă pe alături, cu un zgomot de rafală sălbatică.

— Să mergem, i-am spus.

Băiatul porni maşina şi o luă în josul dealului.

— Să mergem acasă, i-am spus. La Laverne Terrace.

Buzele lui netede tresăriră. Coti spre apus, pe Bulevardul Franklin.

— Eşti un băiat naiv. Cum te cheamă?

— Carol Lundgren, spuse el stins.

— Ai împuşcat pe cine nu trebuia, Carol. Nu Joe Brody ţi-a ucis protectorul.

Repetă înjurătura şi continuă să conducă.

17

O semilună lucea pal într-un cerc de ceaţă printre ramurile înalte ale eucalipţilor de pe Laverne Terrace. Un radio urla din răsputeri dintr-o casă, jos pe deal. Băiatul opri maşina înaintea gardului viu din faţa casei lui Geiger, stinse motorul şi rămase eu privirea aţintită drept şi cu amândouă mâinile pe volan. Prin gardul viu nu răzbătea nici o lumină.

— E cineva acasă, băiete?

— Ar trebui să ştii.

— De unde vrei să ştiu?

— Du-te...

— Aşa ajung unii să-şi pună dinţi falşi.

Mi-i arătă pe-ai lui, într-un rânjet întins pe buze. Apoi deschise uşa cu piciorul şi ieşi. Am ieşit grăbit după el. Stătea cu pumnii pe şolduri, uitându-se tăcut la casa de deasupra gardului viu.

— În regulă, i-am spus. Ai cheia. Hai să intrăm.

— Cine-a spus că am cheia?

— Nu încerca să mă duci, amice. Protectorul tău ţi-a dat o cheie. Ai şi o cămăruţă curată, simpatică şi bărbătească acolo. Te dădea afară şi încuia odaia când primea vizite feminine. Era ca Cezar, soţ pentru femei şi soţie pentru bărbaţi. Crezi că nu-i pot dibui pe tipii de teapa voastră?

Deşi ţineam încă pistolul mai mult sau mai puţin îndreptat spre el, se repezi la mine. Îmi expedie o directă în bărbie. M-am dat înapoi destul de iute ca să nu cad, deşi am încasat lovitura aproape din plin. Directa ar fi trebuit să fie în forţă, dar un efeminat n-are niciodată destulă putere în oase, indiferent de cum arată.

Am zvârlit arma la picioarele băiatului şi i-am spus:

— Poate c-ai nevoie de ea.

Se aplecă fulgerător s-o ridice. N-avea nimic lent în mişcări. I-am tras un pumn în gât. Căzu într-o parte, împleticindu-se, căutând arma, dar fără s-o apuce. Am ridicat-o şi-am aruncat-o în maşină. Băiatul se sculă în patru labe, privind furios cu ochii larg deschişi. Tuşi şi scutură din cap.

— N-ai chef să te baţi, i-am spus. Îţi iroseşti prea mult vigoarea.

Avea chef de bătaie. Se aruncă asupra mea ca un planor, catapultat, încercând să mă placheze ca la rugby. M-am dat într-o parte, l-am apucat de gât şi i l-am strâns. Se buşi tare de pavaj, apoi se sculă în picioare şi îşi puse mâinile în acţiune, acolo unde doare mai rău. L-am strâns mai mult şi l-am ridicat niţel în sus. Mi-am apucat încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, mi-am proptit osul şoldului drept în el şi o clipă a avut loc o balanţă a greutăţilor. Părea că atârnăm acolo, în lumina ceţoasă a lunii, gâfâind din greu, două creaturi groteşti, ale căror

picioare zgâriau şoseaua.

L-am prins cu braţul drept de gâtlej şi-am strâns cu toată forţa. Picioarele începură să i se agite disperat şi încetă să mai gâfâie. Era imobilizat într-o strânsoare de oţel. Piciorul stâng i se întinse într-o parte şi genunchiul i se înmuie. L-am mai ţinut o jumătate de minut. Se lăsă moale în braţele mele, o greutate imensă, pe care de-abia o puteam susţine. Atunci i-am dat drumul. S-a întins la picioarele mele în nesimţire. M-am dus la maşină şi am luat din buzunarul portierei o pereche de cătuşe, i-am sucit braţele la spate şi i le-am fixat. L-am ridicat de subsuori şi-am reuşit să-l târăsc până dincolo de gardul viu, să nu fie văzut din stradă. M-am întors la maşină, am condus-o cam treizeci de metri pe coasta dealului şi am încuiat-o.

Era încă în nesimţire când m-am înapoiat. Am descuiat uşa casei, l-am târât înăuntru şi-am închis uşa. Începu să geamă. Am aprins o lampă. Ochii îi clipiră şi coborâră lent asupra mea.

M-am aplecat, ferindu-mă din calea genunchilor lui şi i-am spus:

— Stai liniştit sau ai să mai primeşti o porţie. Stai cuminte şi ţine-ţi respiraţia. Ţine-o până nu mai poţi, apoi spune-ţi că trebuie să respiri, că te-ai înnegrit la faţă, că-ţi sar ochii din cap, c-ai să respiri chiar acum, atât doar că stai bine legat pe scaun, în celula de gazare curată şi simpatică, la San Quentin, şi că atunci când ai să respiri ai să te lupţi din răsputeri să n-o faci, pentru că n-ai să primeşti aer în piept, ci gaze de acid cianhidric. Asta-i ceea ce se cheamă astăzi o execuţie umană în statul nostru.

— Du-te... zise el cu un suspin slab şi înspăimântat.

— Ai să dai o declaraţie, amice, să nu-ţi închipui c-ai să scapi. Ai să spui exact ceea ce vrem să spui şi nimic din ce nu vrem să spui.

— Du-te...

— Dacă mai repeţi asta, îţi pun o pernă sub cap

Îşi strâmbă buzele. L-am lăsat culcat pe duşumea, cu încheieturile încătuşate la spate şi cu obrazul îngropat în covor, iar în singurul ochi vizibil o strălucire animalică. Am mai aprins o lampă şi-am intrat în coridorul din dosul salonului. Dormitorul lui Geiger nu părea să fi fost deranjat. Am deschis uşa, descuiată de data asta, a dormitorului din partea opusă a holului. În cameră pâlpâia vag o lumină şi mirosea a lemn de santal. Două conuri de cenuşă de tămâie se adunaseră alături, pe birou, pe o tăviţă de aramă. Lumina provenea de la două lumânări înalte şi negre fixate în sfeşnice lungi de treizeci de centimetri. Sfeşnicele erau aşezate pe scaune drepte, necapitonate, de o parte şi de alta a patului.

Pe pat zăcea Geiger. Cele două fâşii de mătase chinezească brodată, care dispăruseră la prima mea vizită, formau un fel de cruce a sfântului Andrei pe mijlocul trupului său, ascunzând pieptţii mânjiţi de sânge ai hainei de casă chinezească. Sub cruce, picioarele îmbrăcate în pantaloni de pijama negri,

stăteau ţepene şi drepte. Mai avea încă papucii de casă, cu tălpi de pâslă albă şi groasă. Braţele îi erau încrucişate peste cruce, cu palmele pe umeri, cu degetele adunate şi întinse drept. Ţinea gura închisă iar mustaţa lui gen Charlie Chan părea la fel de falsă ca o perucă. Nasul lat era ţeapăn şi alb. Ochii erau aproape închişi, dar nu complet. Luciul slab al ochiului de sticlă captă lumina şi-mi clipi complice.

Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult de el. Era desigur rece ca gheaţa şi ţeapăn ca o scândură.

În curentul provocat de uşa deschisă, lumânările negre palpitară. Pe marginea lor alunecau încet picături de ceară neagră. Aerul încăperii puţea şi părea ireal. Am ieşit, am închis din nou uşa şi m-am înapoiat în salon. Băiatul nu se mişcase. Am rămas în picioare, trăgând cu urechea să aud sirenele poliţiei. Totul se reducea la cât de repede va vorbi Agnes şi la ce va spune. Dacă pomenea de Geiger, poliţia putea să sosească în orice clipă. Dar era cu putinţă să nu vorbească ceasuri întregi. Era cu putinţă chiar să fi fugit de-acolo.

M-am uitat în jos la băiat?

— Vrei să te ridici, amice?

Închise ochii şi simulă că doarme. M-am apropiat de birou, am tras spre mine telefonul de culoarea dudei şi-am format numărul de la biroul lui Bernie Ohls. Am aflat că plecase acasă la ora şase. I-am telefonat acasă. Se afla acolo.

— Marlowe la aparat. Au găsit cumva băieţii tăi un revolver asupra lui Owen Taylor, azi-dimineaţă?

L-am auzit cum îşi râcâie gâtlejul iar apoi cum încearcă să-şi ascundă surpriza din glas.

— Asta ţine de secretul conducerii anchetei, spuse el.

— Dac-au găsit, atunci revolverul avea trei gloanţe trase.

— De unde dracu ştii? întrebă Ohls calm.

— Vino la Laverne Terrace, nr. 7244, colţ cu Bulevardul Laurel Canyon. Am să-ţi arăt în ce s-au înfipt gloanţele lipsă.

— Deci, aşa stau lucrurile, hm?

— Chiar aşa.

— Uită-te pe fereastră şi-ai să mă vezi dând colţul străzii, zise Ohls. Mi s-a părut mie că purtarea ta e cam ciudată în această afacere.

— Ciudat nu-i câtuşi de puţin cuvântul potrivit, i-am răspuns.

18

Ohls se uita în jos la băiat. Băiatul stătea pe sofa, sprijinindu-se cu umărul de

perete. Ohls îl privea tăcut, cu sprâncenele lui albe zburlite, ţepene şi rotunde, ca micile perii pe care reprezentantul Casei Fuller Brush le face cadou clienţilor drept reclamă.

— Recunoşti că l-ai împuşcat pe Brody? îl întrebă Ohls.

Cu o voce înfundată, băiatul repetă înjurătura lui preferată. Ohls suspină şi se uită la mine.

— Nu-i nevoie să recunoască. Am revolverul lui, i-am spus.

— Pentru Dumnezeu, aş vrea să fi primit câte un dolar de fiecare dată când am auzit asta. Ce găseşti aşa de nostim?

— Nici nu tinde să fie nostim, i-am spus.

— Ei, asta-i altceva, zise Ohls. Se întoarse. I-am telefonat lui Wilde. O să mergem la el şi-o să-l luăm cu noi şi pe ticălosul ăsta. O să-l iau cu mine în maşină, iar tu n-ai decât să ne urmăreşti, în cazul când încearcă să-mi tragă una în falcă.

— Îţi place ce-ai văzut în dormitor?

— Grozav, spuse Ohls. Într-un fel mă bucur că junele Taylor a căzut de pe chei. Mi-ar îi părut rău să-l trimit la camera de gazare, fiindcă l-a omorât pe împuţitul ăla.

M-am întors în micul dormitor, am stins lumânările negre suflând în ele, şi le-am lăsat să fumege. Când am revenit în salon, Ohls ridicase băiatul în picioare. Băiatul îl privea furios cu ochii lui negri şi pătrunzători şi cu o figură la fel de dură şi de albă ca seul rece.

— Să mergem, zise Ohls, şi-l apucă de braţe, cu oarecare silă.

Am stins lămpile şi i-am urmat afară din casă. Ne-am suit în maşini şi-am urmărit cele două lumini din spatele maşinii lui Ohls pe pantele lungi ale dealului... Speram ca aceasta să fie ultima mea vizită la Laverne Terrace.

Taggart Wilde, procurorul districtual, locuia la colţul Străzii a Patra cu Parcul Lafayette, într-o casă albă de lemn, de dimensiunile unui hambar imens, cu o poartă mare din piatră roşie într-o parte şi cu vreo două pogoane de peluză moale în faţă. Era una dintre acele case demodate şi solide, din care se obişnuia să te muţi în locuinţe noi în timp ce oraşul se întindea spre apus. Wilde provenea dintr-o veche familie din Los Angeles şi se născuse probabil în acea casă, când ea se afla pe Bulevardul West Adams, Figueria sau Parcul St. James.

Pe alee se găseau două maşini, o mare limuzină particulară şi un automobil al poliţiei, de a cărui apărătoare din spate se sprijinea un şofer în uniformă, fumând şi admirând luna. Ohls se apropie de el, îi vorbi, iar şoferul se uită la băiatul din maşina lui Ohls.

Am urcat treptele casei şi-am sunat. Un servitor blond, cu părul lipit pe cap, ne deschise, ne conduse prin hol şi printr-un imens salon, cu duşumeaua mai joasă decât în restul odăilor, plin cu mobile grele şi întunecate, apoi printr-un alt hol, în fund de tot. Bătu la o uşă, păşi înăuntru, apoi ne ţinu uşa deschisă larg

până am intrat într-un birou lambrisat, cu un glasvand deschis la capăt, dând asupra unei grădini întunecate şi a unor arbori misterioşi. Un miros de pământ umed şi de flori pătrundea pe geam. Pe pereţi se aflau tablouri masive şi întunecate, în ulei, iar în încăpere fotolii, cărţi, şi un miros de ţigări de foi bune, care se amesteca cu parfumul pământului umed şi al florilor.

Taggart Wilde era aşezat în dosul unui birou — un om de vârstă mijlocie, durduliu, cu ochi albaştri clari, care reuşeau să aibă o expresie prietenească, fără a avea de fapt nici un fel de expresie. În faţa lui se găsea o ceaşcă cu cafea neagră iar între degetele curate şi îngrijite ale mâinii stângi ţinea o ţigară de foi pestriţă. La marginea biroului, într-un fotoliu de piele albastră, şedea un alt bărbat, cu ochi reci şi o figură ascuţită, slab ca o scoabă şi dur ca directorul unei case de împrumut. Faţa lui netedă şi bine întreţinută părea bărbierită de o oră. Purta un costum cafeniu bine călcat, iar în cravată era înfiptă o perlă neagră. Avea degetele lungi şi nervoase ale unui om cu mintea agilă. Părea gata de luptă.

Ohls trase un scaun, se aşeză pe el şi spuse:

— Bună seara, Cronjager. Ţi-l prezint pe Philip Marlowe, un detectiv particular intrat într-o încurcătură.

Ohls rânji.

Cronjager mă privi fără să mă salute. Mă măsură din cap până în picioare, ca şi când s-ar fi uitat la o fotografie. Apoi înclină cu doi centimetri bărbia, în chip de salut. Wilde zise:

— Ia loc, Marlowe. Am să încerc să tratez eu cu căpitanul Cronjager, dar ştii cum stau lucrurile. Trăim într-un oraş mare.

M-am aşezat şi mi-am aprins o ţigară. Ohls se uită la Cronjager şi-l întrebă:

— Ce-ai mai aflat în legătură cu crima de la Randall Place?

Omul cu faţa ascuţită îşi trase un deget până ce încheietura trosni. Vorbi fără să ridice privirea:

— Un cadavru cu două gloanţe în el. Două arme cu care nu s-a tras. Jos în stradă am prins o blondă care încerca să pornească o maşină care nu era a ei. A ei era chiar alături, acelaşi model. Se agita atât de tare, încât băieţii au înşfăcat-o şi-au adus-o sus, iar ea a mărturisit. Se afla în cameră când a fost ucis tipul ăsta, Brody. Pretinde că nu l-a văzut pe criminal.

— Asta-i tot? întrebă Ohls.

Cronjager înălţă mirat din sprâncene.

— Crima s-a petrecut abia acum o oră. Ce v-aşteptaţi... să filmez asasinatul?

— Poate o descriere a asasinului, zise Ohls.

— Un tip înalt, îmbrăcat într-o scurtă de piele dacă asta-i o descriere.

— E afară în maşina mea, spuse Ohls. Încătuşat. Marlowe l-a înhăţat, pentru tine. Uite pistolul lui.

Ohls scoase din buzunar revolverul automat al băiatului şi-l aşeză pe marginea biroului lui Wilde. Cronjager se uită la revolver, fără să întindă mâna

după el.

Wilde chicoti. Se lăsă pe spate şi pufăi din ţigara de foi pestriţă, fără s-o scoată din gură. Se aplecă înainte ca să soarbă din ceaşca de cafea. Din buzunarul de la piept al hainei de seară trase o batistă de mătase, îşi tamponă cu ea buzele şi o vârî la loc.

— Mai sunt şi alte crime la mijloc, zise Ohls, ciupindu-şi vârful moale al bărbiei.

Cronjager se încorda vizibil. Ochii lui aroganţi deveniră două vârfuri de oţel luminoase.

— Ai auzit că azi-dimineaţă a fost pescuită din Oceanul Pacific la cheiul Lido o maşină cu un tip mort înăuntru? întrebă Ohls.

— Nu, răspunse Cronjager, şi continuă să se uite urât.

— Mortul din maşină era şofer la o familie bogată, spuse Ohls. Familia era şantajată din pricina uneia dintre fete. Domnul Wilde l-a recomandat familiei pe Marlowe prin intermediul meu. Marlowe a acţionat riscându-şi viaţa.

— Ador detectivii particulari care se ocupă de crime cu riscul vieţii lor, zise Cronjager. Nu-i nevoie să fii atât de sfios în privinţa asta.

— Mda, zise Ohls. Nu trebuie să fiu atât de sfios în privinţa asta. Să ştii însă că nu mai sunt deloc atât de sfios când am ocazia să dau peste un poliţist din oraş. Îmi pierd mai tot timpul, spunându-le pe unde să calce, ca să nu-şi scrântească gleznele.

Cronjager se făcu alb pe la colţurile nasului său ascuţit. Respiră cu un şuierat moale în liniştea încăperii. Răspunse foarte calm:

— Nu-i cazul să-i spui nici unuia dintre oamenii *mei* pe unde să calce, deşteptule.

— Vom vedea, zise Ohls. Şoferul de care ţi-am pomenit că s-a înecat a împuşcat aseară un cetăţean în teritoriul tău. Un anume Geiger, care avea un comerţ de cărţi obscene într-un magazin de pe Bulevardul Hollywood. Geiger trăia cu derbedeul pe care-l am afară în maşină. Vreau să spun, că trăia de-adevăratelea cu el, dacă pricepi.

Cronjager se uita lung şi liniştit la el.

— Întreaga poveste promite să se transforme într-o afacere murdară, zise el.

— Din experienţa mea, toate istoriile de poliţie sunt murdare, bombăni Ohls şi se întoarse spre mine, cu sprâncenele zburlite. Ţi-a venit rândul la microfon, Marlowe. Spune-i ce ştii.

I-am spus ce ştiam.

Am omis două lucruri, fără să-mi dau seama în acea clipă de ce-o fac. Am omis să-i pomenesc de vizita lui Carmen acasă la Brody şi de vizita lui Eddie Mars la Geiger în aceeaşi după-amiază. Restul i l-am relatat aşa cum s-a întâmplat.

Cronjager nu-şi ridică o clipă ochii de pe faţa mea, în timp ce faţa lui rămase

imobilă cât am vorbit. Când am încheiat, păstră un minut lung de tăcere. Wilde tăcea şi el, sorbind cafeaua şi pufăind uşor din ţigara de foi pestriţă. Ohls îşi privea cu atenţie unul din degetele mari ale mâinii.

Cronjager se aplecă încet pe spatele scaunului, îşi puse glezna peste genunchiul celuilalt picior şi îşi frecă osul gleznei cu o mână subţire şi nervoasă. Faţa lui uscată se încruntă puternic. Spuse cu o politeţă ucigătoare:

— Aşadar te-ai mulţumit să nu raportezi o crimă comisă aseară şi ţi-ai petrecut toată ziua fâţâindu-te de colo-colo, astfel ca băiatul ăsta al lui Geiger să poată săvârşi o nouă crimă astă-seară.

— Chiar aşa, i-am răspuns. Am intrat într-o belea. Bănuiesc c-am greşit, dar n-am urmărit decât să-mi apăr clientul şi n-am avut nici un motiv să cred că băiatul o să se ducă şi o să-l împuşte pe Brody.

— Astfel de raţionamente sunt treaba poliţiei, Marlowe. Dacă moartea lui Geiger ar fi fost raportată aseară, cărţile n-ar fi putut fi luate din magazinul lui şi depozitate acasă la Brody. Băiatul n-ar fi fost condus astfel la Brody şi nu l-ar fi ucis. Să admitem că Brody nu mai avea mult de trăit. Tipii de teapa lui nu prea au mult de trăit. Dar o viaţă rămâne o viaţă.

— Exact, am răspuns. Să spui asta poliţiştilor dumitale când împuşcă mortal vreun găinar speriat care fuge pe o străduţă cu un cauciuc furat.

Wilde îşi trânti amândouă mâinile pe birou cu o plesnitură violentă.

— Ajunge! se răsti el. Ce te face să fii atât de sigur, Marlowe, că acest băiat Taylor l-a împuşcat pe Geiger? Chiar dacă revolverul cu care a fost ucis Geiger a fost găsit asupra cadavrului lui Taylor, sau în maşină, asta nu înseamnă neapărat că el e criminalul. Arma ar fi putut fi pusă acolo intenţionat, să spunem de către Brody, adevăratul asasin.

— Practic e cu putinţă, am spus, dar din punct de vedere psihologic e o imposibilitate. Ar presupune prea multe coincidenţe şi nu s-ar potrivi de loc cu caracterul lui Brody şi al prietenei lui, şi nici cu ceea ce încerca să facă. Am discutat pe larg cu Brody. Era un escroc, dar nu un tip de criminal. Avea două arme, dar nu ţinea asupra lui nici una dintre ele. Tocmai încerca să pună mâna pe combinaţia lui Geiger, despre care, evident, ştia totul de la fată. Spunea că-l urmărea din când în când pe Geiger ca să vadă dacă n-are sprijinitori puternici. Îl cred. Dacă presupun că el l-a ucis pe Geiger ca să-i ia cărţile, că a fugit apoi cu fotografia nudului, luată lui Carmen Sternwood, lăsând arma asupra lui Owen Taylor şi că i-a făcut vânt lui Owen de pe cheiul Lido în ocean înseamnă să exagerez prea mult. Taylor avea motive, o mânie născută din gelozie, şi prilejul de a-l ucide pe Geiger. A plecat cu una din maşinile familiei fără să aibă permisiunea. L-a ucis pe Geiger în faţa fetei, ceea ce Brody n-ar fi făcut niciodată, chiar dacă ar fi fost un asasin. Nu văd pe nimeni care dintr-un motiv pur comercial să-l omoare astfel pe Geiger. Doar Taylor ar fi fost în stare. Istoria cu fotografia nudului l-ar fi determinat.

Wilde chicoti şi se uită ironic la Cronjager. Cronjager îşi curăţă gâtlejul, hârâind. Wilde întrebă:

— Ce-i povestea asta cu ascunsul cadavrului? Nu înţeleg ce sens are.

— Băiatul nu ne-a spus, dar trebuie să fie opera lui. Brody n-ar mai fi intrat în casă după ce-a fost împuşcat Geiger. Băiatul s-a întors cu siguranţă în timp ce eu o conduceam pe Carmen acasă. Fireşte, se temea de poliţie, ţinând seama de ce era, şi şi-a închipuit probabil că-i o idee bună să ascundă cadavrul până îşi lua lucrurile din casă. A târât cadavrul prin uşa de la intrare, judecând după urmele de pe covor, şi foarte probabil l-a dus în garaj. Apoi şi-a strâns toate lucrurile de acolo şi le-a luat. Mai târziu, cândva în timpul nopţii, şi mai înainte de să se fi înţepenit cadavrul, l-au apucat remuşcările şi s-a gândit că nu s-a purtat foarte frumos cu prietenul mort. Aşa că s-a întors şi l-a aşezat pe pat. Fireşte, toate astea sunt doar presupuneri.

Wilde dădu din cap.

— Apoi azi-dimineaţă se duce la magazin, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi urmăreşte să vadă ce se petrece. Iar când Brody mută cărţile, el le descoperă destinaţia şi presupune că cel care le ia
l-a ucis pe Geiger în acest scop. S-ar fi putut chiar să ştie mai multe asupra lui Brody şi a prietenei lui decât bănuiam eu. Ce părere ai, Ohls?

— O să descoperim noi... dar asta nu înlătură necazurile lui Cronjager. Îl frământă că toate acestea s-au petrecut aseară şi că el abia acum a aflat, zise Ohls.

— Cred c-o să găsesc eu o cale să rezolv şi această problemă, spuse Cronjager acru.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare şi imediat se uită în altă parte. Wilde îşi scutură ţigara de foi şi zise:

— Să vedem dovezile, Marlowe.

Mi-am golit buzunarele şi-am pus pe birou obiectele legate de crimă: cele trei note şi cartea de vizită a lui Geiger, trimisă generalului Sternwood, fotografiile lui Carmen, ca şi carnetul albastru cu lista de nume şi de adrese codificate. Dădusem între timp lui Ohls cheile lui Geiger.

Wilde privi exponatele, pufăind uşor din ţigara de foi. Ohls îşi aprinse una din ţigările lui de foi minuscule şi suflă liniştit fumul spre tavan. Cronjager se aplecă pe birou şi se uită la dovezile pe care i le oferisem lui Wilde.

Wilde lovi cu degetul cele trei note semnate de Carmen şi spuse:

— Bănuiesc că nu erau decât o momeală. Dacă generalul le achita, n-ar fi făcut-o decât de frica a ceva şi mai grav. Apoi Geiger ar fi strâns şi mai tare şurubul. Ştii cumva de ce se temea generalul?

Se uită la mine. Am clătinat din cap.

— Ai relatat toate amănuntele importante?

— Am omis câteva chestiuni de interes personal. Şi-am intenţia să le omit în

continuare, domnule Wilde.

— Aha, zise Cronjager şi pufni furios.

— De ce? întrebă Wilde calm.

— Deoarece clientul meu are dreptul să fie apărat în faţa oricui, mai puţin a marelui juriu. Am un permis să lucrez ca detectiv particular. Presupun că acest cuvânt "particular" înseamnă ceva. Poliţia din Hollywood s-a pomenit cu două crime, ambele soluţionate. Au prins pe ambii criminali. Au găsit motivul şi, în amândouă cazurile, armele crimei. Problema şantajului nu trebuie pomenită, în ce priveşte numele celor interesaţi.

— De ce? întrebă Wilde din nou.

— E în regulă, răspunse Cronjager sec. Suntem încântaţi să fim marionetele unui detectiv de teapa lui.

— Am să-ţi arăt, i-am spus. Am ieşit din casă, m-am dus la maşină şi-am luat dinlăuntru cartea din magazinul lui Geiger. Şoferul de la poliţie, în uniformă, stătea în picioare lângă maşina lui Ohls. Băiatul se afla înăuntru, rezemat într-un colţ.

— A zis ceva? am întrebat.

— A făcut o propunere, răspunse poliţistul şi scuipă. Am trecut-o cu vederea.

M-am înapoiat în casă, am lăsat cartea pe biroul lui Wilde şi-am desfăcut ambalajul. La celălalt capăt al biroului, Cronjager dădea un telefon. Când am intrat, atârnă receptorul în furcă şi se aşeză.

Wilde răsfoi cartea, cu o figură împietrită, o închise şi o împinse spre Cronjager. Cronjager o deschise, se uită la câteva pagini şi o închise repede. Cîteva pete roşii, de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi îi apărură pe pometi.

— Uită-te la datele imprimate pe pagina de gardă, i-am spus.

Cronjager deschise din nou cartea şi se uită.

— Ce anume?

— Dacă e nevoie, am spus, am să declar sub jurământ că această carte provine din magazinul lui Geiger. Blonda Agnes va recunoaşte cu ce fel de afaceri se ocupa magazinul. E evident pentru oricine are ochi de văzut că magazinul servea de faţadă altor afaceri. Poliţia din Hollywood i-a îngăduit însă să funcţioneze, pentru motive ştiute de ea. Îndrăznesc să cred că marele juriu o să vrea să cunoască aceste motive.

Wilde rânji.

— Marele juriu pune într-adevăr uneori întrebări jenante, zise el, dintr-un efort oarecum inutil ca să descopere doar de ce sunt administrate unele oraşe aşa cum sunt ele administrate.

Cronjager se ridică brusc în picioare şi îşi puse pălăria.

— Aici sunt unul contra trei, izbucni el. Eu aparţin brigăzii criminale. Dacă acest Geiger se ocupa cu literatură pornografică, nu-i treaba mea. Sunt însă gata

să recunosc că n-o să-i facă un serviciu brigăzii mele dacă istoria se întinde în ziare. Ce vreţi!

Wilde îl privi pe Ohls. Ohls spuse calm:

— Vrem să-ţi predăm un prizonier. Hai să plecăm.

Se ridică. Cronjager îi aruncă o privire furibundă şi ieşi ţanţoş din încăpere. Ohls se ţinu după el. Uşa se închise din nou. Wilde răpăi cu degetele în birou şi se uită lung la mine cu ochii lui albaştri şi limpezi.

— Ar trebui să pricepi ce e în stare să simtă orice poliţist în legătură cu o poveste muşamalizată ca asta. Vei fi silit să faci declaraţii amănunţite... cel puţin pentru dosare. Cred că e posibil să separăm cele două crime şi să omitem din amândouă numele generalului Sternwood. Ştii de ce nu-ţi rup o ureche?

— Nu. Mă aşteptam să mi le rupeţi pe amândouă.

— Cât primeşti pentru toată afacerea asta?

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

— Cincizeci de dolari deci şi plata pentru niţică benzină, până acum.

— Cam atât.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi frecă cu dosul degetului mic de la mâna stângă partea de jos a bărbiei.

— Şi pentru banii ăştia eşti gata să te pui rău cu jumătate din forţele poliţieneşti ale acestui stat?

— Nu-mi place, i-am răspuns. Dar ce dracu să fac? Sunt angajat într-un caz. Vând ce e de vândut ca să pot trăi. Cu puţinul curaj şi cu puţina inteligenţă cu care m-a hărăzit Dumnezeu, sunt gata să suport orice ca să apăr un client. E împotriva principiilor mele să spun atât de multe câte am spus astă-seară, fără să-l consult în prealabil pe general. În ce priveşte muşamalizarea, am fost şi eu în poliţie, după câte ştiţi. Poliţia muşamalizează zeci de cazuri în oraşele mari. Poliţiştii fac pe nebunii când un particular încearcă să ascundă ceva, deşi ei o practică mai în fiecare zi, ca să-şi oblige prietenii sau pe cineva oarecum influent. Şi n-am terminat. Mă ocup încă de caz. Aş face acelaşi lucru din nou, dac-ar fi nevoie.

— Afară de cazul când Cronjager nu-ţi suspendă permisul, zise Wilde şi rânji. Ai spus c-ai omis câteva chestiuni personale. Despre ce e vorba?

— Mă ocup încă de caz, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi.

Wilde îmi zâmbi. Avea zâmbetul deschis şi provocator al unui irlandez.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, fiule. Tatăl meu a fost prieten bun cu generalul Sternwood. Am călcat toate regulamentele oficiale — şi poate şi multe altele — ca să-l scutesc pe bătrân de necazuri. Dar nu poate să ţină o veşnicie. Fetele alea ale lui au să intre cu siguranţă în încurcături care nu pot fi muşamalizate, mai ales zănatica blondă. N-ar trebui lăsate să-şi facă de cap. Bătrânul e vinovat. Bănuiesc că nu-şi dă seama de lumea de azi. Şi mai e un lucru pe care aş vrea să-l pomenesc în discuţia noastră sinceră, şi nu-i nevoie să

ţip la tine ca să te conving. Pun rămăşag un dolar contra zece cenţi canadieni că generalul se teme că ginerele lui, fostul traficant de alcool, e amestecat pe undeva în afacerea asta şi speră într-adevăr c-ai să descoperi că nu e. Ce părere ai?

— Regan nu părea un şantajist, din câte am auzit. Avea un punct nevralgic şi-a plecat din pricina asta.

Wilde pufni:

— Nici tu şi nici eu nu putem aprecia acel punct nevralgic. Dacă era un anume gen de om, n-ar fi avut astfel de puncte nevralgice. Ţi-a spus generalul că-l caută pe Regan?

— Mi-a spus că doreşte să ştie unde se află şi dacă e bine. Ţinea la Regan şi-a fost jignit de plecarea lui, fără ca măcar să-şi fi luat rămas bun de la el.

Wilde se lăsă pe spate şi se încruntă:

— Înţeleg, zise el cu o voce schimbată. Mişcă exponatele de pe birou, trase de o parte carnetul albastru al lui Geiger şi le împinse pe celelalte spre mine. N-ai decât să le iei înapoi. Nu mai am nevoie de ele.

19

Era aproape unsprezece când am garat maşina şi-am ocolit pe jos colţul ca să ajungă în faţă la Hobart Arms. Uşa de sticlă securit se încuia la ora zece, aşa că mi-am scos cheile. Înăuntru, în holul pătrat şi pustiu, un bărbat lăsă jos lângă hârdăul cu palmieri ziarul tipărit pe hârtie verde şi zvârli chiştocul ţigării în hârdău. Se ridică, mă salută scoţându-şi pălăria şi spuse:

— Patronul vrea să-ţi vorbească. De ce-i faci pe prieteni să te aştepte aşa de mult, amice?

Am rămas nemişcat şi m-am uitat la nasul lui turtit şi la urechea zdrenţuită.

— De ce vrea să mă vadă?

— Ce-ţi pasă? Fii cuminte şi totul are să meargă pe roate. Mâna îi trecu prin faţa butonierei de sus de la haina desfăcută.

— Put a poliţie, i-am răspuns. Sunt prea obosit ca să vorbesc, prea obosit ca să mănânc, prea obosit ca să mai gândesc, dar dacă îţi închipui că nu sunt prea obosit ca să primesc ordine de la Eddie Mars ... Încearcă să-ţi scoţi revolverul înainte de-ţi zbor urechea cea bună cu un glonţ.

— Prostii. N-ai revolver.

Mă fixă direct. Sprâncenele lui întunecate şi sârmoase se adunară, iar gura i se strâmbă într-o curbă ce cobora.

— Asta a fost mai înainte, i-am spus. Nu umblu întotdeauna neînarmat.

Mă salută cu mâna stângă.

— Perfect. Ai câştigat. Nu mi s-a spus să împuşc pe cineva. Ai să primeşti veşti de la el.

— Chiar dacă le primesc prea târziu, tot o să fie prea devreme, i-am răspuns şi m-am întors încet în timp ce el trecea pe lângă mine în drum spre uşă. O deschise şi ieşi fără să se uite înapoi. Am râs de propria mea prostie, m-am apropiat de lift şi-am urcat la apartamentul meu. Am scos din buzunar micul pistol al lui Carmen şi-am râs de el. Apoi l-am curăţat complet, l-am învelit într-o bucată de flanel şi l-am încuiat. Mi-am pregătit o băutură şi tocmai o beam când a sunat telefonul. M-am aşezat lângă masa pe care se afla aparatul.

— Aşadar astă-seară faci pe nebunul, zise vocea lui Eddie Mars.

— Sunt grozav, imoral, brutal şi mă mănâncă pielea. Cu ce te pot servi?

— Poliţiştii de acolo... ştii tu unde. Ai pomenit de mine?

— De ce să te pomenesc?

— Sunt simpatic cu cei care-s simpatici cu mine, amice. Nu mai sunt simpatic când alţii nu sunt simpatici cu mine.

— Ascultă atent şi-ai să auzi cum îmi clănţăne dinţii.

Râse sec.

— Ai pomenit sau nu de mine?

— N-am pomenit. Să mă ia dracu dacă ştiu de ce. Cred doar fiindcă întreaga afacere era destul de complicată şi fără tine.

— Mulţumesc, amice. Cine l-a curăţat?

— Poate o citeşti în ziarele de mâine.

— Vreau să ştiu acum.

— Obţii întotdeauna tot ce doreşti?

— Nu. E ăsta răspunsul, amice?

— L-a împuşcat cineva de care n-ai auzit niciodată. Mulţumeşte-te cu atât.

— Dacă-i adevărat ce-mi spui, într-o zi am să pot să-ţi fac un serviciu.

— Închide telefonul şi lasă-mă să mă culc...

El râse din nou.

— Îl cauţi pe Rusty Regan, nu?

— Mulţi îşi închipuie că-l caut, deşi n-o fac.

— Dacă l-ai căuta, ţi-aş putea da o idee. Treci pe la mine, la clubul de pe plajă. Când vrei. Am să fiu încântat să te văd.

— Poate.

— Ne vedem atunci.

Telefonul se închise, şi am rămas cu receptorul în mână, stăpânit de o răbdare sălbatică. Apoi am format numărul familiei Sternwood, am auzit cum sună de patru sau de cinci ori, apoi vocea suavă a majordomului spunând:

— Reşedinţa generalului Stemwood.

— Aici e Marlowe. Mă ţii minte? Te-am întâlnit acum o sută de ani — sau a fost ieri?

— Da, domnule Marlowe. Îmi amintesc, desigur.
— E acasă doamna Regan?
— Da, aşa cred. Doriţi să...
L-am întrerupt, răzgândindu-mă brusc.
— Nu. Transmite-i un mesaj. Spune-i c-am obţinut fotografiile, toate, şi că lucrurile s-au aranjat perfect.
— Da ... Da... Vocea părea puţin zdruncinată.
— Aveţi toate fotografiile... toate, şi lucrurile s-au aranjat perfect. Bine domnule. Aş putea zice — că vă mulţumesc foarte mult, domnule...
Telefonul sună iar peste cinci minute. Îmi terminasem băutura şi aveam senzaţia c-aş fi putut să-mi iau masa de seară, de care uitasem complet; am plecat, lăsând telefonul să sune. Suna încă atunci când m-am întors. Până la douăsprezece şi jumătate a sunat cu intermitenţe. La acea oră, am stins lumina, am deschis ferestrele, am înăbuşit soneria telefonului cu o bucată de hârtie, şi m-am dus să mă culc. Eram sătul de familia Stemwood.
A doua zi dimineaţa, în timp ce-mi luam micul dejun — ochiuri cu slănină — am citit toate cele trei ziare de dimineaţă. Relatările asupra cazului erau tot atât de aproape de adevăr cât pot fi reportajele din ziare — tot atât de aproape ca planeta Marte de Saturn. Nici unul dintre cele trei ziare nu stabilea vreo legătură între Owen Taylor, şoferul "Care s-a sinucis în maşina lui la Cheiul Lido" şi "Asasinatul din bungalow-ul exotic din Laurel Canyon". Nici un ziar nu menţiona familia Sternwood, pe Bernie Ohls sau pe mine. Owen Taylor era "şoferul unei familii înstărite". Căpitanul Cronjager de la brigada din Hollywood avea întreg meritul pentru soluţionarea celor două asasinate din districtul său, care se presupunea c-au pornit de la o ceartă asupra câştigurilor de la o bibliotecă de împrumut condusă de oarecare un Geiger, în dosul unei librării de pe Bulevardul Hollywood. Brody îl împuşcase pe Geiger, iar Carol Lundgren îl împuscase din răzbunare pe Brody. Poliţia îl ţinea sub pază pe Carol Lundgren. Mărturisise totul. Avea un cazier încărcat...probabil din liceu. Poliţia o reţinuse de asemenea pe o anume Agnes Lozelle, secretara lui Geiger, ca martor la crimă.
Era un reportaj nostim. Lăsa impresia că Geiger fusese asasinat cu o seară înainte, iar Brody cam peste o oră, iar căpitanul Cronjager soluţionase ambele crime în timp ce-şi aprindea o ţigară. Sinuciderea lui Taylor ocupa pagina întâi, în fascicola a doua a ziarului. Se reprodusese o fotografie a limuzinei la bordul şlepului, cu numărul de pe placă şters, iar pe punte, lângă scara maşinii ceva acoperit cu pânză. Owen Taylor fusese amărât şi cu o sănătate debilă. Familia lui locuia la Dubuque, iar cadavrul urma să fie trimis acolo cu vaporul. N-avea să se ţină o anchetă postmortem.

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aşeză cartea mea de vizită pe biroul lui larg şi plat, aşa încât colţurile ei să fie exact paralel cu marginile biroului. O studie cu capul lăsat într-o parte, bombăni, se răsuci pe scaunul rotativ şi se uită pe fereastră la ultimul etaj, cu ferestre zăbrelite, al Palatului de justiţie, la câteva zeci de metri mai departe. Era un om corpolent, cu ochi obosiţi şi cu mişcările lente şi calculate ale unui paznic de noapte. Avea o voce plată, inexpresivă şi neinteresată de cele spuse de interlocutor.

— Detectiv particular, nu! zise el fără să se uite de loc la mine, şi continuând să privească pe fereastră. Din măciulia unei pipe din rădăcini, înnegrită, care îi atârna în colţul gurii, se ridica un fir de fum.

— Ce pot să fac pentru dumneata?

— Lucrez pentru generalul Guy Sternwood, locuind pe Alia Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood.

Căpitanul Gregory suflă puţin fum prin colţul gurii fără să scoată pipa.

— În ce chestiune?

— Nu chiar în domeniul dumitale, dar sunt interesat de ceva. Am crezut c-ai putea să mă ajuţi.

— În ce chestiune să te ajut?

— Generalul Sternwood e un om bogat. E vechi prieten cu tatăl procurorului districtual. Dacă doreşte să angajeze permanent un om care să-i facă diverse comisioane, nu înseamnă că n-are încredere în poliţie. E doar un lux pe care şi-l poate îngădui.

— Ce te face să crezi c-am să întreprind ceva pentru el?

Nu i-am răspuns. Se întoarse încet şi greoi pe scaunul turnant şi-şi aşeză ferm picioarele mari pe linoleumul care acoperea duşumeaua. Biroul lui mirosea a mucegaiul anilor de serviciu. Mă privi sumbru.

— Nu vreau să-ţi pierzi timpul, căpitane, i-am spus, şi-am împins scaunul în spate.

Nu s-a clintit. Rămase cu ochii lui incolori şi obosiţi aţintiţi asupra mea.

— Îl cunoşti pe procurorul districtual? mă întrebă el.

— L-am cunoscut. Am lucrat pentru el odinioară. Îl cunosc foarte bine pe Bernie Ohls, anchetatorul lui principal.

Căpitanul Gregory întinse mâna după telefon şi mormăi în el:

— Dă-mi-l pe Ohls, de la biroul procurorului districtual.

Se aşeză la loc şi puse telefonul în furcă. Trecură câteva clipe. Fumul se înălţa din pipă. Avea o privire grea şi imobilă, ca şi mâna lui. Telefonul sună şi Gregory apucă cu mâna stângă cartea mea de vizită.

— Ohls? Aici e Al Gregory, de la cartierul general al poliţiei. Un anume Marlowe se află în biroul meu. Cartea lui de vizită îl recomandă ca detectiv

particular. Vrea unele informaţii de la mine... Da? Cum arată?... În regulă, îţi mulţumesc.

Lăsă telefonul în furcă, îşi scoase pipa din gură şi o umplu cu tutun apăsând cu capătul de alamă al unui creion greu. O făcu cu grijă şi cu un aer solemn, ca şi cum ar fi fost un lucru la fel de important ca tot ce avea de făcut în acea zi. Se aplecă pe spate şi îmi aruncă o nouă privire.

— Ce doreşti?

— Să-mi dai o idee de ce-aţi făcut, dac-aţi aflat ceva între timp.

Reflectă:

— Regan? întrebă el în cele din urmă.

— Evident.

— Îl cunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată. Am auzit că-i un irlandez arătos, aproape de patruzeci de ani, care pe vremuri s-a ocupat cu traficul ilegal de alcool, şi s-a căsătorit cu fata mai mare a generalului Sternwood, iar căsătoria n-a ţinut. Mi s-a spus c-a dispărut cam acum o lună.

— Sternwood ar fi trebuit să se considere fericit, în loc să angajeze un detectiv particular ca să-şi piardă vremea căutând la întâmplare.

— Generalul a ţinut foarte mult la el. Se întâmplă. Bătrânul e paralizat la picioare şi singur. Regan avea obiceiul să stea cu el şi să-i ţină tovărăşie.

— Şi ce crezi că poţi să faci tu, ce nu putem face noi?

— Absolut nimic în ce-l priveşte pe Regan. Dar mai există o latură cam misterioasă a afacerii, un şantaj. Vreau să mă conving că Regan nu-i amestecat. Ar putea să-mi fie de folos dac-aş şti unde e sau unde nu e.

— Aş vrea să te ajut, amice, dar habar n-am unde-i. A tras cortina şi-a dispărut. Asta-i tot.

— Foarte greu să te ascunzi fără să afle departamentul dumitale, nu-i aşa, căpitane?

— Mda... dar uneori se poate ... pentru o vreme. Apăsă pe o sonerie de pe marginea biroului. O femeie de vârstă mijlocie vârî capul pe uşa laterală.

— Dă-mi dosarul asupra lui Terence Regan, Abba.

Uşa se închise. Căpitanul Gregory şi cu mine ne-am uitat unul la altul mai departe, în tăcerea grea. Uşa se deschise din nou şi femeia aşeză pe biroul lui un dosar cu copertă verde, de care atârna o fişă. Căpitanul Gregory îi mulţumi cu o mişcare a capului, îşi puse o pereche de ochelari cu rame masive de corn pe nasul striat de vinişoare şi răsfoi încet paginile dosarului. Mi-am răsucit o ţigară.

— A întins-o la 16 septembrie, zise el. Singurul lucru important legat de această dată e că şoferul avea atunci zi liberă şi nimeni nu l-a văzut pe Regan ieşind cu maşina, deşi era târziu după-amiază. Peste patru zile am găsit maşina într-un garaj aparţinînd unei aşezări cu bungalow-uri luxoase, aproape de Sunset Towers. Garajistul a raportat maşina biroului de automobile furate, spunând că

nu-i de-a lor. Locul se numeşte Casa de Oro. E ceva în legătură cu ea, am să-ţi spun într-o clipă. N-am descoperit nimic în legătură cu cine-a adus maşina acolo. Am luat amprentele de pe automobil, dar n-am găsit nici una care sa figureze în fişele noastre. Maşina din garaj nu părea să fi fost folosită la o afacere suspectă, deşi au existat motive s-o credem. Se leagă de altceva despre care am să-ţi pomenesc imediat.

— Se leagă de faptul că nevasta lui Eddie Mars e pe lista de persoane dispărute, i-am răspuns.

Păru supărat.

— Mda. Am anchetat chiriaşii din casă şi-am aflat că ea locuia acolo. A plecat cam în acelaşi timp cu Regan, oricum în decursul a două zile. Un tip care aducea niţel cu Regan fusese văzut împreună cu ea, dar n-am obţinut o identificare sigură. E al dracului de ciudat în această meserie de poliţist cum se poate întâmpla ca o bătrână să se uite pe fereastră şi să vadă un cetăţean fugind, iar apoi să-l identifice, şase luni mai târziu, dintr-un lung rând de suspecţi, în timp ce dacă arătăm unui funcţionar de la un hotel o fotografie clar, nu-i sigur.

— Asta-i una dintre calităţile unui bun funcţionar de hotel, i-am răspuns.

— Mda, Eddie Mars şi soţia lui nu locuiau împreună, dar erau în relaţii de prietenie, pretinde Eddie. Iată unele dintre posibilităţi. Mai întâi, Regan purta la el cincisprezece mii de dolari, în permanenţă. Mi s-a spus că banii existau cu adevărat. Nu numai o bancnotă, şi dedesubt hârtie goală. Înseamnă o groază de bani de buzunar, dar Regan ar fi putut fi omul care să-i poarte la el, ca să-i poată lua repede şi s-o întindă dacă cineva era pe urmele lui. Pe de altă parte, poate că nici nu-i păsa. Nevasta lui susţine că n-a scos niciodată un sfanţ de la bătrânul Sternwood în afara casei şi mesei, şi a unui Packard 120, cadoul soţiei lui. Fă legătura între asta şi un fost traficant de alcool, ajuns într-o familie bogată.

— Nu pricep, i-am spus.

— Ascultă, e vorba de un tip care dispare cu cincisprezece mii de dolari în buzunar, şi se ştie de asta. Păi, e o sumă frumoasă. Şi eu aş dispărea dacă aş avea cincisprezece mii de dolari, deşi am doi copii la liceu. Aşa că prima ipoteză e că cineva-l aranjează pentru bani, şi-l aranjează atât de rău că sunt siliţi să-l ducă în deşert şi să-l ascundă printre cactuşi. Dar eu unul nu prea încurajez această presupunere. Regan era înarmat şi avea o experienţă îndelungată cum să folosească o armă de foc, şi nu numai în faţa unei bande de traficanţi de alcool, cu mutre slinoase. Am aflat că a comandat o întreagă brigadă în timpul tulburărilor din Irlanda în 1922, sau când au avut ele loc. Un astfel de om nu cade victima unui gangster. Apoi, maşina lui găsindu-se în acel garaj, înseamnă că cel care l-a curăţat ştia de legătura amoroasă cu nevasta lui Eddie Mars, lucru adevărat, bănuiesc, dar e puţin probabil totuşi ca acest lucru să fi fost ştiut de orice găinar de prin sălile de biliard.

— Ai o fotografie? l-am întrebat.

— Am una de-a lui, dar nu şi de-a ei. Şi asta-i ciudat. Sunt multe aspecte ciudate în afacerea asta. Uite-o.

Împinse un clişeu lucios peste birou şi-am privit o faţă irlandeză, mai mult tristă decât veselă; mai mult reţinută decât obraznică. Nu era chipul unui om dur şi nici chipul unuia care putea fi maltratat de cineva. Sprâncene drepte şi întunecate, cu oasele pometţilor puternice. O frunte mai mult largă decât înaltă, o claie de păr negru şi des, un nas scurt şi subţire, o gură largă. O bărbie energic desenată, prea mică însă pentru gura lui. O faţă care părea niţel contractată, faţa unui om ce putea acţiona rapid şi fără reţineri. I-am trecut înapoi fotografia. Dacă urma să văd faţa, aveam s-o recunosc.

Căpitanul Gregory îşi goli pipa, o umplu iar şi apăsă tutunul înăuntru cu degetul mare. O aprinse, suflă fumul şi reîncepu să vorbească.

— Ei bine, s-ar putea să existe mai mulţi oameni care să ştie că era îndrăgostit de nevasta lui Eddie Mars. Eddie ştia. Te miră, dar ştia într-adevăr. Deşi nu pare să-i fi păsat câtuşi de puţin. L-am verificat amănunţit la acea epocă. Fireşte Eddie nu l-ar fi curăţat din gelozie. Împrejurările l-ar fi desemnat prea direct pe el.

— Depinde de cât e de deştept, am răspuns. Ar putea să încerce o dublă lovitură.

Căpitanul Gregory clătină din cap.

— Dacă-i destul de deştept ca să reuşească în afacerile lui dubioase, e mult prea deştept ca să facă aşa ceva. Înţeleg ce vrei să spui. Riscă tocmai fiindcă noi nu ne aşteptam ca el să rişte. Din punctul de vedere al poliţiei teoria nu ţine. Deoarece ne-am fi amestecat atât de mult în viaţa lui, încât şi-ar fi compromis afacerea. Tu unul ai fi în stare să crezi că el ar risca pentru a fi şmecher. Şi eu aş putea crede la fel. Dar poliţiştii obişnuiţi n-ar fi crezut. I-ar fi făcut viaţa un infern. Am exclus această ipoteză. Dacă mă înşel, n-ai decât s-o dovedeşti, şi dacă ai dreptate îmi mănânc perna de sub mine. Până atunci însă, nu-l socot pe Eddie printre suspecţi. Gelozia nu-i un motiv serios pentru oameni de genul lui. Gangsterii mari au minţi practice. Se obişnuiesc să ducă o politică practică şi lasă sentimentele personale să-şi rezolve singure problemele. Am omis ipoteza asta.

— Ce anume n-ai omis?

— Pe doamna aceea şi pe Regan. Pe nimeni altcineva. Pe atunci era blondă, acum n-are să mai fie. N-am găsit maşina ei, aşa că probabil c-au plecat cu ea. Au avut un mare avans în faţa noastră... paisprezece zile. Cu excepţia automobilului lui Regan, n-am fi putut începe o anchetă. Fireşte, m-am obişnuit cu astfel de cazuri, mai ales în familiile bune. Şi desigur, tot ce-am făcut trebuia făcut confidenţial.

Se aplecă pe spate şi lovi braţele fotoliului cu podul palmelor sale mari şi grele.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm, zise el. Am trimis instrucţiuni să fie

căutaţi, dar e prea devreme să ne vină vreun rezultat. Regan avea asupra lui cei cincisprezece mii de dolari de care ştim. Fata avea şi ea ceva bani, şi poate mai mult în bijuterii. Dar într-o zi banii au să se termine. Regan o să încaseze un cec, o să semneze o chitanţă, o să scrie o scrisoare. Se află într-un oraş străin, au luat nume noi, dar au aceleaşi vechi pofte. Vor trebui să se încadreze în sistemul fiscal.

— Cu ce s-a ocupat fata mai înainte de-a se mărita cu Eddie Mars?

— Dansatoare de varieteu.

— Nu poţi găsi nişte poze de-ale ei ca profesionistă?

— Nu. Eddie trebuie să aibă câteva, dar nu vrea să le dea. Doreşte să fie lăsată în pace. Nu-l pot convinge. Are prieteni influenţi în oraş, altminteri n-ar fi ajuns ceea ce e. Bombăni. Te ajută aceste amănunte?

— N-ai să găseşti pe nici unul dintre cei doi. Oceanul Pacific e prea aproape, i-am răspuns.

— Repet afirmaţia despre perna mea. O să-l găsim. Poate să ţină mult. Poate să ţină un an sau doi.

— Generalul Sternwood s-ar putea să nu mai trăiască atât de mult.

— Am făcut tot ce-am putut, amice. Dacă doreşte să ofere o recompensă şi să cheltuiască nişte bani, am putea să obţinem unele rezultate. Oraşul nu-mi pune la dispoziţie banii necesari pentru aşa ceva. Ochii lui mari mă scormoniră, iar sprâncenele strâmbe se mişcară. Vorbeşti serios când spui că Eddie i-a omorât pe amândoi?

Am izbucnit în râs:

— Nu. Glumeam doar. Gândesc ceea ce gândeşti şi dumneata, căpitane. Că Regan a fugit cu o femeie care însemna pentru el mai mult decât o nevastă bogată cu care nu se înţelegea. În afară de asta, Vivian Regan nici măcar nu-i încă bogată.

— Presupun c-ai întâlnit-o.

— Da. Face pe nebuna, dar pe urmă se potoleşte.

Mârâi, iar eu i-am mulţumit pentru timpul pierdut cu mine şi pentru informaţiile oferite, şi-am plecat. O limuzină Plymouth cenuşie m-a urmărit de la Primărie. I-am dat prilejul să mă ajungă pe o stradă liniştită. A refuzat prilejul, aşa c-am scăpat de ea şi mi-am văzut de treabă.

21

Nu m-am apropiat de familia Sternwood. M-am înapoiat la birou, m-am aşezat pe scaunul turnant şi-am încercat să-mi bălăbănesc picioarele în ritm egal. Prin ferestre sufla un vânt puternic şi funinginea de la crematoriile hotelului de

alături pătrunse în odaie şi se răspândi pe suprafaţa biroului, ca ştirul măturat de vânt pe un maidan. Îmi spuneam că trebuie să mă duc să-mi iau masa de prânz, că viaţa e stupidă, că va fi la fel de stupidă dacă beau ceva singur-singurel şi că dacă beau ceva la acea oră a zilei n-o să aibă nici un haz. Reflectam la toate astea când mi-a telefonat Norris. În felul lui şi cu o politeţă plină de atenţie, mi-a spus că generalul Sternwood nu se simte prea bine, că i se citiseră din ziar anumite articole şi că presupunea acum că ancheta mea se încheiase.

— Da, în ce-l priveşte pe Geiger, i-am spus. Cred că ştii că nu eu l-am împuşcat.

— Generalul nici nu şi-a închipuit aşa ceva, domnule Marlowe.

— A aflat generalul ceva în legătură cu fotografiile de care se îngrijora doamna Regan?

— Nu, domnule, hotărât că nu.

— Ştii ce mi-a dat generalul?

— Da, domnule. Trei chitanţe şi o carte de vizită, cred.

— Perfect. Am să i le înapoiez. În ce priveşte fotografiile, cred că mai bine le-aş distruge.

— Foarte bine, domnule. Doamna Regan a încercat să vă telefoneze de mai multe ori aseară.

— M-am dus să mă îmbăt, i-am răspuns.

— Da. Un lucru foarte necesar, sunt sigur, domnule. Generalul m-a însărcinat să vă trimit un cec de cinci sute de dolari. Are să fie de ajuns?

— E o sumă mai mult decât generoasă.

— Atunci bănuiesc că putem considera incidentul închis.

— Oh, desigur. Închis ermetic, ca un cavou cu lacătul spart.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă asigur că toţi am apreciat atitudinea dumneavoastră. Când generalul are să se simtă puţin mai bine... poate chiar mâine... cred c-o să vrea să vă mulţumească personal.

— Splendid, i-am răspuns. Am să vin şi-am să-i mai beau nişte coniac, poate cu şampanie.

— Am sa mă îngrijesc să fie pusă la gheaţă, aşa cum trebuie să fie şampania, spuse bătrânul, aproape cu un rânjet în voce.

Asta era tot. Ne-am luat rămas bun şi-am închis telefonul. Mirosul cafenelei de alături intră pe fereastră o dată cu funinginea fără a reuşi însă să-mi stârnească pofta de mâncare. Aşa c-am scos sticla pe care o ţineam întotdeauna în birou, am tras o înghiţitură şi nu mi-a mai păsat de respectul faţă de mine însumi.

Am numărat pe degete. Rusty Regan abandonase o groază de bani şi o nevastă frumoasă ca să vagabondeze cu o blondă oarecare, mai mult sau mai puţin măritată cu un gangster pe nume Eddie Mars. Dispăruse brusc fără să-şi ia rămas bun, deşi ar fi avut numeroase motive s-o facă. Generalul fusese prea mândru sau, în cadrul primei noastre întrevederi, prea prudent ca să-mi comunice

că Biroul de persoane dispărute ancheta cazul. Biroul înmormântase afacerea şi desigur n-o considera demnă de a-şi bate capul cu ea. Actul lui Regan îl privea doar pe el. I-am dat dreptate căpitanului Gregory că Eddie Mars cu greu s-ar fi amestecat într-o dublă crimă, doar fiindcă un alt bărbat fugise cu o blondă, cu care el nici măcar nu locuia împreună. Poate că îl iritase gestul ei, dar afacerile sunt afaceri, iar la Hollywood dai de blonde pe toate drumurile. Dacă ar fi fost mulţi bani la mijloc, era altceva. Dar cincisprezece mii de dolari nu erau mare scofală pentru Eddie Mars. Nu era un şantajist păgubos, de genul lui Brody.

Geiger era mort, iar Carmen trebuia să-şi găsească un alt personaj dubios, în compania căruia să bea amestecuri exotice de alcool. NU cred c-avea să-i fie greu să-l găsească. N-avea decât să stea cinci minute la un colţ de stradă şi să pară timidă. Speram că următorul escroc, care avea s-o înhaţe, o să se poarte niţel mai blând cu ea, ca să profite mai mult timp şi n-o s-o exploateze rapid.

Doamna Regan îl cunoştea pe Eddie Mars destul de bine ca să împrumute bani de la el. Era un lucru firesc, dacă juca la ruletă şi pierdea din gros fără să crâcnească. Orice patron de tripou obişnuieşte să împrumute bani unui client bun, aflat la ananghie. Pe deasupra, amândoi manifestau un interes comun pentru Regan. Era soţul ei şi fugise cu nevasta lui Mars.

Carol Lundgren, băiatul asasin cu vocabular limitat, ieşise din circulaţie pentru mult, mult timp, chiar dacă nu-l legau într-un scaun sub care se afla o găleată cu acid cianhidric. Ş-aveau s-o facă, fiindcă va recunoaşte că este vinovat şi va scuti ţinutul de cheltuieli. Toţi o fac, când n-au bani să plătească un avocat faimos. Agnes Lozelle era reţinută că martor. Dacă Lundgren se recunoaşte vinovat, justiţia nu mai avea nevoie de ea, iar dacă îl judeca ca vinovat, îi dădeau drumul lui Agnes. Autorităţile nu ţineau să scoată la iveală aspectele neplăcute ale magazinului lui Geiger, şi afară de acestea n-aveau ce-i reproşa lui Agnes.

Mai rămâneam eu. Ascunsesem faptul că s-a comis o crimă, reţinusem dovezile timp de douăzeci şi patru de ore, dar mă aflam încă în libertate şi aşteptam un cec de cinci sute de dolari. Cel mai inteligent lucru era să mai trag o duşcă şi să uit toată povestea.

Acesta fiind deci cel mai inteligent lucru, i-am telefonat lui Eddie Mars şi i-am spus c-am să vin în Olindas în acea seară ca să discut cu el. Atât de deştept am fost.

Am sosit acolo pe la ora nouă, în lumina înaltă şi dură a lunii de octombrie, care se pierdea în straturile superioare ale ceţei de pe plajă. Clubul Chiparoşilor era departe, la capătul oraşului, un conac din lemn, părăginit, odinioară reşedinţa de vară a unui bogătaş numit De Cazens, clădire transformată ulterior în hotel. O casă mare, întunecată, jalnică la exterior şi situată într-un desiş dens de chiparoşi de Monterey, de unde şi numele. Avea arcade imense şi scorojite, turnuleţe pretutindeni, vitralii la marginea ferestrelor mari, în spate grajduri încăpătoare şi goale şi un aspect general de ruină nostalgică. Eddie Mars lăsase exteriorul

aproape cum îl găsise, în loc să-l transforme în stilul unui decor de film ieftin. Am parcat maşina pe o stradă cu lămpi ce împroşcau lumina şi-am intrat în proprietate, păşind de-a lungul unei alei cu pietriş umed care ducea până la intrarea principală. Un portar într-o uniformă de gardă, la două rânduri, m-a condus într-un hol gigantic, întunecos şi tăcut, din care, unduindu-se maiestuos, urca o scară albă de stejar spre bezna de la primul etaj. Mi-am lăsat la garderobă pălăria şi pardesiul şi-am aşteptat, ascultând muzica şi vocile confuze de după uşile duble şi grele. Vocile păreau că vin de foarte departe, nu din aceeaşi lume cu clădirea. Apoi, printr-o uşă de sub scară, apăru blondul subţirel şi cu faţa buhăită care fusese acasă la Geiger cu Eddie Mars şi cu boxerul. Îmi zâmbi rece şi mă conduse spre biroul patronului pe un coridor acoperit cu covor.

Era o încăpere pătrată, cu o fereastră adâncă şi cămin de piatră, în care ardea alene un foc de butuci de ienupăr. Camera era lambrisată în lemn de nuc, având deasupra o friză din damasc decolorat. Tavanul era înalt şi îndepărtat. Mirosea a mare rece.

Biroul întunecat şi mat al lui Eddie Mars nu se asorta cu restul încăperii, ca de altfel nici o mobilă de după 1900. Covorul avea o culoare bronzată, ca de Florida. Într-un colţ se afla un aparat de radio şi deasupra lui un mic bar, iar pe o tavă de aramă, un serviciu de ceai din porţelan de Sevres, alături de un samovar. M-am întrebat la ce folosea. În colţ era o uşă cu o broască automată.

Eddie Mars îmi zâmbi politicos, dădu mâna cu mine şi arătă cu bărbia spre casa de bani:

— Dacă n-ar fi această casă de bani, n-aş fi decât un traficant în ochii gangsterilor, zise el vesel. Poliţiştii locali trec pe aici în fiecare dimineaţă ca să mă vadă cum deschid casa de bani. Am ajuns la un aranjament cu ei.

— Ai pomenit că ai ceva pentru mine. Ce anume?

— De ce te grăbeşti? Toarnă-ţi un pahar şi ia loc.

— Nu mă grăbesc de loc. N-avem de discutat decât afaceri.

— Am să-ţi dau o băutură care are să-ţi placă, zise el. Amestecă două cocteiluri şi-l aşeză pe-al meu alături de un scaun de piele roşie, iar el rămase picior peste picior, proptit de birou, cu o mână în buzunarul smokingului albastru-închis, cu degetul mare în afară şi cu unghia lucind. În haine de seară arăta şi mai dur decât în costumul de flanel cenuşiu, cenuşiu, deşi continua să semene cu un sportiv. Am băut şi ne-am salutat cu capul.

— Ai mai fost vreodată aici? mă întrebă el.

— În timpul prohibiţiei. Jocurile de noroc nu mă distrează.

— Dacă nu le joci pe bani, zâmbi el. Ar trebui să arunci o privire înăuntru astă-seară. Una dintre prietenele tale asaltează ruleta. Am auzit că-i merge grozav. Vivian Regan.

Am sorbit băutura şi-am luat una din ţigările lui cu monogramă.

— Într-un fel mi-a plăcut cum ai acţionat ieri, zise el. M-ai iritat atunci, dar

apoi mi-am dat seama c-ai avut dreptate. Noi doi ar trebui să lucrăm împreună. Cât îţi datorez?

— Pentru ce ?

— Eşti încă prudent, nu? Am şi eu sursa mea de informaţii la poliţie, altminteri n-aş mai fi aici. Sunt informat de evenimente aşa cum se petrec în realitate, nu cum le citeşti în ziare.

Îmi arătă dinţii lui mari şi albi.

— Şi cât oferi?

— Vorbeşti de bani?

— Am înţeles că-i vorba de informaţii.

— În ce privinţă?

— Ai memorie scurtă. Despre Regan.

— Ah, aşa. Îşi flutură degetele cu unghii sclipitoare în lumina discretă, proiectată de una din acele lămpi de bronz care aruncau raze în tavan. Am auzit c-ai primit între timp informaţiile. Mi se pare
că-ţi datorez o sumă. Am obiceiul să plătesc pentru o purtare frumoasă.

— N-am venit până aici cu maşina ca să te tapez de bani. Sunt plătit pentru ce fac. Nu mult, din punctul dumitale de vedere, dar mă descurc. O regulă sfântă e să lucrez pentru un singur client o dată. Nu l-ai curăţat dumneata pe Regan, nu-i aşa?

— Nu. Aşa ai crezut?

— Nu mi se pare exclus.

— Glumeşti, zise el râzând.

— Fireşte că glumesc, am râs eu. Nu l-am văzut niciodată pe Regan, dar i-am văzut fotografia. N-ai dumneata oameni care să se măsoare cu el. Şi fiindcă discutăm asta, nu mai trimite după mine cu ordine nişte golani înarmaţi. S-ar putea să mă înfurii şi să dobor unul.

Se uită prin pahar la foc, aşeză apoi paharul la capătul biroului şi se şterse pe buze cu o batistă fină de linon.

— Vorbeşti ca un bun jucător, zise el. Nu mă îndoiesc că eşti un campion. Nu pari să fii interesat de Regan, nu?

— Nu din punct de vedere profesional. Nu mi s-a cerut să mă ocup de el. Dar ştiu pe cineva care ar dori să ştie unde e află.

— Doamnei Regan nu-i pasă absolut de loc, zise el.

— Mă refer la tatăl ei.

Se şterse din nou pe buze şi se uită la batistă de parc-ar fi aşteptat aproape să găsească sânge pe ea. Îşi strânse sprâncenele cenuşii şi groase şi se frecă pe nasul bronzat de vânt.

— Geiger încerca să-l şantajeze pe general, i-am spus. Generalul n-a voit s-o recunoască, dar bănuiesc că era destul de îngrijorat că Regan ar putea fi amestecat în afacere.

Eddie Mars râse.

— Aşa e. Geiger şantaja pe toată lumea. Era exclusiv ideea lui. Primea chitanţe de la oameni, chitanţe ce păreau legale... şi erau legale, aş spune, atât doar că nu îndrăznea să-i dea în judecată. Avea obiceiul să trimită chitanţele, însoţite de cuvinte politicoase, rămânând astfel cu mâna goală. Dacă scotea ceva bani, înhăţa o victimă care se speriase şi începea s-o exploateze. Dacă nu-i mergea, abandona întreaga afacere.

— Abil, individ am spus. A abandonat-o într-adevăr. A abandonat-o şi-a murit. Cum de ştii toate astea?

Înălţă nerăbdător din umeri:

— Pentru Dumnezeu, aş vrea să nu ştiu jumătate din informaţiile care mi se aduc. Cunoaşterea afacerilor altora e cea mai proastă investiţie pe care o poţi face în lumea mea. Dacă-l urmăreai numai pe Geiger înseamnă că s-a încheiat cazul.

— S-a încheiat şi s-a plătit.

— Îmi pare rău. Aş dori ca bătrânul Sternwood să angajeze mai degrabă pe unul ca tine, cu un salariu regulat, ca să-i ţină acasă măcar câteva seri pe săptămână fetele alea ale lui.

— De ce?

Gura îi luă o expresie posacă.

— Nu provoacă decât necazuri. Cea brunetă, de pildă. Mă deranjează tot timpul aici. Dacă pierde, se încăpăţânează să continue să joace, apoi dă chitanţe şi mă trezesc cu un maldăr de foi pe care nimeni nu vrea să le achite. Nu are banii ei, cu excepţia alocaţiei, şi nimeni nu cunoaşte testamentul bătrânului. Dacă însă câştigă, ia toţi banii cu ea acasă.

— Dar îi capeţi înapoi a doua seară.

— O parte. Dar pe o perioadă mai lungă, sunt în pierdere.

Mă privi serios, ca şi cum ce-mi spunea ar fi avut importanţă pentru mine. M-am întrebat de ce considera necesar să mi le comunice. Am căscat şi mi-am terminat băutura.

— Mă duc să arunc o privire prin local, i-a spus.

— Te rog. Îmi arătă o ieşire de lângă casa de bani. Pe acolo ajungi la o uşă din dosul sălii de joc.

— Am să intru mai degrabă pe unde intră fraierii.

— Foarte bine. Cum doreşti. Suntem prieteni, nu-i aşa, amice?

— Desigur.

M-am ridicat şi-am dat mâna.

— Poate că într-o zi am să pot să-ţi fac un adevărat serviciu, zise el. De data asta ai primit toate informaţiile de la căpitanul Gregory.

— Aşadar, îl ai şi pe el la mână.

— Nu chiar. Suntem doar prieteni.

L-am privit lung o clipă, apoi m-am îndreptat spre uşa prin care intrasem.

Când am deschis-o, m-am uitat înapoi la el.

— N-ai pus pe nimeni într-o maşină Plymouth să mă urmărească, nu-i aşa?

Ochii i se măriră brusc. Părea iritat.

— Nici vorbă. De ce-aş face-o?

— Nu-mi pot nici eu închipui, i-am răspuns şi-am ieşit. Mi s-a părut că surpriza lui fusese destul de autentică pentru a-l putea crede. Mi s-a părut chiar niţel neliniştit. N-am găsit nici un motiv pentru neliniştea lui.

22

Pe la zece şi jumătate seara, mica orchestră mexicană, cu centuri late, galbene, obosi să mai cânte în surdină o rumbă într-un aranjament nostim, pe ritmul căreia nu dansa nimeni. Cel de la mosacasuri îşi frecă vârfurile degetelor, ca şi cum l-ar fi durut, şi aproape cu aceeaşi mişcare îşi vârî o ţigară în gură. Ceilalţi patru instrumentişti, aplecându-se parcă simultan, întinseră mâna sub scaune şi scoaseră nişte pahare din care sorbiră, plescăind şi aruncând priviri înflăcărate. Gesturile lor lăsau să înţeleagă că beau tequila. Era probabil apă minerală. Farsa s-a dovedit la fel de inutilă ca şi muzica lor. Nimeni nu se uita la ei.

Încăperea fusese odinioară o cameră de bal, iar Eddie Mars o schimbase doar atât cât îl siliseră afacerile. Fără luciul nichelului, fără lumini ascunse în dosul unor cornişe ascuţite, fără sticlă suflată, fără scaune capitonate cu piele de culoare violentă şi cu braţe şi picioare din ţevi de metal lustruit, nimic din accesoriile fals moderniste ale barului de noapte, tip Hollywood. Lumina provenea de la candelabre grele de cristal, tapetele erau încă din damasc roz puţin decolorat de timp şi înnegrit de praf, asortat odinioară cu parchetul, din care o suprafaţă redusă, sticlind ca oglinda, apărea în faţa micii orchestre mexicane. Restul podelei era acoperit de un covor greu, trandafiriu-deschis, care trebuie să fi costat o avere. Parchetul era alcătuit din douăsprezece feluri de lemn tare, de la tekul de Burma, trecând prin mai mult de şase nuanţe de stejar şi lemn roşcat, semănând cu mahonul, şi ajungând în tente mai deschise, până la lemnul palid şi tare al liliacului sălbatic de pe dealurile Californiei — totul dispus în desene complicate, cu precizia unui compas.

Era încă o încăpere frumoasă, iar locul dansurilor demodate şi grave îl luaseră mesele de ruletă. Erau trei la număr, aproape de zidul din fund. Un grilaj jos de bronz la înconjura, formând un gard în jurul crupierilor. Se juca la toate trei, deşi mulţimea se strânsese la cea din mijloc. Stăteam în partea opusă a încăperii, sprijinit de bar şi învârteam pe tejgheaua de mahon un mic pahar de bacardi, când am văzut capul brunet al lui Vivian Regan, lîngă masa de joc.

Barmanul se aplecă lângă mine, urmărind droaia de oameni bine îmbrăcaţi de la masa din mijloc.

— Astă-seară îi curăţă de toţi banii, zise el. Vorbesc de dama înaltă şi brunetă.

— Cine-i?

— Nu ştiu cum o cheamă. Deşi vine mereu pe aici.

— Pe dracu, nu ştii cum o cheamă.

— Eu servesc doar la bar, domnule, răspunse el fără animozitate. E singură. Tipul care a fost cu ea s-a ameţit. L-au dus în maşina lui.

— Am s-o conduc eu acasă.

— N-aş crede. În orice caz, vă doresc succes. Să vă torn niţel sifon în bacardi, sau vă place aşa cum e!

— Îmi place aşa cum e, tocmai fiindcă nu-mi place de loc.

— Eu unul mai degrabă aş bea sirop de tuse, zise el.

Mulţimea se desfăcu şi doi bărbaţi în haine de seară îşi croiră drum prin ea, şi atunci am văzut ceafa şi umerii goi ai doamnei Regan. Purta o rochie de catifea verde mată, adânc decoltată. Era prea elegantă pentru acel local. Mulţimea se închise la loc şi o ascunse vederii, cu excepţia capului ei brunet. Cei doi bărbaţi traversară încăperea, se sprijiniră de bar şi comandară whisky cu sifon. Unul dintre ei era roşu la faţă şi nervos. Îşi şterse faţa cu o batistă tivită cu negru. Lampasul dublu de mătase al pantalonilor era atât de lat că putea să treacă pe el o roată de camion.

— Dumnezeule, n-am văzut în viaţa mea o astfel de serie, zise el cu o voce nervoasă. A câştigat de opt ori la rând, mizând pe roşu. Asta înseamnă să joci la ruletă, asta-i.

— Mi-a dat emoţii, răspunse celălalt. Mizează o mie de dolari deodată. Nu poate să piardă. Cei doi vârâră pliscurile în băutură, se auzi un gâlgâit, şi se întoarseră la masa de joc.

— Ce deştepţi sunt pârliţii ăştia, zise barmanul. O mie de dolari mizaţi o dată, i-auzi. Am văzut o dată la Havana un înrăit al ruletei...

Rumoarea crescu la masa din mijloc şi o voce cizelată şi cu accent străin se ridică, spunând:

— Vreţi să aşteptaţi, doar o clipă, doamnă. Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră. Are să vină imediat domnul Mars.

Am lăsat băutura şi-am păşit rapid pe covor. Mica orchestră începu să cânte cam tare un tangou. Nimeni nu dansa şi nici nu avea intenţia să danseze. Am înaintat printre persoanele risipite prin încăpere, îmbrăcaţi în smoking, în frac, şi chiar în haine sport sau costume de birou, pân-am ajuns la ultima masă din stânga. Jocul se oprise. Doi crupieri stăteau în dosul mesei, cu capetele alăturate şi cu privirile într-o parte. Unul din ei mişca în sus şi în jos o lopăţică peste masa de ruletă goală. Amândoi o fixau pe Vivian Regan.

Genele lungi îi tresăreau iar chipul părea neobişnuit de alb. Se afla la masa din mijloc, exact înaintea ruletei. Avea în faţă un morman de fise de bani. Părea o groază de bani. Vorbea tărăgănat cu crupierul, cu o voce rece, impertinentă şi iritată.

— Ce fel de speluncă mai e şi asta, aş vrea să ştiu. Hai, dă drumul la ruletă, pungaşule. Vreau să mai mizez o dată pe toţi banii de pe masă. Am observat că atunci când aduni banii o faci destul de repede, dar când trebuie să-i dai înapoi, începi să te vaieţi.

Crupierul, îi zâmbi, în felul lui rece şi politicos, aşa cum zâmbise la mii de mitocani şi la milioane de fraieri. Era un om înalt şi brunet, indiferent şi cu maniere ireproşabile. Răspunse grav:

— Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră, doamnă. Aveţi acolo peste şaisprezece mii de dolari.

— Sunt banii dumitale, spuse fata batjocoritor. Nu vrei să-i iei înapoi?

Un bărbat de alături de ea încearcă să-i spună ceva. Doamna Regan se întoarse fulgerător, îl repezi, iar bărbatul, roşu la faţă, se retrase printre ceilalţi din grup. La capătul spaţiului înconjurat de grilajul aurit, în peretele lambrisat, se deschise o uşă. Eddie Mars intră, zâmbind nepăsător, cu mâinile în buzunarele smokingului şi cu unghiile lucitoare ale degetelor mari la vedere. Se pare că-i plăcea acea poză. Înaintă lent în spatele crupierilor şi se opri la colţul mesei din mijloc. Vorbi cu o voce calmă şi leneşă, pe un ton mai puţin politicos decât al crupierului.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Regan?

Vivian întoarse capul spre el cu o mişcare bruscă. Am văzut conturul obrazului încordându-i-se, ca şi cum ar fi fost întins pe dinăuntru în chip aproape insuportabil. Nu-i răspunse.

Eddie Mars zise grav:

— Dacă nu mai jucaţi, o să trebuiască să-mi daţi voie să vă trimit acasă însoţită de cineva.

Fata se roşi. Numai pomeţii îi apăreau albi. Apoi râse fals. Spuse cu amărăciune:

— O ultimă miză Eddie. Pun totul pe roşu. Îmi place roşul. E culoarea sângelui.

Eddie Mars zâmbi vag, făcu un gest de asentiment şi vârî mâna în buzunarul de la piept. Scoase un portvizit mare, din piele de focă, cu colţuri de aur, şi-l azvârli pe masă, spre crupier.

— Acoperă miza doamnei cu hârtii de o mie, dacă nimeni nu obiectează că de data asta ruleta se învârte doar pentru ea.

Nimeni nu obiectă. Vivian Regan se aplecă în jos şi împinse cu un gest sălbatic, cu ambele mâini, tot ceea ce câştigase, spre caroul mare şi roşu al ruletei.

Crupierul se lăsă peste masă fără grabă. Numără şi dispuse în fişicuri banii şi fisele ei, le aşeză pe toate, afară de câteva fise şi bancnote, într-o grămăjoară frumoasă şi împinse restul spre marginea mesei cu ajutorul lopăţicăi. Deschise portvizitul lui Eddie Mars şi trase dinăuntru două pachete plate, fiecare cu bancnote de o mie de dolari. Rupse hârtia care lega unul dintre pachete, numără şase hârtii, le scoase, le adăugă pachetului neatins, puse la loc în portvizit pe cele patru rămase, şi-l aşeză deoparte cu un gest atât de neglijent de parc-ar fi fost o cutie de chibrituri. Eddie Mars nu se atinse de portvizit. Nimeni nu se clinti cu excepţia crupierului. Învârti cu mâna stânga ruleta şi numai dintr-o mişcare neglijentă a încheieturii trimise bila de fildeş într-o goană iute pe marginea superioară. Apoi îşi retrase mâinile şi îşi încrucişă braţele la piept.

Vivian întredeschise încet buzele, până când lumina se reflectă pe dinţii ei, care sticleau ca nişte cuţite. Bila alunecă leneş pe panta ruletei şi sări peste striaţiile cromate de deasupra numerelor. După o vreme îndelungată, apoi foarte brusc, bila se opri cu un zgomot metalic, uscat. Ruleta încetini mişcarea, ducând bila cu ea. Crupierul nu-şi desfăcu braţele decât atunci când ruleta încetă complet să se mai rotească.

— Roşul câştigă, spuse el pe un ton oficial, lipsit de interes.

Mica bilă de fildeş se odihnea pe Roşu 25, al treilea număr de la Dublu Zero. Vivian Regan îşi dădu capul pe spate şi râse triumfător.

Crupierul ridică lopăţica şi împinse încet peste masă teancul de bancnote de o mie de dolari, le alipi sumei depuse, apoi împinse cu o mişcare înceată totul până la marginea mesei.

Eddie Mars zîmbi, îşi puse la loc portvizitul, se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere prin uşa din peretele lambrisat.

În aceeaşi clipă o duzină de oameni răsuflară uşuraţi şi se îndreptară spre bar. Am plecat o dată cu ei, şi-am ajuns la capătul încăperii mai înainte ca Vivian să-şi adune câştigul şi să abandoneze masa. Am ieşit în holul mare şi calm, mi-am luat pălăria şi pardesiul de la garderobieră, i-am lăsat douăzeci şi cinci de cenţi în farfurioara de bacşişuri, şi-am păşit pe verandă. Portarul se profilă gigantic lângă mine şi spuse:

— Să vă aduc maşina, domnule?

— Vreau să mă plimb, i-am răspuns.

Ornamentaţiile de lemn de pe marginea acoperişului verandei se umeziseră de ceaţă. De pe chiparoşii de Monterey, care se pierdeau în depărtare spre stâncile de deasupra oceanului, picura ceaţa. De-abia se vedea la trei metri în dreapta şi în stânga. Am coborât treptele verandei şi-am apucat-o la întâmplare printre pomi, urmând o cărare indistinctă, până ce am auzit fluxul lingând ceaţa, jos de tot, la poalele stâncilor. Nicăieri nu se zărea vreo rază de lumină. Uneori vedeam câţiva pomi limpede, pe alţii neclar, apoi nimic, afară de ceaţă. Am făcut un ocol spre stânga şi m-am înapoiat pe aleea cu pietriş care mărginea grajdurile

unde erau parcate maşinile. Când am desluşit conturul conacului, m-am oprit. Ceva mai în faţa mea, am auzit un om tuşind.

Paşii mei nu făceau nici un zgomot pe iarba moale şi udă. Omul tuşi din nou, apoi îşi înăbuşi tuşea cu o batistă sau o mânecă. Între timp, m-am apropiat de el. L-am întrezărit, o umbră vagă, lângă alee. Ceva mă făcu să trec în dosul unui pom şi să mă ghemuiesc acolo. Omul întoarse capul. Faţa lui ar fi trebuit să fie o pată albă în acea clipă. Dar n-a fost. A rămas întunecată. Purta o mască. Am aşteptat ascuns în dosul pomului.

23

Paşi uşori, paşii unei femei, se apropiau pe aleea invizibilă, iar bărbatul din faţa mea înainta, părând că se sprijină de ceaţă. Nu puteam vedea femeia, apoi am desluşit-o vag. Ţinuta arogantă a capului mi se păru cunoscută. Omul ieşi brusc. Cele două siluete, cufundate în ceaţă, păreau tot una cu ceaţa. Se lăsă o tăcere de moarte. Bărbatul spuse:

— E un revolver, doamnă. Fiţi cuminte. Orice zgomot se aude departe în ceaţă. Daţi-mi poşeta.

Fata nu scoase nici un sunet. Am făcut un pas înainte. Deodată, am văzut scamele de ceaţă de pe borul pălăriei bărbatului. Fata stătea nemişcată. Apoi respiraţia ei se înăspri, ca o pilă mică frecată pe un lemn moale.

— Dacă ţipi, zise omul, te tai în două. N-a ţipat. Nici nu s-a clintit. Bărbatul făcu o mişcare şi chicoti sec. Vino mai bine aici, zise el.

Am auzit un clinchet şi o moşmoneală. Omul se întoarse şi se îndrepta spre pomul îndărătul căruia mă aflam. După trei sau patru paşi chicoti din nou. Chicotitul îmi amintea de ceva. Am scos pipa din buzunar şi-am întins-o ca pe un revolver. L-am strigat încet:

— Hei, Lanny.

Omul înlemni şi începu să-şi ridice mâna.

— Nu. Ţi-am spus întotdeauna să nu faci prostia asta, am o armă îndreptată împotriva ta, Lanny.

Nimic nu s-a mişcat. Fata de pe alee nu s-a mişcat. Eu nu m-am mişcat. Lanny nu s-a mişcat.

— Lasă poşeta jos la picioare, băiete, i-am spus. Încet şi calm.

Se aplecă. Am sărit şi-am ajuns, lângă el tocmai când se apleca. Îşi îndreptă trupul lângă mine răsuflând greu. Mâinile îi erau goale.

— Îţi închipui că n-o să-mi meargă, i-am spus.

M-am sprijinit de el şi i-am luat arma din buzunarul impermeabilului.

— Mereu mă-ncarc cu câte o armă. Atârnă aşa de greu, c-au să mă cocoşeze.

Întinde-o.

Răsuflările ni se întâlniră şi se amestecară, ne priveam ca doi cotoi pe un zid. M-am tras înapoi.

— I-aţi tălpăşiţa. Lanny. Fără supărare. Dacă nu pomeneşti o vorbă de ce s-a întâmplat n-am să pomenesc nici eu. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zise el cu o voce groasă.

Ceaţa îl înghiţi. Se auzi zgomotul slab al paşilor lui, apoi nimic. Am ridicat poşeta, am căutat prin ea şi m-am îndreptat spre alee. Vivian rămăsese pe loc, nemişcată, cu haina de blană cenuşie strânsă la gât de o mână fără mănuşă, pe care sclipea slab un inel. N-avea pălărie. Părul brunet, pieptănat cu cărare la mijloc se topea în bezna nopţii. Ca şi ochii ei.

— Frumos lucrat, Marlowe. Ai devenit agentul meu de pază? Vocea avea o notă aspră.

— Aşa se pare. Uitaţi poşeta. O luă. Aveţi maşina aici?

— Am venit cu un bărbat, zise ea şi râse. Ce faci aici?

— Eddie Mars a vrut să mă vadă.

— N-am ştiut că-l cunoşti. De ce te-a chemat?

— Nu văd de ce v-aş spune. Şi-a închipuit că urmăresc pe unul care a fugit cu nevasta lui.

— Şi-l urmăreşti într-adevăr?

— Nu.

— Atunci de ce-ai venit?

— Ca să văd de ce şi-a închipuit că-l urmăream pe cel care-a fugit cu nevasta lui.

— Nu dai informaţiile, cu ţârâita, ca spicherii la radio. Presupun că nu mă priveşte, chiar dacă omul era bărbatul meu. Am crezut că nu te interesează.

— Mi se aminteşte tot timpul de el.

Îşi strânse dinţii enervată. Întâmplarea cu omul mascat şi înarmat nu păruse s-o fi impresionat câtuşi de puţin.

— Foarte bine, condu-mă la garaj. Trebuie să mă îngrijesc de cavalerul meu.

Am păşit pe potecă, am dat colţul clădirii, iar în faţă apărură lumini. Apoi un alt colţ, şi-am ajuns în curtea îngrădită a unui grajd violent luminată de două reflectoare. Era încă pavată cu cărămizi şi cobora în pantă spre un grătar din mijloc. Maşinile sclipeau, iar un om într-o salopetă cafenie se ridică de pe un scăunel şi înaintă spre noi.

— Amicul meu e încă beat criţă? îl întrebă Vivian nepăsătoare.

— Mă tem, că da domnişoară. L-am acoperit cu un pled şi-am ridicat ferestrele la maşină. Cred că e în siguranţă. Poate se odihneşte.

Ne-am apropiat de o mare limuzină. Cadillac, iar omul în salopetă deschise portiera din spate. Pe bancheta largă stătea răsturnat şi acoperit până la bărbie cu un halat gros un bărbat care sforăia cu gura deschisă. Părea, un bărbat voinic şi

blond, capabil să ţină la multă băutură.

— Vi-l prezint pe domnul Larry Cobb, zise Vivian. Domnul Cobb — domnul Marlowe. Am bombănit. Domnul Cobb m-a întovărăşit, zise ea. Ce companie plăcută, domnul Cobb. Atât de atent. Ar trebui să-l vezi treaz. Ar trebui să-l văd şi *eu* treaz. Ar trebui să-l vadă cineva treaz. Nu de alta, dar faptul merită să fie consemnat pe hârtie. Ca să intre în domeniul istoriei, acel scurt şi fulgerător moment, repede îngropat în timp, dar rămas de neuitat pe vecie... cînd Larry Cobb a fost treaz.

— Mda, am spus.

— M-am gândit chiar să mă căsătoresc cu el, continuă ea, cu o voce stridentă, şi încordată, ca şi cum şocul jafului de mai înainte începea abia acum să acţioneze asupra ei. Uneori, când nu-mi trecea prin minte nici un gând plăcut. Toţi avem astfel de momente. Ştii, are o groază de bani. Un iaht, o vilă la Long Island, o alta la Newport, o alta în Bermude, case risipite ici şi colo, probabil în toată lumea... la o depărtare una de alta cât îţi trebuie ca să bei o sticlă de whisky. Iar domnul Cobb, nu trebuie să meargă prea departe ca să bea o sticlă de whisky.

— Mda, am spus. Are un şofer care să-l conducă acasă!

— Nu mai spune "mda". E vulgar. Mă privi cu sprâncenele arcuite. Omul în salopetă îşi mesteca din greu buza inferioară. O, are fără îndoială, o armată întreagă de şoferi. Probabil că stau pe două rânduri în fiecare dimineaţă înaintea garajului, cu nasturii de la uniformă strălucind, cu uniforma lucie, cu mănuşi albe imaculate — cu eleganţa cadeţilor de la West Pont.

— Unde dracu-i atunci şoferul?

— Domnul Cobb însuşi a condus maşina astă-seară, zise omul în salopetă, cerându-şi aproape scuze. Aş putea să telefonez acasă la el să trimită pe cineva să-l aducă.

Vivian se întoarse şi-i zâmbi, ca şi când omul i-ar fi oferit o diademă cu diamante.

— Ar fi splendid, zise ea. Ai vrea s-o faci? N-aş vrea de loc ca domnul Cobb să moară astfel... cu gura deschisă. Cineva ar putea să-şi închipuie c-a murit de sete.

— N-o să creadă nimeni dacă are să-l miroasă, domnişoară, spuse omul în salopetă.

Vivian deschise poşeta, apucă un pumn de bancnote şi le vârî în mâna paznicului.

— Dumnezeule, zise el cu ochii holbaţi. Desigur, domnişoară.

— Mă numesc Regan, zise ea amabil. Doamna Regan! Ai să mă mai vezi probabil. Nu eşti aici de mult timp, nu-i aşa?

— Nu, doamnă. Teancul de bancnote îi tremura violent în mână.

— O să-ţi placă aici, zise ea. Mă apucă de braţ.

— Hai să mergem cu maşina ta, Marlowe.

— E afară în stradă.

— E perfect în ce mă priveşte. Marlowe. Îmi place să mă plimb prin ceaţă. Întâlneşti oameni atât de interesanţi.

— Prostii, i-am spus.

Se sprijini de braţul meu şi începu să tremure. Mă ţinu strâns pân-am ajuns la maşină. Între timp încetase să mai tremure. Am coborât cu automobilul printr-o alee cotită, prin dosul casei. Aleea dădea în bulevardul De Cazens, strada principală din Las Olindas. Am trecut pe sub vechile felinare arcuite, revărsând lumină şi, după o vreme, am ajuns la un oraş, la clădiri, la magazine aparent moarte, la un post de benzină cu un bec deasupra unei sonerii şi, în sfârşit la un *drugstore* încă deschis.

— N-ar strica să beţi ceva, i-am spus.

Îşi mişcă bărbia, un punct palid, în colţul banchetei. Am tras la trotuar şi-am parcat.

— Puţină cafea neagră şi o picătură de whisky au să vă facă bine.

— Sunt în stare să mă îmbăt criţă şi să-mi placă.

I-am deschis uşa maşinii ca să iasă şi trecu atât de aproape încât părul ei mă mângâie pe obraz. Am intrat în *drugstore.* Am cumpărat o sticlă de whisky de la bar, ne-am dus-o la scaunele înalte şi-am pus-o pe tejgheaua de marmură crăpată.

— Două cafele, am comandat. Negre, tari şi făcute anul ăsta.

— Nu-i voie să beţi băuturi alcoolice aici, zise vânzătorul. Avea un halat albastru ieşit la spălat, părul rar şi ochi destul de cinstiţi, iar cu bărbia n-ar fi lovit niciodată un zid înainte de-al vedea.

Vivian Regan vârî mâna în poşetă, scoase un pachet de ţigări şi scutură câteva afară exact ca un bărbat. Mi le întinse.

— E împotriva legii să bei aici băuturi alcoolice, zise vânzătorul.

Am aprins ţigările şi nu i-am dat nici o atenţie. Umplu două ceşti cu cafea de la un percolator de nichel ruginit şi ni le aşeză în faţă. Se uită la sticla de whisky, bombăni şi spuse amărât:

— Foarte bine, am să păzesc strada până-l beţi.

Se duse şi rămase la vitrină, cu spatele la noi şi cu urechile atârnându-i molatic.

— Am mari emoţii când calc legea, i-am spus, şi-am deşurubat dopul sticlei de whisky, apoi am turnat în ceştile cu cafea. Sancţiunile legale sunt foarte severe în oraşul ăsta. În tot timpul prohibiţiei localul lui Eddie Mars era club de noapte cu doi paznici în uniformă în hol seară de seară... ca nu cumva invitaţii să vină cu sticlele lor cu băutură, în loc s-o cumpere de la bar.

Vânzătorul se întoarse brusc, ocoli tijgheaua şi trecu în dosul micului geam de sticlă al cămăruţei unde se făcea reţetele.

Am sorbit cafeaua cu whisky. Am privit faţa lui Vivian în oglinda din spatele percolatorului de cafea. Era contractată, palidă, frumoasă şi sălbatică. Buzele îi

erau roşii şi aspre.

— Aveţi ochi răutăcioşi, i-am spus. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

Mă privi prin oglindă.

— I-am luat o groază de bani astă-seară la ruletă ... Începând cu cei cinci mii de dolari pe care i-am împrumutat ieri de la el pe care nu i-am mai folosit.

— Ar putea să-l înfurie. Credeţi că el a trimis gorila aia.

— Ce-i aia o "gorilă"?

— Un tip înarmat cu un revolver.

— Dumneata eşti o gorilă?

— Fireşte, i-am răspuns şi-am râs. Dar strict vorbind, o gorilă e întotdeauna de cealaltă parte a legii.

— Mă întreb dacă există o altă parte a legii.

— Ne îndepărtăm de la subiect. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

— Crezi că mă are cu ceva la mână!

— Da.

Îşi încreţi buzele.

— Fii mai spiritual, te rog. Marlowe. Mult mai spiritual.

— Ce mai face generalul? N-am pretenţia să fiu spiritual.

— Nu-i prea bine. Azi nu s-a dat jos din pat. Ai putea, cel puţin să încetezi să mă mai interoghezi.

— Ţin minte că o vreme am gândit acelaşi lucru despre dumneavoastră. Cât de mult ştie generalul?

— Ştie probabil totul.

— I-a spus Norris?

— Nu, Wilde, procurorul districtual, a venit să-l vadă. Ai ars pozele?

— Desigur. Nu vă îngrijorează uneori sora mai mică?

— Cred că e singura fiinţă care mă îngrijorează. Într-un fel mă îngrijorează şi tata, atât cât să-i ascund unele lucruri.

— El nu-şi face multe iluzii, dar presupun că mai e încă mândru.

— Suntem sânge din sângele lui. Asta-i nenorocirea. Mă privi lung în oglindă, cu ochii adânci şi absenţi. N-aş vrea să moară dispreţuind pe cei de acelaşi sânge cu el. A fost întotdeauna un sânge sălbatic, dar n-a fost întotdeauna un sânge putred.

— Acum e putred?

— Cred că asta e impresia dumitale.

— Dumneavoastră n-aveţi sânge putred în vine. Jucaţi numai teatru.

Îşi lăsă privirea în jos. Am sorbit puţină cafea şi-am aprins ţigări pentru amândoi.

— Aşadar, împuşti oameni, zise ea calm. Eşti un ucigaş.

— Eu? De ce?

— Ziarele şi poliţia au aranjat lucrurile perfect. Dar nu cred tot ce citesc.

— Ah, vă închipuiţi că eu l-am curăţat pe Geiger? Sau pe Brody? Sau pe amândoi.

Nu spuse nimic.

— Nu era nevoie s-o fac. Aş fi putut să-i ucid, cred, şi să scap basma curată. Nici unul dintre ei n-ar fi ezitat să tragă în mine.

— Asta înseamnă că eşti un asasin înnăscut, ca toţi poliţiştii.

— Prostii.

— Unul dintre acei oameni sumbri şi tăcuţi, capabili să ucidă şi la fel de insensibili ca măcelarii în faţa cărnii de la abator. Mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut.

— Aveţi destui prieteni dubioşi ca să vă daţi seama că nu-i adevărat.

— Sunt nişte cârpe în comparaţie cu dumneata.

— Vă mulţumesc, doamnă. Nici dumneavoastră nu sunteţi un înger.

— Hai să plecăm din orăşelul ăsta împuţit.

Am achitat consumaţia, am vârât în buzunar sticla de whisky şi-am plecat. Vânzătorul era încă supărat pe mine.

Am ieşit din Las Olindas printr-o serie de orăşele umede, de-a lungul plajei cu cabane construite pe nisip, aproape de mugetul talazurilor oceanului şi cu alte case mai mari pe colinele din spate. Ici şi colo lucea câte o fereastră galbenă, dar cele mai multe case erau cufundate în întuneric. Dinspre apă venea plutind prin ceaţă un miros de ierburi marine. Pe asfaltul umed al bulevardului cauciucurile scrâşneau. Lumea era un pustiu umed.

Eram aproape de Del Rey când mi-a vorbit pentru prima oară de când ieşisem din *drugstore.* Vocea îi suna înfundat, ca şi cum ar fi pulsat ceva în adâncul ei.

— Condu până la clubul de pe plaja din Del Rey. Vreau să mă uit la apă. E prima stradă la stânga.

La intersecţie clipea o lumină galbenă. Am întors maşina, şi-am alunecat pe o pantă, cu un perete înalt de o parte, şine de tramvaie interurbane la dreapta, iar departe în spatele şinelor un şirag jos de lumini şi foarte departe sclipirile unui chei şi ceaţa de pe cerul de deasupra oraşului. Pe aici ceaţa aproape se destrămase. Drumul traversa şinele acolo unde acestea coteau ca să treacă pe sub peretele stâncos, dădea apoi pe o fâşie asfaltată a şoselei de pe mal, care mărginea o plajă tăcută şi fără cabane.

De-a lungul trotuarului erau parcate maşini cu faţa la ocean şi întunecate. Luminile clubului de pe plajă se vedeau la câteva sute de metri mai încolo.

Am tras maşina la trotuar, am stins farurile, şi-am rămas cu mâinile pe volan. Sub ceaţa care se destrăma, valurile fluxului se încolăceau şi se înspumau, aproape fără zgomot, ca un gând ce mijeşte la marginea conştiinţei.

— Vino lângă mine, spuse ea cu o voce cam groasă.

M-am deplasat de sub volan spre mijlocul banchetei, îşi îndepărtă niţel

trupul de mine, ca şi cum ar fi voit să privească pe fereastră. Apoi se lăsă pe spate, tăcută, în braţele mele. Era cât pe aici să se lovească de volan cu capul. Ochii i se închiseră, faţa îi era întunecată. Apoi am văzut că îi deschide şi că, sclipesc strălucirea lor pătrunzând prin noapte.

— Strânge-mă, bestie! spuse ea.

La început am luat-o cam moale în braţe. I-am simţit pe faţă părul aspru. Am strâns braţele şi-am ridicat-o. I-am apropiat încet faţa de-a mea. Genele îi bătură repede, ca aripile fluturilor de noapte.

Am sărutat-o puternic şi rapid. Apoi un sărut lung şi tărăgănat. Buzele i se deschiseră sub ale mele. Corpul începu să-i tremure în braţele mele.

— Asasinule, zise ea încet, cu răsuflarea în gura mea.

Am întărit strânsoarea până când tremurul corpului ei începu aproape să mă zguduie. Am continuat s-o sărut. După o vreme îndelungată îşi îndepărtă capul destul ca să mă întrebe:

— Unde stai?

— La Hobart Arms. Pe Bulevardul Franklin, aproape de Kenmore.

— N-am fost niciodată acolo.

— Vrei să vii?

— Da.

— Cu ce te are la mână Eddie Mars?

Trupul i se contractă în braţele mele şi răsuflarea i se înăspri. Capul i se trase înapoi până când ochii, larg deschişi şi tiviţi cu alb, mă priviră lung.

— Deci asta-i situaţia, spuse ea cu o voce moale şi posacă.

— Da, asta-i situaţia. Sărutatul e formidabil, dar tatăl dumitale nu m-a angajat ca să mă culc cu dumneata.

— Canalie, spuse ea calm, fără să se mişte.

I-am râs în faţă.

— Să nu-ţi închipui că sunt un sloi de gheaţă. Nu sunt orb şi nici insensibil. Am destul sânge fierbinte în vine, ca toţi bărbaţii. Eşti uşor de cucerit... mult prea uşor. Cu ce te are la mână Eddie Mars?

— Dacă mai repeţi asta, am să urlu.

— N-ai decât.

Se smuci de lângă mine, îşi îndreptă trupul şi se retrase în colţul maşinii.

— Unii bărbaţi au fost împuşcaţi pentru asemenea fleacuri, Marlowe.

— Unii bărbaţi au fost împuşcaţi, practic, fără nici o vină. Prima dată când ne-am întâlnit ţi-am spus că sunt detectiv. Vâră-ţi asta în capul dumitale frumos. Eu unul lucrez în meseria mea, doamnă. Nu mă distrez.

Moşmoni prin poşetă, scoase o batistă şi o muşcă, ţinând capul întors de la mine. Am auzit cum se sfâşie batista .O rupse încet cu dinţii, bucată cu bucată

— Ce te face să crezi că mă are cu ceva la mână? şopti cu ea vocea înfundată de batistă

— Te-a lăsat să câştigi o groază de bani, apoi a trimis o gorilă ca să-i aducă banii înapoi. Nu eşti prea mirată. Nici măcar nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat banii. Cred că totul n-a fost decât o farsă. Dac-aş vrea să mă măgulesc, aş spune că cel puţin o parte din farsă a fost pentru distracţia mea.

— Crezi că-i dă mâna să câştige sau să piardă după cum vrea?

— Evident. La mize egale, la patru din cinci cazuri.

— Trebuie să-ţi spun că te urăsc de moarte, domnule detectiv?

— Nu-mi datorezi nimic. Am fost plătit.

Aruncă pe fereastra maşinii batista zdrenţuită.

— Te porţi adorabil cu femeile.

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

— Ţi-ai ţinut firea splendid. E foarte măgulitor. Eu trebuie să te felicit sau tata?

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

Vocea îi deveni tărăgănată şi rece.

— Ia-mă de aici, dacă vrei să fii atât de amabil. Sunt absolut sigură că vreau să mă duc acasă.

— N-ai să te porţi ca o soră cu mine?

— Dac-aş avea un brici, ţi-aş tăia beregata... doar ca să văd ce curge din ea.

— Sânge de omidă, i-am răspuns.

Am pornit maşina, am întors-o şi-am apucat-o de-a lungul şinelor de tramvai interurban până în şosea, apoi spre oraş, până la West Hollywood. Nu mi-a vorbit. Tot drumul de întoarcere aproape că nu s-a mişcat. Am trecut prin porţi, am luat-o pe aleea cufundată până la arcada casei imense. Smuci portiera maşinii şi ieşi mai înainte de-a fi oprit complet. Nici atunci nu vorbi. I-am privit spatele în timp ce se sprijinea de uşă, după ce sunase. Uşa se deschise şi Norris aruncă o privire afară. Trecu repede pe lângă el şi dispăru. Uşa se închise cu un pocnet, iar eu am rămas pe loc, cu ochii la ea.

M-am întors pe alee şi-am plecat acasă.

24

Holul blocului de apartamente era pustiu de data asta. Pe sub palmierii din hârdaie nu mă aştepta nici un gangster ca să-mi dea ordine. M-am suit cu liftul automat până la etajul meu şi-am apucat-o pe coridor, urmărit de melodia surdă a unui aparat de radio din dosul unei uşi. Simţeam nevoia să beau ceva şi mă grăbeam s-o fac. N-am aprins lumina din odaie. M-am dus direct la bucătărioară şi m-am oprit brusc după câţiva paşi. Era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, un miros. Jaluzelele erau lăsate, iar razele felinarelor de pe stradă se strecurau pe la

margini, luminând vag încăperea. Am rămas pe loc
şi-am ascultat. Mirosul din aer era un parfum, un parfum greu şi greţos.

Nu se auzea nici un zgomot, absolut nici unul. Apoi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi-am văzut ceva pe jos, în faţa mea, un lucru care n-ar fi trebuit să fie acolo. M-am dat înapoi, am apăsat comutatorul cu degetul mare şi-am aprins lumina.

Patul era desfăcut. Cineva chicotea în el. Pe pernă era înfundat un cap blond. Două braţe goale se încrucişară, iar mâinile care le aparţineau stăteau încleştate pe creştetul, capului blond. Carmen Sterwood zăcea pe spate, în patul meu, chicotind la mine. Buclele blonde se răsfiraseră pe pernă, ca şi cum ar fi fost aşezate de o mână abilă şi artificială. Ochii ei de culoarea gresiei mă priveau furiş, lăsându-mi sentimentul, ca de obicei, că mă spionează din dosul unui revolver. Zâmbi. Dinţii ei mici şi ascuţiţi sclipiră.

— Nu-i aşa că sunt şmecheră? zise ea.

— Ca un filipinez sâmbătă seara, i-am răspuns brutal.

M-am apropiat de o lampă cu picior, am tras de cordon ca s-o aprind, m-am întors, am stins lumina din plafon, şi-am traversat camera spre eşichierul aşezat pe o masă de joc sub lampa cu picior. Pe tabla de şah era o problemă, mat în şase mişcări. N-am putut-o rezolva, la fel ca multe dintre problemele mele. Am întins mâna şi-am mutat un cal, apoi mi-am scos pălăria şi haina şi le-am aruncat unde-am apucat. În tot acest timp chicotelile dulci au continuat să se audă din pat, ducându-mă cu gândul la şobolanii din dosul lambriurilor dintr-o casă veche.

— Pun rămăşag că n-ai să ghiceşti cum am intrat.

Am scos o ţigară şi m-am uitat la fată cu o privire rece.

— Pun rămăşag c-am să ghicesc. Ai intrat prin gaura cheii, ca Peter Pan.

— Cine-i ăsta?

— Ah, un tip pe care l-am cunoscut la sala de biliard.

Chicoti:

— Eşti şmecher, nu?

Am început să spun:

— În ce priveşte, degetul mare... dar mi-o luă înainte. N-a mai trebuit să-i amintesc. Şi-a tras mâna dreaptă de pe cap şi a început să-şi sugă degetul mare şi să mă privească cu ochi foarte rotunzi şi obraznici.

— Sunt complet dezbrăcată, îmi spuse după ce-am fumat şi m-am uitat fix la ea un minut.

— Dumnezeule, am răspuns, îmi umbla fraza prin minte. Tocmai bâjbâiam după ea. Aproape că-mi şi amintisem, când ai vorbit. Într-o clipă aş fi spus: "Pun rămăşag că eşti complet dezbrăcată". Eu mă culc în pat întotdeauna cu galoşii, în cazul că mă trezesc cu mustrări de conştiinţă şi trebuie să fug de ele.

— Eşti şmecher.

Îşi rostogoli niţel capul, jucăuş. Apoi îşi scoase mâna stângă de sub cap,

apucă păturile, se opri cu un gest dramatic şi le zvârli la o parte. Era într-adevăr goală. Zăcea pe pat în lumina lămpii, goală şi strălucitoare ca o perlă. Fetele din familia Sternwood mă atacau amândouă în aceeaşi seară.

Am înlăturat un fir de tutun de pe marginea buzei inferioare.

— Ce frumos, i-am spus. Dar am mai văzut asta. Ţii minte? Eu sunt tipul care te găseşte mereu goală.

Chicoti din nou şi se acoperi la loc.

— Foarte bine, spune-mi *cum* ai intrat? am întrebat-o.

— Mi-a dat drumul administratorul. I-am arătat cartea ta de vizită. Am furat-o de la Vivian. I-am spus că mi-ai cerut să vin aici şi să te aştept. Am fost... am fost misterioasă.

Radia de fericire.

— Artistic lucrat. Aşa sunt administratorii. Acum fiindcă mi-ai spus cum ai intrat, spune-mi şi cum ai să ieşi.

Chicoti:

— Nu plec... nu aşa curând... Îmi place aici. Eşti şmecher.

— Ascultă, i-am spus, şi-am îndreptat vârful ţigării spre ea. Nu mă face să te îmbrac din nou. Sunt obosit. Apreciez ce-mi oferi. Dar e mai mult decât pot primi. Doghouse Reilly nu dezamăgeşte niciodată un prieten. Sânt prietenul tău. N-am să te dezamăgesc... În ciuda ta. Noi doi trebuie să fim mai departe prieteni, dar n-ai ales calea cea bună. Vrei să te îmbraci acum ca o fetiţă cuminte?

Clătină capul în semn de refuz.

— Ascultă, am continuat, de fapt nici nu-ţi plac. Îmi arăţi doar cât poţi fi de obraznică. Dar nu-i nevoie să-mi arăţi. O ştiam dinainte. Eu sunt tipul care te-a găsit...

— Stinge lumina, chicoti ea.

Am aruncat ţigara jos şi-am călcat-o. Am scos batista şi mi-am şters palmele. Am mai încercat o dată:

— Să nu crezi că-i din cauza vecinilor. Nici nu le pasă. Sunt o mulţime de dame în orice bloc cu apartamente de închiriat, iar una în plus n-o să compromită clădirea. E doar o chestiune de mândrie profesională. Pricepi: mândrie profesională. Lucrez pentru tatăl tău. E un om bolnav, foarte debil, lipsit complet de apărare. Într-un fel, are încredere în mine că n-am să profit de pe urma lui. Vrei, te rog, să te îmbraci, Carmen?

— Nu te cheamă Doghouse Reilly, zise ea. Eşti Philip Marlowe. Nu mă duci pe mine.

M-am uitat în jos la tabla de şah. Mişcarea cu calul era greşită. L-am pus la loc. Caii n-aveau nici un sens în jocul ăsta. Nu era un joc pentru cai.

M-am uitat din nou la ea. Stătea acum liniştită, cu faţa palidă proiectată pe pernă, cu ochii mari, întunecaţi şi goi ca nişte hârdaie cu apă de ploaie în timpul unei secete. Una din mâinile ei cu cinci degete şi fără deget mare, trăgea

nervoasă de cuvertură. În fundul sufletului îi mijea o umbră vagă de îndoială. Nu-şi dădea încă seama de ea. E aşa de complicat pentru femei — chiar cu cele cumsecade — să înţeleagă că trupurile lor nu sunt irezistibile.

— Mă duc până în bucătărie să-mi amestec o băutură, i-am spus. Vrei şi tu una?

— Cu plăcere.

Ochii întunecaţi, tăcuţi şi stupefiaţi mă fixau solemn, îndoiala crescând în ei, strecurându-se pe tăcute, ca o pisică ce se furişează prin iarba înaltă dând târcoale unui pui de mierlă.

— Dacă te îmbraci până mă întorc, îţi dau băutura. Ne-am înţeles?

Dinţii i se desfăcută şi printre buze ieşi un şuierat uşor. Nu mi-a răspuns. M-am dus în bucătărie, am scos nişte whisky şi sifon şi-am amestecat două băuturi cu gheaţă. N-aveam nimic într-adevăr excitant de băut, cum ar fi nitroglicerină sau răsuflare de tigru distilată. Nu coborâse din pat când m-am întors cu băuturile. Şuieratul încetase. Ochii deveniseră din nou opaci. Buzele începură să-mi zâmbească. Apoi se ridică brusc în capul oaselor, aruncă de pe ea toate cuverturile şi întinse mâna:

— Dă-mi paharul.

— Numai după ce te îmbraci. Nu *înainte* de-a te îmbrăca.

Am aşezat cele două pahare pe masa de jucat cărţi, am luat loc pe un scaun şi mi-am aprins o nouă ţigară.

— Hai, dă-i drumul. Nu mă uit la tine.

Am schimbat direcţia privirii. Apoi, deodată, am remarcat şuieratul brusc şi violent. M-a făcut să tresar şi să mă uit iarăşi la ea. Stătea goală, nemişcată, sprijinită în mâini, cu gura întredeschisă, cu faţa ca un os curăţat de carne. Şuieratul îi izbucnea dintre buze, de parcă nu-şi dădea seama de el. În fundul ochilor, deşi inexpresivi, îi sclipea ceva cum nu mai văzusem niciodată în privirea unei femei.

Apoi buzele se deschiseră foarte încet şi cu grijă, ca nişte buze artificiale manevrate cu arcuri.

Mă înjură grosolan.

Nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat ce mi-a spus, cum nu-mi pasă indiferent de cine mă înjură. Dar trebuia să locuiesc în acea cameră. Era tot ce aveam ca locuinţă. Tot se ce afla înăuntru îmi aparţinea, era legat de mine, de trecutul meu, de tot ce ţine locul unei familii. Câteva lucruri: mai multe cărţi, tablouri, radio, jocul de şah, scrisori vechi, astfel de fleacuri. Nimica toată. Aşa cum erau însă, reprezentau toate amintirile mele.

N-o mai puteam suporta în acea cameră. Înjurăturile n-au făcut decât să mi-o reamintească, l-am spus grijuliu:

— Îţi dau trei minute ca să te îmbraci şi să ieşi. Dacă n-ai ieşit până atunci, te-arunc afară cu forţa. Aşa cum eşti goală. Şi-am să-ţi arunc şi hainele după tine

în hol. Hai, dă-i drumul.

Dinţii îi clănţăniră iar şuieratul se înteţi şi deveni animalic. Puse picioarele pe duşumea şi întinse mâna după hainele ei care se aflau pe un scaun lângă pat. Se îmbrăcă. Am urmărit-o. Se îmbrăca cu degete neîndemânatice şi rigide — pentru o femeie — dar totuşi destul de repede. A fost gata în mai puţin de două minute. Am cronometrat-o.

Rămase lângă pat, cu poşeta verde lipită de paltonul cu guler de blană. Purta o pălărie verde, ştrengărească, aşezată strâmb pe cap. Rămase o clipă pe loc şi şuieră la mine, cu faţa însă asemănătoare unui os curăţat de toată carnea, cu ochii încă goi, şi totuşi plini de un fel de emoţie ca de junglă. Apoi păşi repede spre uşă, o deschise şi ieşi fără să vorbească, fără să privească înapoi. Am auzit cum intră în funcţiune liftul şi cum coboară.

M-am îndreptat spre fereastră, am tras jaluzelele şi-am deschis larg ferestrele. Aerul nopţii pătrunse cu un fel de miros stătut, amintind de benzină arsă şi de străzile oraşului. Am întins mâna după pahar şi-am băut încet. Dedesubt, uşa clădirii se închise singură. Pe caldarâmul liniştit răsunară paşi. Nu departe, porni o maşină. Ţâşni în noapte cu un scrâşnet fioros de schimbare de viteze. M-am întors la pat şi l-am privit. Pe pernă se mai vedea încă urma capului ei, iar pe cearceafuri cea a trupului mic şi corupt.

Am pus jos paharul şi-am aruncat aşternuturile cu sălbăticie.

25

A doua zi dimineaţă ploua din nou, o ploaie piezişă şi cenuşie, ca o perdea de mărgele de cristal. M-am trezit cu o senzaţie de inerţie şi oboseală, m-am sculat în picioare şi m-am uitat pe fereastră, având încă în gură gustul tenebros şi aspru al familiei Sternwood. Eram gol de viaţă ca buzunarele unei sperietori. M-am dus în bucătărie şi-am băut două ceşti de cafea neagră. Poţi să simţi scârbă şi după alte lucruri, nu numai după băutură. Mie femeile îmi fac scârbă.

M-am bărbierit, am făcut un duş, m-am îmbrăcat, mi-am luat impermeabilul am coborât scările şi-am privit pe uşa de la intrare. Pe partea opusă a străzii la vreo treizeci de metri, era parcată o limuzină, Plymouth cenuşie. Era aceeaşi care încercase să mă urmărească cu o zi mai înainte aceeaşi despre care îl întrebasem pe Eddie Mars. Putea să fie un poliţist înăuntru, dacă un poliţist are atât de mult timp la dispoziţie ca să-l piardă urmărindu-mă. Sau ar fi putut fi un detectiv particular amator, încercând să obţină unele informaţii asupra cuiva, pentru a-l putea apoi şantaja. Sau s-ar fi putut să fie episcopul de Bermuda, nemulţumit de viaţa mea nocturnă.

M-am întors şi mi-am scos maşina decapotabilă din garaj, şi-am trecut cu ea prin faţa Plymouthului cenuşiu. Înăuntru se afla un omuleţ singur. Porni după

mine. Mă urmărea mai bine pe ploaie. Se ţinea atât de aproape, încât n-aş fi putut să iau un bloc avans şi să-l fac să-mi piardă urma la intersecţie, dar păstrând totuşi suficientă distanţă ca să se afle mai multe maşini tot timpul între noi. Am intrat pe bulevard şi-am parcat, pe terenul de lângă clădirea mea, am ieşit din automobil cu gulerul de la impermeabil ridicat, cu borul pălăriei lăsat pe ochi şi biciuit uneori pe faţă de picăturile de ploaie, reci ca gheaţa. Plymothul se oprise peste drum, lângă o gură de incendiu. Am mers pe jos la intersecţie, am traversat pe verde şi m-am întors aproape de marginea trotuarului şi a maşinilor parcate. Automobilul nu se clintise. Nimeni nu-l părăsise. M-am apropiat, am întins mâna şi-am smucit uşa de lângă trotuar.

Un om mic de statură şi cu ochi strălucitori stătea vârât în colţ, în dosul volanului. Am rămas nemişcat şi l-am privit, în timp ce ploaia răpăia pe spinarea mea. Ochii îi clipiră în spatele valurilor de fum ale ţigării. Mâinile loveau nervos volanul subţire.

— Nu te poţi hotărî? l-am întrebat.

Înghiţi în sec, iar ţigara îi juca între buze.

— Nu cred că te cunosc, zise el eu o voce scăzută şi contractată.

— Mă numesc Marlowe. Sunt tipul pe care încerci să-l urmăreşti de mai multe zile.

— Nu urmăresc pe nimeni, şefule.

— Atunci maşina mă urmăreşte. Poate că n-o poţi controla. Cum vrei. Mă duc acum să-mi iau micul dejun la restaurantul de peste drum, suc de portocale, ouă cu slănină, pâine prăjită, miere, trei sau patru ceşti de cafea şi o scobitoare. Pe urmă mă duc la birou, care-i la etajul şapte al clădirii exact din faţa ta. Dacă te roade ceva atât de tare încât nu mai poţi suporta, urcă şi discutăm pe îndelete. Ai să mă găseşti ungând mitraliera.

L-am lăsat clipind şi-am plecat. Peste douăzeci de minute, aeriseam odaia de parfumul *Soiree d'Amour* al femeii de serviciu şi deschideam un plic gros şi aspru, cu adresa scrisă cu caractere ascuţite, frumoase şi demodate. Plicul cuprindea o scurtă notă oficială şi un cec mare, mov în valoare de cinci sute de dolari, pentru Philip Marlowe, semnat pentru Guy de Brisay, Sternwood, de către Vicent Norris. Dimineaţa începea plăcut. Tocmai completam un formular pentru bancă, când soneria mă informă că intrase cineva in camera de primire, de doi metri pe patru. Era stârpitura din Plymouth.

— Splendid, i-am spus. Intră şi deşartă-ţi sacul.

Se furişă atent pe lângă mine în timp ce ţineam uşa deschisă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i trag un picior în dosul lui minuscul. Am luat loc şi ne-am privit peste birou. Era un om foarte scund, cam de un metru cincizeci şi nu atârna mai mult decât degetul mare al unui măcelar. Ochii lui încordaţi şi strălucitori intenţionau să pară duri şi arătau la fel de duri ca o stridie pe o jumătate de scoică. Purta un costum cenuşiu-închis, la două rânduri, prea lat în umeri şi cu

revere prea mari. Pe deasupra, avea un pardesiu de tweed irlandez, ros rău în câteva locuri şi desfăcut în faţă. O cravată de mătase îi răsărea pătată de ploaie peste reverele încheiate.

— Poate mă cunoşti, zise el. Sunt Harry Jones.

I-am răspuns că nu-l cunosc. Am împins spre el o cutie de metal, plată, cu ţigări. Degetele lui mici şi curate au apucat una ca un păstrăv care înghite o momeală. Aprinse ţigara cu bricheta de pe birou şi flutură mâna.

— Circul mult, zise el. Cunosc băieţi şi multe altele. M-am ocupat şi eu o vreme cu traficul de alcool la Hueneme Point. O meserie grea, şefule. Mergeam în maşina care deschidea drumul, cu un revolver în poală şi cu un sac de bani la şold, care ar fi blocat şi un conveier de cărbuni. Plăteam deseori patru rânduri de reprezentanţi ai legii până să ajungem la Beverly Hills. O meserie grea.

— Îngrozitoare, i-am răspuns.

Se lăsă pe spate şi suflă fumul în tavan prin colţul mic şi sirius al gurii lui mici şi strânse.

— Poate nu mă crezi, zise el.

— Poate că nu te cred, i-am răspuns. Şi poate că te cred. Şi pe urmă poate că nu merită să-mi bat capul dacă să te cred sau nu. De ce crezi că mă interesează povestea asta?

— Nu cred nimic, răspunse el înţepat.

— Mă urmăreşti de câteva zile. Ca unul care încearcă să acosteze o fată şi n-are curaj. Poate că vinzi poliţe de asigurare. Poate că-l cunoşti pe un oarecare Joe Brody. Sunt o groază de "poate", dar am atâtea pe cap în meseria mea.

Ochii i se holbară şi buza inferioară aproape că îi căzu în poală.

— Dumnezeule, de unde ştii? spuse el.

— Ghicesc gândurile. Amestecă bine ce-ai de spus şi toarnă. N-am toată ziua la dispoziţia ta.

Strălucirea ochilor aproape că dispăru între genele brusc îngustate. Se aşternu tăcere. Ploaia răpăia pe acoperişul plat, acoperit cu carton gudronat, al holului de la Primărie, sub ferestrele mele. Deschise puţin ochii, strălucirea reapăru iar vocea îi era gânditoare.

— Fireşte, am încercat să mă informez pe contul tău, zise el. Am ceva de vânzare... ieftin, vreo două hârtii de o sută de dolari. Cum de-ai făcut legătura dintre mine şi Joe?

Am deschis o scrisoare şi-am citit-o. Mi se oferea un curs de şase luni prin corespondenţă pentru a învăţa să iau amprente digitale, cu o reducere specială, fiind profesionist. Am aruncat plicul în coş şi m-am uitat din nou la stârpitură.

— Nu-ti bate capul din pricina mea. Pur şi simplu am ghicit. Nu eşti poliţist. Nu aparţii organizaţiei lui Eddie Mars. L-am întrebat aseară. Mi-am zis atunci că doar prietenii lui Joe Brody ar putea fi atât de mult interesaţi de persoana mea.

— Dumnezeule, zise el şi îşi linse buza inferioară.

Când am pomenit de Eddie Mars faţa i se făcuse albă ca hârtia. Buzele îi căzură şi se desfăcură, iar ţigara îi atârna ca prin miracol, în colţul gurii, de parcă ar fi crescut acolo.

— Ah, glumeşti, spuse în cele din urmă, zâmbind ca într-o sală de operaţie.

— Perfect. Glumesc. Am deschis o altă scrisoare. Era de la cineva care dorea să-mi scrie zilnic de la Washington, pentru a-mi da informaţii confidenţiale, direct de la sursă. Presupun că i s-a dat drumul lui Agnes, am adăugat.

— Mda. Ea m-a trimis. Te interesează?

— Ei bine... e blondă.

— Prostii. Ai scăpat ceva când ai fost acolo în acea seară... În seara când a fost curăţat Joe. Ceva în legătură cu Brodi care trebuie să fi ştiut unele lucruri asupra familiei Sternwood, căci altfel n-ar fi riscat să le trimită acea fotografie.

— Hm. Aşadar ştia ceva? Ce ştia?

— Dai două sute de dolari şi-ai să afli.

Am mai aruncat câteva plicuri cu reclame în coşul de hârtii şi mi-am aprins o nouă ţigară.

— Trebuie să plecăm din oraş, zise el. Agnes e o fată simpatică. Nu poţi s-o faci răspunzătoare de cele întâmplate. Nu-i aşa uşor pentru o femeie să se descurce în zilele noastre.

— E prea mare pentru tine. Are să se rostogolească peste tine şi are să te înăbuşe.

— Astea sunt nişte bancuri murdare, şefule, răspunse el, cu o voce destul de apropiată de demnitate ca să mă facă să-l privesc.

— Ai dreptate. În ultima vreme am dat doar peste nişte ticăloşi. Hai să renunţăm la glume şi să ne întoarcem la afaceri. Ce poţi să-mi oferi contra banilor?

— Plăteşti?

— Pentru ce?

— Ca să te ajut să-l găseşti pe Rusty Regan.

— Nu-l caut pe Rusty Regan.

— Serios? Vrei să asculţi sau nu?

— Dă-i drumul şi ciripeşte. Am să-ţi plătesc pentru ce pot folosi. În lumea mea cu două sute de dolari cumperi o groază de informaţii.

— Eddie Mars a ordonat asasinarea lui Regan, zise el calm şi se lăsă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost numit vice-preşedinte.

I-am arătat uşa cu mâna.

— Nici măcar n-am să te contrazic. Sau să consum oxigenul degeaba. Cară-te, stârpitură.

Se aplecă peste birou, iar la colţul gurii i se iviră dungi albe. Stinse ţigara cu grijă în scrumieră, de mai multe ori, fără s-o privească. Din spatele uşii dintre camere se auzea zgomotul unei maşini de scris răpăind monoton, şi clopoţelul ei,

la schimbarea rândului.

— Nu glumesc, zise el.

— Întinde-o! Nu mă mai plictisi. Am treabă.

— Nu, n-ai treabă, răspunse el violent. N-o să-ţi meargă aşa de uşor. Am venit aici ca să-ţi spun ce ştiu şi-am să-ţi spun. L-am cunoscut personal pe Rusty. Nu prea bine, dar destul ca să-i spun: "Ce faci, băiete?" şi să-mi răspundă, sau nu, după cum avea chef. Era totuşi un tip simpatic. Am ţinut întotdeauna la el. S-a îndrăgostit de o cântăreaţă, Mona Grant. Care apoi şi-a schimbat numele în doamna Mars. Rusty s-a înfuriat şi s-a căsătorit cu o damă bogată care dădea târcoale prin localuri, de parcă n-ar fi putut să doarmă bine acasă. Ştii totul despre ea, e înaltă brunetă, arată destul de bine pentru o câştigătoare a unui Derby, dar e genul autoritar cu bărbaţii. E foarte nervoasă. Rusty nu s-a înţeles cu ea. Dar, Doamne sfinte, se înţelegea perfect cu banii babacului ei, nu? Aşa îţi închipui, Regan era un fel de vultur. Avea o vedere cu bătaie lungă. Se uita tot timpul în valea următoare. Nu prea era conştient de ce se întâmplă în jur. Nu cred că-i păsa de bani. Şi dacă eu zic aşa, şefule, ăsta-i un compliment.

Prichindelul nu era atât de prost, la urma urmei. Trei din patru escroci n-au astfel de gânduri şi mai mult încă, nu sunt în stare să şi le exprime.

— Aşa c-a fugit, am spus.

— A încercat să fugă, poate. Cu această Mona. Ea nu trăia cu Eddie Mars, nu-i plăceau afacerile lui. Mai ales cele suspecte, ca şantajul, maşinile furate, ascunzătorile pentru gangsterii din răsăritul ţării şi aşa mai departe. Se zice că Regan i-a spus lui Eddie într-o noapte, de faţă cu alţii, că dacă o vâră pe Mona în vreuna din combinaţiile lui criminale, are să aibă de furcă cu el.

— Aproape toate cele spuse de tine sunt lucruri ştiute de toţi, Harry. N-am intenţia să plătesc pentru aşa ceva.

— Ajung în curând şi la cele necunoscute. Aşadar, Regan a întins-o. Îl vedeam în fiecare după-amiază în localul lui Vardi, bând whisky irlandez şi uitându-se fix la perete. Nu mai vorbea atât de mult. Îmi dădea uneori un pont la curse, fiindcă d-asta eram acolo, să strâng pariuri pentru Puss Walgreen.

— Credeam că se ocupă cu asigurări.

— Aşa e scris pe uşă. Cred că ţi-ar vinde o asigurare dacă insişti. Ei bine, pe la mijlocul lui septembrie, nu l-am mai zărit pe Rusty. N-am băgat imediat de seamă. Ştii cum se întâmplă. E un tip în local, îl vezi zilnic şi pe urmă nu-l mai vezi, până te face ceva să te gândeşti la el. Ce m-a făcut pe mine să mă gândesc la el a fost când am auzit pe unul zicând în hohote de râs că nevasta lui Eddie Mars s-a cărat cu Rusty Regan, şi că Mars se poartă de parc-ar fi cavaler de onoare, în loc să se înfurie. Aşa că i-am spus lui Joe Brody, iar Joe era şmecher.

— Şmecher, pe dracu.

— Nu era atât de şmecher ca un poliţist, dar destul de şmecher, totuşi. Era ahtiat după bani. A început să-şi facă socoteli că dacă are să afle ceva despre cei

doi porumbei o să încaseze de două ori — o dată de la Eddie Mars, iar a doua oară de la nevasta lui Regan. Joe cunoştea niţel familia.

— O cunoştea pentru cinci mii de dolari. I-a ciupit de banii ăştia nu de mult.

— Mda? Harry Jones păru puţin surprins. Agnes ar fi trebuit să-mi spună. Uite ce femeie tăcută, nu spune nimic. Ei bine, Joe şi cu mine, am urmărit ziarele şi n-am văzut nimic înăuntru, aşa c-am ştiut că bătrânul Sternwood muşamalizase afacerea. Apoi, într-o zi, l-am întâlnit pe Lash Canino în localul lui Vardi. Îl cunoşti?

Am clătinat din cap.

— E un băiat tare, aşa cum îşi închipuie alţii ca stat. Lucrează pentru Eddie Mars când are nevoie de el. Lămureşte încurcăturile cu ajutorul pistolului. Când Mars n-are nevoie de el, Canino se ţine la depărtare. Şi nici nu locuieşte în Los Angeles. Ei bine, s-ar fi putut să fie ceva şi s-ar fi putut să nu fie nimic. Poate că aflaseră ceva despre Regan, iar Mars nu lua nici o măsură, ci stătea cu zâmbetul pe buze, aşteptând un prilej nimerit. Şi poate, iarăşi, să fi fost cu totul altceva. Oricum, i-am spus lui Joe, iar Joe l-a urmărit pe Canino. Ştie s-o facă. Eu nu mă pricep. Renunţ, nu rentează. Iar Joe îl urmăreşte pe Canino până la casa Sternwood, iar Canino parchează în afara domeniului, iar lângă el se opreşte o maşină condusă de o fată. Discută o vreme, iar Joe are impresia că fata îi trece ceva lui Canino, poate bani. Fata pleacă. E nevasta lui Regan. Foarte bine, îl cunoaşte pe Canino, iar Canino îl cunoaşte pe Mars. Aşa că Joe îşi face socoteala că acest Canino ştie ceva despre Regan şi încearcă să stoarcă nişte bani. Canino o întinde şi Joe îi pierde urma.

Sfârşitul actului întâi.

— Cum arată acest Canino?

— Scund, îndesat, păr şaten, cu ochi căprui şi îmbrăcat întotdeauna în haine cafenii şi cu pălărie cafenie. Poartă până şi un impermeabil cafeniu, de antilopă. Conduce o maşină cafenie. Totul e cafeniu la domnul Canino.

— Să auzim actul doi, am spus.

— Dacă nu avansezi nişte bani, nu mai spun nimic.

— Nu cred că merită două sute de dolari. Doamna Regan s-a căsătorit cu un fost traficant de alcool pe care l-a întâlnit în localurile pe care le frecventează. Mai cunoscuse şi pe alţii de teapa lui. Îl cunoaşte bine şi pe Eddie Mars. Dacă şi-ar fi închipuit că i s-a întâmplat ceva lui Regan, s-ar fi dus direct la Eddie, iar Canino ar fi putut fi ales de Eddie ca să lămurească afacerea. Asta-i tot ce ştii?

— Plăteşti două sute de dolari ca să afli unde-i nevasta lui Eddie? mă întrebă prichindelul calm.

Mă făcuse foarte curios. Braţele scaunului aproape că plesniră când m-am lăsat greu pe ele.

— Chiar dacă-i singură? adăugă Harry Jones cu o voce moale şi cam sinistră. Chiar dacă n-a fugit niciodată cu Regan, fiind doar ţinută într-o

ascunzătoare la şaizeci de kilometri de Los Angeles, aşa ca reprezentanţii legii să-şi închipuie c-a fugit cu el? Plăteşti două sute de dolari pentru asta, copoiule?

M-am lins pe buze. Aveau un gust sărat şi uscat.

— Cred că da. Unde e?

— Agnes a descoperit-o, zise el cu o voce aspră. Dintr-o pură întâmplare. A văzut-o într-o maşină şi-a urmărit-o până acasă. Are să-ţi spună Agnes unde locuieşte... când are să aibă banii în mână.

M-am încruntat la el.

— Ai putea s-o spui poliţiei pe gratis, Harry. Au acum la postul central pe câţiva care se pricep să smulgă orice informaţie. Chiar dacă au să te omoare încercând, tot le rămâne Agnes.

— Să încerce, zise el. Nu mă dărâm cu una cu două.

— Agnes trebuie să aibă o calitate pe care n-am observat-o.

— E o escroacă ahtiată după bani, şefule. Ca şi mine. Toţi suntem nişte escroci. Aşa că ne vindem unul pe altul pentru un sfanţ. Perfect. Vezi dacă mă poţi convinge.

Întinse mâna, mai luă una din ţigările mele, o vârî cu atenţie între buze şi o aprinse cu gestul meu, frecând chibritul de două ori pe unghie fără să se aprindă, iar apoi de talpa pantofului. Pufăi regulat şi mă privi calm, un prichindel ciudat şi dur pe care într-un meci de baseball l-aş fi putut zvârli din linia întâia într-a doua. Un om mărunt într-o lume de oameni mari. Avea ceva care-mi plăcea.

— Nu te-am minţit, zise el cu o voce fermă. Am venit să încasez două sute de dolari pentru informaţii. Am rămas la acelaş preţ. Am venit fiindcă mi-am închipuit c-ai să cumperi sau n-ai să cumperi informaţiile mele, ca de la vânzător la cumpărător. Acum mă ameninţi cu poliţia. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ai să primeşti cei două sute de dolari...pentru acea informaţie. Trebuie însă mai întâi să fac rost de bani.

Se ridică, dădu din cap afirmativ, strânse pe el pardesiul de tweed irlandez ros.

— În regulă. Oricum, e mai bine după lăsarea serii. E o treabă cam riscantă... să denunţi tipi ca Eddie Mars. Dar trebuie să mănânci. Pariurile n-au mai mers de loc în ultima vreme. Cred că mahării i-au spus lui Puss Walgreen să-şi ia tălpăşiţa. Să zicem că vii la biroul lui, la Fulwider Building, la colţ între Strada Western şi Strada Santa Monica, la numărul 428, prin spate. Aduci banii, iar eu te duc la Agnes.

— Nu poţi să-mi spui chiar tu? Am văzut-o pe Agnes.

— I-am promis, zise el cu simplitate.

Îşi încheie pardesiul, îşi aşeză pălăria şmechereşte, se înclină din nou şi o luă agale spre uşă. A ieşit. Pe coridor zgomotul paşilor lui se stinse.

M-am dus jos la bancă, am depus cecul de cinci sute de dolari şi-am cerut în numerar două sute. Am urcat din nou la birou, m-am aşezat într-un fotoliu şi-am

început să mă gândesc la Harry Jones şi la povestea spusă de el. Mi s-a părut prea exactă. Avea mai multă simplitate austeră a ficţiunii decât urzeala încurcată a faptelor, adevărate. Căpitanul Gregory ar fi trebuit să fie în stare s-o găsească pe Mona Mars, dacă era atât de aproape de districtul lui. Presupunând, fireşte, c-a încercat.

Am reflectat la asta mai toată ziua. Nimeni n-a venit la biroul meu. Nimeni nu mi-a telefonat. A plouat tot timpul.

26

La ora şapte, ploaia se opri pentru scurt timp, dar rigolele erau încă înfundate. Pe Bulevardul Santa Monica apa se ridicase la nivelul trotuarului, iar un strat subţire spăla marginea caldarâmului.

Un agent de circulaţie, îmbrăcat în cauciuc negru şi lucios din cap până în călcâie, îşi croia drum prin băltoace, la adăpostul unei prelate îmbibate de apă. Tocurile mele de cauciuc alunecau pe trotuar când am intrat în holul îngust al lui Fulwider Building. Nu ardea decât un bec slab, în spatele unui lift cu uşa deschisă, aurit odinioară. Pe un covoraş de cauciuc ros se găsea o scuipătoare pătată de rugină, clienţii scuipând de cele mai deseori pe alături. Pe zidul de culoarea muştarului atârna o cutie cu reclame de dinţi falşi, ca un declanşator de dinamită mascat. Mi-am scuturat apa de ploaie de pe pălărie şi m-am uitat prin cartea de imobil de lângă cutia cu dinţi. Numere cu nume şi numere fără nume. Multe camere libere şi mulţi chiriaşi care doreau să rămână anonimi. Dentişti care operau fără dureri, agenţii de detectivi-şantajişti, mici afaceri în agonie, care se târâseră acolo ca să moară, şcoli prin corespondenţă care te învăţau cum să devii funcţionar la căile ferate, tehnician de radio sau scenarist... asta în cazul când nu-i descopereau mai întâi inspectorii financiari. O clădire oribilă. O clădire în care mirosul stătut de mucuri de ţigări de foi era izul cel mai urât. Un bătrân aţipise în lift, pe un scăunel dărăpănat, cu o pernă plesnită. Ţinea gura deschisă iar tâmplele cu vene străluceau în lumina slabă. Purta o haină albastră, de uniformă, care i se potrivea cum i se potriveşte un grajd unui cal. Sub pantalonii cenuşii, cu manşete zdrenţuite, se vedeau ciorapi albi de bumbac şi pantofi negri de piele de capră, din care unul era tăiat deasupra unei bătături. Dormea mizerabil pe scaun, aşteptând un client. Am trecut de el încet, îndemnat de atmosfera clandestină a clădirii, am găsit uşa de la scara de incendiu şi-am deschis-o. Scările nu fuseseră măturate de o lună. Vagabonzi dormiseră acolo, mâncaseră, acolo, lăsând în urmă coji şi bucăţi de ziar slinos, chibrituri, un carneţel cu coperta spartă, din imitaţie de piele. Într-un colţ întunecos, de pe zidul plin de inscripţii căzuse un inel de cauciuc deschis la culoare şi nimeni nu-l

mai ridicase. O clădire foarte simpatică.

Am ieşit afară la etajul patru, încercând să respir aer curat. Coridorul avea aceeaşi scuipătoare murdară, acelaşi covor destrămat, aceleaşi ziduri de culoarea muştarului, aceleaşi amintiri ale unei vieţi eşuate. Am mers înainte şi-am dat un colţ. Numele: "L. D. Walgreen — Asigurări" apărea pe o uşă cu geam jivrat, apoi pe o a doua uşă întunecată, ca şi pe o a treia, dinăuntrul căreia răzbătea lumină. Pe una din uşile întunecate era scris: "Intrare".

O ferestruică de sticlă era deschisă deasupra uşii luminate. Dinăuntru se auzea vocea ascuţită, ciripitoare, a lui Harry Jones:

— Canino?... Da, te-am văzut pe ici-colo. Desigur.

Am îngheţat. Cealaltă voce vorbi. Torcea greoi, ca un mic dinam pe după un perete de cărămidă. Spunea:

— Eram sigur că m-ai văzut.

Vocea avea o notă vag sinistră.

Pe linoleum se târî un scaun, răsunară paşi, iar ferestruica de deasupra mea se închise cu un zgomot ascuţit. În spatele uşii cu geam jivrat se topi o umbră.

M-am înapoiat la prima dintre cele trei uşi având pe ele numele de Walgreen. Am încercat clanţa cu prudenţă. Uşa era încuiată. Se mişca în tocul vechi — o uşă veche, pusă cu mulţi ani în urmă, făcută din lemn pe jumătate uscat şi care se strânsese acum. Mi-am scos portvizitul şi-am tras coperta de celuloid tare şi gros de pe permisul meu de circulaţie. Instrument de spărgător pe care legea omisese să-l interzică. Mi-am pus mănuşile, m-am sprijinit încet şi cu grijă de uşă şi-am tras puternic clanţa din toc. Am vârât placa de celuloid în crăpătura largă şi-am căutat arcul de închidere. Se auzi un clinchet uscat ca atunci când se sparge un mic gheţar. Am rămas nemişcat, ca un peşte leneş în apă. Înăuntru nu se întâmplă nimic. Am răsucit încet mânerul uşii şi-am deschis uşa în bezna dinăuntru. Am închis-o în urmă cu aceeaşi grijă cu care o deschisesem.

Aveam în faţă lumina piezişă de la o fereastră fără perdele, tăiată de marginea unui birou. Pe birou se găsea o maşină de scris, acoperită cu o husă, apoi am zărit clanţa metalică a unei uşi de comunicare. Nu era încuiată. Am intrat în al doilea din cele trei birouri. Ploaia răpăi brusc pe fereastra închisă. Profitând de zgomotul ei, am traversat odaia. Un evantai clar de lumină se întindea dintr-o deschizătură de doi centimetri a uşii din biroul luminat. Totul se aranja de minune. Am păşit ca o pisică pe o consolă până am ajuns la încheietura uşii, mi-am lipit un ochi de crăpătură, dar n-am văzut decât lumina pe un colţ al lemnului.

Vocea care torcea ca o pisică vorbi acum pe un ton foarte plăcut:

— Desigur, un tip poate să stea pe fundul lui şi să înşface ce-a făcut altul, dacă ştie despre ce-i vorba. Aşa că te-ai dus să-l vezi pe detectivul ăsta. Ei bine, ai făcut o greşeală. Lui Eddie nu i-a plăcut. Detectivul i-a spus lui Eddie că un tip îl urmăreşte într-o maşină cenuşie. Eddie a dorit să ştie cine era şi de ce-o face,

fireşte.

Harry Jones, râse uşor,

— De ce-l interesează?

— Nu te priveşte.

— Ştii de ce m-am dus la detectiv. Ţi-am spus. Din cauza fetei lui Joe Brody. Trebuie să dispară şi face pe ea de frică, îşi închipuie că detectivul îi poate da nişte bani. Eu unul n-am de loc.

Vocea felină spuse blând:

— Bani? Pentru ce? Detectivii nu dau bani golanilor.

— Putea să-i obţină. Cunoaşte oameni bogaţi.

Harry Jones râse, un râs scurt şi curajos.

— Nu te juca cu mine, prichindelule. Vocea felină începu brusc să hârâie, ca o maşină de care a intrat nisip.

— Foarte bine, foarte bine. Ştii ce s-a întâmplat cu Brody. Băiatul ăla ţicnit l-a curăţat într-adevăr, dar în seara aceea Marlowe se afla în cameră.

— Asta se ştie, prichindelule. A declarat-o în faţa poliţiei.

— Mda. Dar uite şi ce n-a declarat. Brody încerca să vândă prin şantaj o fotografie nud a tinerei Sternwood. Marlowe l-a descoperit. În timp ce discutau, a apărut chiar tânăra Sternwood... cu o armă. A tras în Brody. Glontele ei a spart un geam. Numai că detectivul n-a pomenit nimic poliţiei de întâmplare. Şi nici Agnes. Îşi închipuia că poate scoate nişte bani, dacă tace.

— Deci n-are nimic de-a face cu Eddie?

— Aş vrea să ştiu şi cu cum ar putea avea.

— Unde-i Agnes?

— N-am de gând să-ţi spun.

— Ai să-mi spui, prichindelule. Ori aici, ori în cămăruţa de anchetă a "băieţilor".

— Acum e prietena mea, Canino. Nu-mi vâr prietena în încurcături de dragul nimănui.

Se lăsa tăcere. Am ascultat ploaia bătând în geam. Prin crăpătura din uşă, pătrunse mirosul fumului de ţigară. Mi-a venit să tuşesc. Am muşcat din răsputeri batista.

Vocea felină rosti încă blând:

— Din ce-am auzit eu, dama asta blondă nu făcea altceva decât să momească clienţii lui Geiger. Am să discut cu Eddie. Cât i-ai cerut detectivului?

— Două sutare.

— Ţi i-a dat?

Harry Jones râse din nou.

— Îl întâlnesc mâine. Sper să-i capăt.

— Unde-i Agnes?

— Ascultă...

— Unde-i Agnes?

Tăcere.

— Uită-te la asta, prichindelule.

Nu m-am mişcat. N-aveam armă la mine. Nu era nevoie să mă uit prin crăpătura din uşă ca să-mi dau seama că vocea felină îl invita pe Harry Jones să privească o armă. N-am crezut însă că domnul Canino o să aibă curajul să tragă. Am aşteptat.

— Mă uit la ea, zise Harry Jones cu o voce strânsă de parcă n-ar fi reuşit să-şi descleşteze dinţii. Şi nu văd nimic care să nu fi văzut mai înainte. Dă-i drumu şi trage, şi ai să vezi cu ce te alegi.

— Tu unul ai să te alegi cu un sicriu, prichindelule.

Tăcere.

— Unde-i Agnes?

Harry Jones suspină.

— Bine, zise el plictisit. Se află într-o casă cu apartamente de închiriat, la nr. 28, pe Court Street, sus pe Bunker Hill. Apartamentul 301. Cred că sunt într-adevăr un laş. De ce să-ţi spun toate astea?

— Nu există nici un motiv. Ai bun simţ. Mergem amândoi să discutăm cu ea. Nu vreau decât să aflu dacă îmi confirmă ce-ai spus tu, băiete. Dacă lucrurile stau cum spui, totul e în ordine. N-ai decât să-l şantajezi pe detectiv şi să-ţi iei tălpăşiţa. Nu-i nici o supărare.

— Nu, zise Harry Jones. Nu-i nici o supărare, Canino.

— Perfect. Hai să bem ceva. Ai un pahar?

Vocea felină devenise la fel de falsă ca genele unei plasatoare de cinema şi alunecoasă ca sâmburii de pepene verde. Se trase un sertar. Ceva zgârie lemnul. Un scaun scârţâi. O hârşâitură pe duşumea.

— E o băutură formidabilă, spuse vocea felină.

Se auzi un gâlgâit.

— Noroc.

Harry Jones răspunse încet:

— Noroc.

Am auzit o tuse scurtă şi ascuţită. Apoi un râgâit violent. Urmă o uşoară buşitură pe duşumea, ca şi cum ar fi căzut un pahar gros. Degetele mi se strânseră de impermeabil.

Vocea felină spuse din nou:

— Nu ţi s-a făcut rău de la o singură băutură, amice?

Harry Jones nu răspunse. O clipă se auzi o respiraţie gâfâită. Apoi tăcerea groasă se aşternu la loc. Un scaun se târî pe duşumea.

— Adio, prichindelule, zise domnul Canino.

Paşi, un clinchet, evantaiul de lumină de la picioarele mele se strânse, o uşă se deschise şi se închise.

M-am furişat pe lângă marginea uşii, am deschis-o şi-am privit în bezna abia risipită de lumină vagă a unei ferestre. Colţul biroului lucea stins. În dosul lui se materializă o siluetă ghemuită pe un scaun. În aerul închis plutea un miros greu şi greţos, aproape un parfum. M-am îndreptat spre uşa de pe coridor şi-am tras cu urechea. Am auzit în depărtare zgomotul metalic al liftului.

Am găsit comutatorul şi în plafoniera cu trei braţe de aramă se aprinse lumină într-un glob murdar de sticlă. Harry Jones mă privea peste birou, cu ochii larg deschişi, cu faţa îngheţată într-un spasm contractat şi cu pielea albăstruie. Capul lui mic şi brunet era lăsat într-o parte. Stătea sprijinit drept de spătarul scaunului.

Clopotul unui tramvai răsună la o distanţă aproape infinită, iar zgomotul lui pătrundea înfundat de nenumăraţii pereţi. O sticlă cafenie de whisky, de o jumătate de litru se afla în picioare pe birou, cu dopul deşurubat. Paharul lui Harry Jones lucea lângă pălăria lui de pe birou. Cel de-al doilea pahar dispăruse.

Am respirat superficial, din vârful plămânilor, şi m-am aplecat peste sticlă. Dincolo de mirosul ars al whiskyului dădea târcoale slab parfumul de migdale amare. Murind, Harry Jones, vomitase pe haină, înseamnă că fusese cianură.

L-am ocolit atent şi-am luat cartea de telefon, din cârligul prins în rama geamului. L-am dat drumul la loc, şi-am tras telefonul cât mai departe de prichindel. Am cerut informaţiile. Mi s-a răspuns.

— Puteţi să-mi daţi numărul de telefon al apartamentului 301, pe Court Street, nr. 28?

— O clipă, vă rog. Vocea ajunse la mine purtată de mirosul de migdale amare. Tăcere. Numărul e Wentworth 2528. E trecut sub numele de Glendower Apartments.

Am mulţumit vocii şi-am format numărul. Telefonul sună de trei ori apoi linia se deschise. Pe fir undeva urla un aparat de radio, redus apoi la tăcere. O vocea masculină şi morocănoasă zise:

— Alo.

— Agnes e acolo?

— Nu-i nici o Agnes, aici, amice. Ce număr cauţi?

— Wentworth, doi-cinci-doi-opt.

— Numărul e bun, numele fetei e greşit. Nu-i păcat? Vocea croncăni.

Am atârnat telefonul şi-am întins din nou mâna după cartea de telefon şi-am căutat Wentworth Apartments. Am format numărul administratorului. Aveam în faţă o imagine tulbure a domnului Canino conducând maşina prin ceaţă spre o altă întâlnire cu moartea.

— Glendower Apartments. La aparat domnul Schiff.

— Aici e Wallis, de la biroul de identificare al poliţiei. E vreo fată cu numele de Agnes Lozello trecută în cartea voastră de imobil?

— Cine-aţi zis că sunteţi?

I-am spus din nou.

— Dacă vreţi să-mi daţi numărul dumneavoastră, am să...

— Renunţă la farsa asta, i-am tăiat-o scurt. Mă grăbesc. E sau nu e acolo? Vocea se făcuse rigidă ca o coajă de pâine. N-aveţi trecută în cartea voastră de imobil o blondă înaltă şi cu ochi verzi?

— Ascultă, aici nu-i bordel...

— A, scuteşte-mă, am zis, scuteşte-mă, am răcnit la el cu o voce de poliţist. Vrei să-ţi trimit brigada de moravuri ca să răstoarne cu fundu-n sus stabilimentul? Ştiu tot despre casele cu apartamente de închiriat de pe Bunker Hill, stimabile. Mai ales despre cele care au trecut în carte numărul de telefon al fiecărui apartament.

— Hei, stai aşa, domnule ofiţer. Am să colaborez. Sunt câteva blonde pe aici, desigur. Unde nu sunt? N-am prea băgat de seamă ce culoare au ochii lor. Blonda dumitale locuieşte singură?

— Singură, sau cu un cetăţean mic de statură, cam de un metru cincizeci, de vreo cincizeci şi cinci kilograme, ochi negri, pătrunzători, poartă un costum cenuşiu închis, la două rânduri, un pardesiu din tweed irlandez, şi o pălărie cenuşie. După informaţiile mele stă în apartamentul 301, dar de acolo nu-mi răspunde decât un beţivan.

— Oh, dar nu stă în acel apartament. La 301 locuiesc doi vânzători de maşini.

— Mulţumesc, am să trec pe acolo.

— Făceţi-o fără zgomot, vă rog. Veniţi direct la mine.

— Îţi sunt recunoscător, domnule Schiff. Am atârnat receptorul.

M-am şters de sudoare pe faţă. M-am dus până în colţul depărtat al biroului, am rămas cu faţa la perete, şi l-am bătut cu palma. M-am întors încet şi m-am uitat la micul Harry Jones, rânjind în fotoliul lui.

— Ei bine, l-ai dus, Harry, am spus cu voce tare, pe un ton care mi s-a părut că sună ciudat. L-ai minţit şi ţi-ai băut cianura ca un mic *gentlemen.* Ai murit ca un şobolan otrăvit, dar pentru mine nu eşti un şobolan.

A trebuit să-l caut prin haine. A fost o operaţie oribilă. Din conţinutul buzunarelor n-am aflat nimic despre Agnes, nimic care aş fi ţinut să ştiu. Nici nu crezusem c-au să-mi dezvăluie ceva, dar trebuia să mă asigur. Domnul Canino era în stare să se întoarcă. Domnul Canino ar fi fost genul de *gentleman* plin de încredere în el, căruia nu i-ar fi displăcut să revină la locul crimei.

Am stins lumina şi-am pornit să deschid uşa. Pe birou răsună strident telefonul. L-am ascultat, în timp ce muşchii bărbiei mi se contractară dureros. Apoi am închis uşa, am aprins din nou lumina şi-am traversat camera spre telefon.

— Daa?

O voce de femeie. Vocea ei.

— Harry e pe acolo?
— Nu momentan, Agnes.
Aşteptă o clipă. Apoi spuse încet:
— Cine-i la aparat?
— Marlowe, tipul care te vâră in bucluc.
— Unde-i Harry? ţipă ea.
— Am venit să-i dau două sute de dolari în schimbul unei oarecare informaţii. Menţin oferta. Am banii. Unde eşti?
— Nu ţi-a spus?
— Nu.
— Poate că-i mai bine să-l întrebi pe el. Unde-i?
— Nu-l pot întreba. Cunoşti pe un anume Canino?
Îşi trase brusc răsuflarea, care se auzi atât de clar de parcă ar fi fost alături.
— Vrei cele două sute sau nu?
— Am mare nevoie de ele, domnule.
— Perfect. Spune-mi unde să ţi le aduc.
— Eu... eu... Vocea se tărăgăna şi îşi reveni îmboldită de panică. Unde-i Harry?
— S-a speriat şi-a fugit. Să ne întâlnim undeva... oriunde. Am banii.
— Nu te cred în privinţa lui Harry... E o cursă.
— Lasă prostiile. Aş fi putut să-l arestez pe Harry de mult. Nu există nici un motiv ca să-ţi întind o cursă. Canino a aflat unde-i Harry, iar Harry a întins-o. Eu doresc linişte, tu doreşti linişte. Harry doreşte linişte. Harry a dobândit liniştea dorită. Nimeni nu i-o mai poate lua. Nu-ţi închipui că eu îţi întind o cursă pentru Eddie Mars? Nu-i aşa, îngeraşule?
— Nuu. Cred că nu. Nu faci asta. Ne întâlnim peste o jumătate de oră, lângă Bullocks Wilshire, intrarea de la răsărit, spre terenul de parcare.
— În regulă, i-am răspuns.
Am dat drumul receptorului în furcă. Un val de migdale amare veni plutind spre mine, ca şi mirosul acru al vomei. Mititelul mort şedea tăcut în fotoliul lui, dincolo de orice frică, dincolo de schimbări.
Am părăsit biroul. Pe coridorul jalnic nu se mişcă nimic. Pe după nici o uşă cu geam jivrat nu se vedea lumină. Am coborât scările de incendiu până la etajul întâi, iar de acolo m-am uitat în jos la acoperişul luminat al cuştii liftului. Am apăsat pe buton. Liftul a început să se pună lent în mişcare. Am coborât repede pe scări. Liftul era deasupra mea când am ieşit din clădire.
Ploua din nou cu găleata. Am păşit în ploaie, iar picăturile grele mă plesniră peste faţă. Când una mă atinse pe limbă, mi-am dat seama că ţineam gura deschisă, iar durerea din marginea fălcii mă informă că o ţineam larg deschisă, şi m-am chinuit s-o închid, maimuţărind rictusul morţii săpat pe faţa lui Harry Jones.

27

— Dă-mi banii.

Motorul Plymouthului cenuşiu vibra sub vocea ei, iar ploaia răpăia deasupra. Lumina violetă de pe vârful turnului clădirii Bunocks, colorat în verde, se vedea departe deasupra noastră, senină şi retrasă de oraşul întunecat şi umed. Întinse mâna înmănuşată în negru şi i-am dat bancnotele. Se aplecă să le numere sub lumina slabă a tabloului de bord. O poşetă se deschise cu un zgomot metalic şi se închise cu acelaşi zgomot. Un oftat uşor muri pe buzele ei. Se lăsă spre mine.

— Mă car, detectivule. Am întins-o. Ăştia sunt bani ca să mă pot căra, şi numai Dumnezeu ştie ce mare nevoie am de ei. Ce s-a întâmplat cu Harry?

— Ţi-am spus c-a fugit. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a aflat Canino de el. Uită-l pe Harry. Am plătit şi vreau informaţiile.

— Ai să le primeşti. Joe şi cu mine am plecat cu maşina, acum două săptămâni, într-o duminică, să ne plimbăm pe Bulevardul Foothill. Era târziu, se aprindeau luminile şi bulevardul era ticsit de maşini. Am trecut pe lângă o limuzină cafenie şi-am văzut fata de la volan. Alături de ea se afla un bărbat, un bărbat brunet şi scund. Fata era blondă, o mai văzusem. Era nevasta lui Eddie Mars. Tipul era Canino. Nu-l puteai uita pe nici unul dintre ei dacă i-ai văzut vreodată. Joe a urmărit maşina, mergând el înainte. Se pricepea la asta. Canino, câinele de pază, o scotea la aer. Cam la un kilometru de Realito, drumul coteşte spre poalele dealurilor. În sud e ţinutul portocalilor, dar înspre nord e sterp ca în curtea din dos a iadului, şi lipită de dealuri se găseşte o fabrică de cianură, unde se prepară materiale pentru dezinfectare. Exact lângă marginea şoselei e un mic garaj şi un atelier de vopsit maşini, unde lucrează un anume Art Huck. Probabil, un loc de vândut maşini furate. În spatele atelierului e o casă de lemn, îndărătul căreia se întind doar poalele dealurilor şi recolta de pietre sterpe, iar la vreo trei kilometri depărtare, fabrica de cianură. În casa aceea e ascunsă doamna Mars. Au apucat-o pe acolo. Joe a cotit, s-a întors, şi-am văzut maşina luând-o pe drumul unde se afla casa de lemn. Am rămas cam o jumătate de oră, urmărind maşinile care treceau pe alături. Nimeni n-a revenit. Când s-a întunecat bine, Joe s-a strecurat până în apropiere şi-a tras cu ochiul. A zis c-a văzut lumină în casă, a auzit un radio care mergea, iar în faţa casei doar o maşină, limuzina cafenie. Aşa c-am plecat.

Se opri din vorbit şi-am ascultat sfârâitul cauciucurilor pe Bulevardul Wilshire. Am spus:

— Ar fi putut să-şi schimbe domiciliul de atunci, dar dacă asta-i ce-ai de vânzare...n-am ce face. Eşti sigură că o cunoşti?

— Dacă o vezi o dată, n-ai s-o confunzi a doua oară. La revedere, poliţistule, şi doreşte-mi noroc. Am avut mare ghinion.

— Fii serioasă, i-am răspuns, şi m-am îndreptat pe stradă spre propria mea maşină.

Plymouthul cenuşiu porni înainte, acceleră, apoi trecu fulgerător colţul de la Sunset Place. Zgomotul motorului se stinse, iar o dată cu el blonda Agnes dispăru pentru totdeauna, în ce mă priveşte. Trei bărbaţi muriseră, Geiger, Brody şi Harry, iar femeia pleca în ploaie cu cei două sute de dolari ai mei în poşetă şi fără o zgârietură. Am apăsat pe ambreiaj şi-am apucat-o spre centru ca să mănânc. Am luat o masă bună. Şaizeci de kilometri în ploaie nu-i o glumă şi speram să ajung repede la destinaţie.

Am condus spre nord, peste fluviu, spre Pasadena, prin Pasadena, şi aproape imediat am ajuns în livezile de portocali. În lumina farurilor, aversele de ploaie se transformau într-o spumă solidă albă. Ştergătoarele de pe parbriz cu greu reuşeau să cureţe geamul destul pentru a vedea prin el. Dar nici măcar bezna îmbibată de apă nu reuşea să ascundă alinierea impecabilă a portocalilor, alunecând în noapte pe lângă maşină, ca nişte ţăruşi nesfârşiţi.

Maşinile treceau cu scrâşnituri de cauciucuri gata să se rupă, aruncând jerbe de spumă murdară. Şoseaua înainta brusc printr-un orăşel, plin de întreprinderi de ambalat şi de depozite, mărginite de rampele de descărcare ale căii ferate. Livezile se răreau şi dispăreau cu totul spre sud, iar drumul se căţăra, şi se făcu frig, iar spre nord, dealurile întunecate se ghemuiau şi mai mult unul într-altul, trimiţând un vânt tăios, ce biciuia costişele. Apoi, din beznă, se iviră slab în aer două lumini galbene şi aburite, iar între ele o reclamă de neon: "Bine aţi venit la Realito". Case de lemn răzleţe, retrase mult de la strada principală largă, apoi, brusc, un mănunchi de magazine, luminile unui *drugstore* în dosul unor geamuri aburite, un grup compact de maşini în faţa unui cinematograf, pe un colţ clădirea întunecată a unei bănci, cu un ceas proeminent deasupra trotuarului şi un pâlc de oameni în ploaie, uitându-se la ferestrele băncii, de parcă ar fi fost un spectacol. Am condus mai departe. Câmpiile pustii mă încadrară din nou. Fatalitatea a dirijat întreaga afacere. Dincolo de Realito, cam la vreun kilometru şi jumătate, şoseaua făcea o curbă, iar ploaia m-a înşelat şi m-am apropiat prea mult de drumul nepavat de alături. Cauciucul din faţă, din dreapta, se dezumflă cu un fâsâit furios. Înainte de-a putea opri, cauciucul din dreapta, din spate, îl urmă. Am frânat violent, jumătate pe şoseaua asfaltată. Jumătate pe drumul de pământ bătut, am coborât şi-am aprins o lanternă ca să văd ce s-a întâmplat. Aveam două cauciucuri sparte şi doar unul de rezervă. Capătul turtit al unei ţinte groase şi galvanizate mă privea ironic din cauciucul din faţă. Marginea şoselei era plină de ţinte. Fuseseră măturate de pe şosea, dar nu suficient de departe.

Am stins lanterna şi-am rămas pe loc, respirând ploaia şi cu privirea pe o cale laterală, de unde se vedea o lumină galbenă. Mi se părea că provine de la o

lucarnă. Lucarna putea să fie a unui garaj, garajul putea fi ţinut de un oarecare Art Huck, iar alături s-ar fi putut afla o casă de lemn. Am vârât bărbia în guler şi-am pornit spre lumină, apoi m-am întors, am scos de la bord permisul de conducere şi l-am vârât în buzunar. M-am aplecat şi mai mult sub volan. În dosul unei bucăţi de piele, chiar sub piciorul drept cum stăteam în maşină, se găsea o ascunzătoare. Înăuntru două pistoale. Unul aparţinuse băiatului lui Eddie Mars, lui Lanny, iar celălalt era al meu. L-am luat pe-al lui Lanny. Fusese, cu siguranţă, mult mai folosit decât al meu. L-am băgat cu ţeava în jos în buzunarul dinăuntru al hainei şi-am pornit pe drumul lateral.

Garajul se afla la o sută de metri de şoseaua principală. Un zid lateral fără ferestre mărginea şoseaua. Am aprins rapid lanterna şi l-am luminat: "Art Huck — Reparaţii de motoare şi atelier de vopsit maşini". Am chicotit, apoi figura lui Harry Jones mi se înălţă înainte şi m-am oprit din chicotit. Uşile garajului erau închise, dar pe dedesubt se strecura o dâră de lumină, la îmbucătura celor două uşi. Am trecut mai departe. Casa de lemn se găsea acolo, cu cele două ferestre din faţă luminate şi cu jaluzelele trase. Era aşezată destul de departe de şosea, în spatele câtorva arbori. Înaintea casei, pe aleea cu pietriş, am văzut o maşină. Era întunecată, neclară, dar ar fi putut fi limuzina cafenie şi-ar fi putut aparţine domnului Canino. Stătea ghemuită liniştit in faţa verandei strâmte de lemn.

Se vede că îi îngăduia doamnei Mars să ia din când în când maşina pentru o plimbare, cu el alături, probabil cu o armă în mână. Fata pe care Rusty Regan ar fi trebuit s-o ia in căsătorie, fata pe care Eddie Mars nu reuşise s-o ţină pentru el, fata care nu fugise cu Regan. Ce simpatic om domnul Canino.

M-am întors încet până la garaj şi-am buşit în uşa de lemn cu podul palmei. Se lăsă o tăcere bruscă, grea ca tunetul. Lumina dinăuntru se stinse. Am rămas pe loc rânjind şi lingându-mi picăturile de ploaie de pe buze. Am luminat cu lanterna mijlocul uşii. Am rânjit la cercul alb de lumină. Mă aflam unde dorisem.

— Ce pofteşti?

— Deschide. Mi s-au spart două cauciucuri pe şosea şi n-am unul decât de rezervă. Dă-mi o mână de ajutor.

— Regret, domnule. Am închis, Realito e la un kilometru şi jumătate la apus. Încercaţi mai bine acolo.

Nu mi-a plăcut. Am lovit şi mai tare eu piciorul în uşă. Am continuat să buşesc. Dinăuntru se auzi o altă voce, o voce ca un tors de pisică sau ca un mic dinam după un perete. Această voce mi-a plăcut. Spuse:

— Un tip deştept, nu? Deschide, Art.

Un zăvor hârâi şi uşa se întredeschise înăuntru. Am luminat o secundă cu lanterna o faţă suptă. Apoi un obiect lucitor coborî fulgerător şi-mi zvârli lanterna din mână. O armă se îndreptă spre mine. M-am aplecat pe pământul umed unde lanterna continua să ardă, şi-am ridicat-o.

— Stinge lanterna, şefule, spuse vocea ursuză. Aşa ajung unii să fie răniţi.

Am stins lanterna şi mi-am îndreptat trupul. În garaj se aprinse o lumină şi apăru silueta unui om înalt, îmbrăcat într-o salopetă. Se trase îndărăt din uşa deschisă, cu o armă întinsă spre mine.

— Intră şi închise uşa, străine. O să vedem ce-i de făcut.

Am păşit înăuntru şi-am închis uşa în urmă. M-am uitat la omul supt la faţă, dar nu şi la celălalt care stătea în umbră, tăcut, lângă banc. Garajul mirosea dulceag şi sinistru, a vopsea fierbinte de piroxilină.

— Nu eşti in toate minţile? mă dojeni omul supt la faţă. Azi la prânz a fost jefuită o bancă la Realito.

— Scuzaţi-mă, am spus, amintindu-mi de oamenii care se zgâiau la clădirea băncii în ploaie. N-am jefuit-o eu. Sunt străin pe aici.

— Ei, asta-i bună, zise el posac. Unii zic că-i opera a doi vagabonzi tineri şi că i-au încolţit undeva pe dealuri.

— Splendidă noapte ca să se ascunzi, am spus. Presupun că ei au aruncat ţintele. Am cules câteva Am crezut că-i opera voastră fiindcă nu vă merg afacerile.

— Nu te-a pocnit nimeni peste mutră? mă întrebă scurt omul supt la faţă.

— Nu unul de talia ta.

Din umbră, vocea felină spuse:

— Lasă ameninţările, Art. Tipul ăsta a avut un accident. Conduci un garaj, nu?

— Mulţumesc, i-am spus, fără să mă uit la el nici de data asta.

— Perfect, perfect, bombăni omul în salopetă.

Îşi vârî revolverul într-o crăpătură din salopetă, îşi muşcă încheietura unui deget, urmărindu-mă gânditor pe deasupra. Mirosul vopselei de piroxilină era greţos ca eterul. Într-un colţ, sub un bec, se afla o limuzină mare, nou-nouţă având lângă bara de şoc un pistol de stropit vopseaua.

M-am uitat de data asta la omul de lângă banc. Era scund, îndesat şi cu umeri puternici. Avea o faţă rece şi ochi reci şi întunecaţi. Purta un impermeabil cafeniu, de antilopă, cu cordon, pătat rău de ploaie. Pălăria cafenie îi stătea aplecată şmechereşte. Se sprijini de banc şi mă măsură fără grabă, fără interes, ca şi cum s-ar fi uitat la o halcă de carne rece. Poate că aşa îi considera pe ceilalţi oameni.

Mă măsură încet cu ochii lui întunecaţi, apoi îşi privi unghiile pe rând, ţinându-le în lumină şi studiindu-le cu grijă, aşa cum îl învăţase Hollywoodul s-o facă. Vorbi cu ţigara în gură:

— Ţi s-au spart două cauciucuri, ai? E groaznic. Credeam că s-au măturat ţintele.

— Am derapat puţin la curbă.

— Ai zis că eşti străin de oraş!

— În trecere. În drum spre Los Angeles. Cât e de departe?

— Şaizeci de kilometri. Tare mai mult pe vremea asta. De unde eşti, străinule?

— Din Santa Rosa.

— Ai venit pe drumul mai lung, nu? Prin Tahoe şi Lone Pine?

— Nu prin Tahoe. Prin Reno şi Carson City.

— E totuşi un drum mai lung.

Un zâmbet slab îi încreţi buzele.

— E vreo lege că nu pot veni pe acolo? l-am întrebat.

— Hm? Nu, fireşte. Cred că-ţi închipui că suntem curioşi. Numai fiindcă a avut loc spargerea, ia un cric şi schimbă-i cauciucurile, Art.

— Sunt ocupat, bombăni omul supt la faţă. Am de lucru. Trebuie să vopsesc maşina asta. Şi, dacă ai băgat de seamă, plouă.

Omul în cafeniu răspunse amabil:

— E prea umed ca să vopseşti maşina ca lumea, Art. Du-te şi schimbă-i cauciucurile.

— Cauciucurile din faţă şi cel din spate, în partea dreaptă. Poţi să-l pui pe cel de rezervă în locul unuia, dacă ai treabă, am spus.

— Ia două cricuri cu tine, Art, zise omul în cafeniu.

— Ascultă... Începu să protesteze Art.

Omul în cafeniu îşi mişcă ochii şi se uită la Art lung, blând şi calm, apoi îşi coborî din nou privirea, aproape timid. Nu mai vorbi. Art se clătină, ca lovit de o pală de vânt. Merse împleticit până în colţ, îmbrăcă un impermeabil de cauciuc peste salopetă, şi îşi puse pe cap o pălărie largă de cauciuc. Înşfăcă o cheie şi un cric şi împinse spre uşă un cărucior cu scule.

Ieşi, tăcut, lăsând uşa întredeschisă. Ploaia năvăli înăuntru. Omul în haine cafenii se îndreptă agale spre uşă, o închise, apoi reveni la fel de agale la banc şi se aşeză cu şoldurile exact unde stătuse mai înainte. Aş fi putut să-l atac atunci. Eram singuri. Nu ştia cine eram. Mă privi superficial, îşi aruncă ţigara pe ciment şi o stinse călcând pe ea şi fără să se uite în jos.

— Sunt sigur că n-ai să refuzi o băutură, zise el. Udă-te pe dinăuntru, cum ai fost udat pe dinafară.

Apucă o sticlă de pe masa din spatele lui, o aşeză pe marginea mesei, cu două pahare alături. Turnă o porţie bună în fiecare pahar şi îmi dădu unul.

M-am apropiat nepăsător şi-am luat paharul. Amintirea ploii îmi persista încă rece pe faţă. Mirosul vopselei încinse îmbâcsea aerul stătut din garaj.

— Art, ăsta, zise omul în cafeniu, e ca toţi mecanicii. Totdeauna lucrează la ceva care ar fi trebuit să fie gata săptămâna trecută. Faci o călătorie de afaceri?

Am mirosit cu atenţie băutura. Mirosea a whisky. Înainte de-a o bea, l-am urmărit cum înghite o parte dintr-a lui. Am plimbat băutura pe limbă. Nu avea cianură. Am golit păhărelul, l-am pus lângă al lui şi m-am îndepărtat.

— Oarecum, am răspuns.

M-am dus până la limuzina pe jumătate vopsită, lângă a cărei bară de şoc se afla un pistol mare de vopsit. Ploaia cădea violent pe acoperişul turtit. Art se găsea în ploaie şi blestema.

Omul în cafeniu se uită la limuzină.

— N-avea de vopsit decât uşile, zise el în treacăt, iar vocea lui felină deveni şi mai moale din pricina băuturii. Individul avea însă sfanţi, iar şoferului îi trebuiau câţiva dolari. Ştii cum se întâmplă.

— Din doi, doar unul e fraierul, i-am răspuns.

Buzele mi se uscaseră. Nu voiam să vorbesc. Am aprins o ţigară. Doream să-mi schimbe cauciucurile. Minutele treceau în vârful picioarelor. Omul în cafeniu şi cu mine eram doi străini care ne întâlnisem din întâmplare, privindu-ne unul pe altul peste cadavrul micului Harry Jones. Numai că omul în cafeniu n-o ştia încă.

Afară se auziră paşi pe pietriş şi uşa se deschise. Lumina lovi rafalele de ploaie le şi transformă în sârme argintii. Art împinse posac din greu înăuntru două cauciucuri pline de noroi, închise uşa cu piciorul şi dădu drumul unuia dintre cauciucuri într-o parte. Mă privi cu un aer fioros.

— Să ştii că ţi-ai ales un loc grozav ca să fixez cricurile, mă repezi el.

Omul în cafeniu râse şi scoase din buzunar un fişic de monede de cinci cenţi, şi-l aruncă în sus şi în jos în palmă.

— Nu mai trăncăni atât, răspunse el scurt. Aranjează cauciucurile!

— Le aranjez, nu vezi?

— Atunci nu te mai tot plânge din pricina lor.

— Asta-i bună!

Art îşi trase de pe el impermeabilul de cauciuc, îşi scoase pălăria şi le aruncă la întâmplare. Întinse un cauciuc sus pe un calapod şi smulse cu răutate anvelopa. Scoase camera şi puse un petec la rece. Strâmbându-se mai departe, păşi până la zidul de lângă mine, luă un furtun de pompat aer, umflă camera destul ca să devină rotundă şi dădu drumul vârfului de metal al furtunului, care se lovi de zidul văruit.

Stăteam şi mă uitam la fişicul de monede care dansa în mâna lui Camino. Tensiunea nervoasă mă părăsise. Am întors capul şi l-am urmărit pe mecanicul supt la faţă cum aruncă în sus camera umflată cu aer şi cum o prinde cu mâinile deschise larg de fiecare parte a ei. O cercetă acru, se uită la un butoi mare, de tablă galvanizată, plin cu apă murdară, ce se afla într-un colţ şi bombăni.

Aranjamentul dintre ei doi trebuie să fi fost perfect. N-au schimbat nici un semnal, nici o privire semnificativă, nici un gest care să fi avut un sens anume. Omul tras la faţă ţinea sus camera umflată şi se uita atent la ea. Se întoarse pe jumătate, făcu un pas mare şi rapid şi mi-o vârî peste cap şi peste umeri, un lasso perfect.

Sări în spatele meu şi se lăsă cu putere peste cameră. Greutatea lui mă apăsa pe piept şi îmi mobilizase partea superioară a braţelor strânse de trup. Îmi puteam

mişca mâinile, dar nu reuşeam să ajung la revolverul din buzunar.

Omul în cafeniu se îndreptă aproape dansând spre mine de-a curmezişul încăperii. Mâna i se strânsese pe fişicul cu monede. Se apropie de mine fără să scoată un sunet, fără nici o expresie pe figură. M-am aplecat înainte şi-am încercat să-l ridic pe Art de la pământ.

Pumnul cu fişicul greu trecu printre mâinile mele întinse ca o piatră printr-un nor de praf. Un moment am rămas năucit de lovitură, luminile se clătinară iar lumea vizibilă îmi dispăru dinaintea ochilor, deşi era încă acolo. Mă lovi din nou. Nu mai simţeam nimic în cap. Lumina orbitoare se intensifică. Nu mai vedeam decât o lumină alb violentă şi dureroasă. Apoi s-a făcut o beznă în care un obiect roşu se răsucea ca un filament sub microscop. Apoi n-am mai văzut nimic orbitor sau răsucit, ci doar bezna şi golul şi am auzit un foşnet de vânt şi o prăbuşire ca a unor arbori mari.

28

Se părea că e o femeie de faţă, şi stătea lângă o lampă, unde era locul ei, într-o lumină avantajoasă. Pe faţa mea strălucea puternic o altă lumină, aşa c-am închis din nou ochii şi-am încercat s-o privesc printre gene. Era atât de platinată încât părul îi sclipea ca o fructieră de argint. Purta o rochie tricotată, cu guler alb şi lat. Răsfrânt. La picioare avea o poşetă lucioasă şi cu colţuri ascuţite. Fuma, iar alături de cotul ei se găsea un pahar înalt cu un lichid pal şi chihlimbariu.

Am mişcat niţel capul, cu atenţie. Mă durea, dar nu mai mult decât mă aşteptam. Eram legat ca un curcan gata să fie vârât la cuptor. Mâinile îmi erau încătuşate, o frânghie trecea de la ele până la glezne, iar apoi la capătul canapelei cafenii pe care zăceam întins. M-am mişcat destul ca să-mi dau seama că frânghia era legată jos.Am încetat cu aceste mişcări furişe, am deschis din nou ochii şi-am spus:

— *Hello.*

Femeia îşi retrase privirea de la contemplarea unui vârf de munte îndepărtat. Bărbia ei mică şi hotărâtă se întoarse lent. Avea ochi albaştri ca lacurile de munte. Deasupra, auzeam încă ploaia răpăind, cu un zgomot distant, ca şi cum ar fi plouat altundeva.

— Cum te simţi? Avea o voce argintie şi catifelată, care i se asorta cu părul. Răsuna un clinchet în ea, ca al clopoţeilor într-o casă de păpuşi. Mi-am dat seama pe loc că ce gândeam era o prostie.

— Grozav, i-am răspuns. Cineva a ridicat o staţie de benzină pe bărbia mea.

— Ce te aşteptai să primeşti, domnule Marlowe... orhidee?

— Nu vreau decât un coşciug, simplu din brad, i-am spus. Nu vă bateţi capul

cu mânere de bronz sau de argint. Şi nu-mi aruncaţi cenuşa peste apele Pacificului albastru. Prefer viermii. Ştiţi că viermii sunt de ambele sexe şi că oricare din ei poate face dragoste cu celălalt?

— Eşti un aiurit la cap, spuse ea, uitându-se lung şi grav.

— Vrei să fii amabilă şi să mişti lampa?

Se ridică şi se duse în spatele canapelei. Lumina se stinse. Bezna era o binecuvântare.

— Nu cred că eşti atât de primejdios, spuse ea.

Părea mai mult înaltă decât scundă, fără să fie o prăjină. Era subţirică, dar nu uscată ca o coajă. Se întoarse la scaunul ei.

— Aşadar ştii cum mă cheamă.

— Ai dormit bine. Au avut suficient timp ca să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat. Aşadar eşti detectiv.

— Asta-i tot ce-mi reproşează?

Tăcu. Din ţigară, fumul plutea vag. Îl mişcă in aer. Mâna ei era mică şi frumos modelată, nu ca o greblă, cum vezi la femeile din zilele noastre.

— Cât e ceasul? am întrebat-o. Se uită într-o parte la încheietura mâinii, în spatele spiralei de fum, la lumina tristă aruncată de lampă.

— Zece şi şaptesprezece minute. Ai o întâlnire?

— Nu m-aş mira. Asta-i casa de alături de garajul lui Art Huck?

— Da.

— Ce fac băieţii? Sapă o groapă?

— S-au dus undeva.

— Înseamnă că te-au lăsat singură aici?

Întoarse din nou încet capul. Zâmbi.

— Nu pari primejdios.

— Am crezut că te ţin prizonieră.

Nu păru surprinsă. O amuză chiar uşor.

— Ce te face să crezi asta?

— Ştiu cine eşti.

Ochii ei albaştri fulgerară atât de violent, încât aproape c-am simţit cum mă seceră fulgerător pe deasupra, ca mişcarea iute a unei săbii. Gura i se contractă. Vocea rămase însă neschimbată.

— Atunci mă tem că te afli într-o situaţie dificilă. Urăsc asasinatele.

— Şi dumneata eşti soţia lui Eddie Mars? Ruşine!

Nu i-a plăcut. Îmi aruncă o privire furioasă. Am rânjit.

— Afară de cazul când poţi descuia aceste cătuşe, lucru care nu te sfătuiesc să-l faci, ai putea să-mi dai şi mie niţel din băutura aceea pe care o neglijezi.

Îmi întinse paharul. Înăuntru se ridicau băşicuţe, ca falsele speranţe. Se aplecă peste mine. Avea o răsuflare delicată ca ochii unei căprioare. Am băut din gros. Îmi luă paharul de la gură şi urmări cum o parte din lichid mi se scurge pe

bărbie.

Se aplecă peste mine din nou. Sângele începu să-mi circule prin vene ca un amator care vizitează o casă de închiriat.

— Faţa dumitale arată ca un preş pe care se tăvălesc luptătorii, zise ea.

— Contempleaz-o cât poţi. N-o să ţină mult timp nici măcar aşa.

Îşi întoarse brusc capul şi ascultă. O clipă, figura îi păli. Nu se auzea decât biciuitul ploii în ziduri. Traversă încăperea, rămase cu umerii în direcţia mea şi se lăsă puţin pe vine, uitându-se la duşumea.

— De ce-ai venit aici şi te-ai vârât în toată afacerea asta? mă întrebă ea calm. Eddie nu ţi-a făcut nici un rău. Ştii foarte bine că dacă nu m-aş fi ascuns, poliţia ar fi fost convinsă că Eddie Mars l-a ucis pe Rusty Regan.

— L-a ucis, i-am răspuns.

Nu se clinti, nu îşi schimbă nici măcar un centimetru poziţia. Răsuflă rapid şi aspru. M-am uitat de jur împrejur prin cameră. Două uşi, amândouă în acelaşi perete, una din ele deschisă pe jumătate. Un covor în pătrate roşii şi cafenii, la ferestre perdele albastre şi un tapet de hârtie cu brazi verzi şi strălucitori. Mobilierul părea c-a fost cumpărat dintr-unul din acele magazine care îşi fac reclama pe pereţii autobuzelor. Vesel, dar şi trainic.

— Eddie nu i-a făcut nici un rău, spuse ea încet. Nu l-am văzut pe Rusty de luni de zile. Eddie nu-i astfel de om.

— I-ai părăsit domiciliul. Locuiai singură. Ceilalţi chiriaşi au identificat fotografia lui Regan.

— E o minciună, zise ea rece.

Am încercat să-mi amintesc dacă Gregory pomenise de asta sau nu. Capul îmi vâjiia prea tare. N-am putut fi sigur.

— Şi nu te priveşte pe dumneata, adăugă ea.

— Întreaga afacere mă priveşte. Sunt angajat ca s-o lămuresc.

— Eddie nu-i astfel de om.

— O, îţi plac gangsterii.

— Atâta vreme cât există amatori de jocuri de noroc, vor exista şi tripouri.

— Eşti de partea lui Eddie. O dată ce-ai călcat legea, rămâi definitiv în afara ei. Îşi închipui că-i doar un amator de jocuri de noroc. Eu cred că-i un traficant de pornografii, un şantagist, un misit de maşini furate, un asasin prin interpuşii lui şi un mituitor al poliţiştilor corupţi. Face orice i se pare rentabil, orice aduce bani. Nu încerca să mă convingi că există gangsteri cu suflet curat. El nu intră în această categorie.

— Nu-i un criminal.

Se încruntă.

— Nu direct. Îl are pe Canino. Canino a ucis aseară un om, un omuleţ care nu făcea rău nimănui. Încerca doar să ajute pe cineva. Aproape c-am văzut când l-a ucis.

Râse trist.

— Perfect, am bombănit. Nu mă crezi. Dacă Eddie este un tip atât de simpatic, aş vrea să discut cu el, în lipsa lui Canino. Ştii ce-o să facă Canino... o să-mi rupă dinţii şi apoi o să mă lovească în stomac cu piciorul fiindcă bat câmpii.

Îşi lăsă capul pe spate, rămase gânditoare şi reţinută, căutând să rezolve dilema.

— Am crezut că părul platinat nu mai e la modă, am continuat, doar ca să menţin o atmosferă vie în cameră şi să nu mai trag cu urechea.

— E o perucă, fraiere. O port în timp ce-mi creşte părul. Întinse mâna şi-o smulse. Părul ei adevărat era tuns scurt peste tot, ca al unui băiat. Îşi puse peruca la loc.

— Cine ţi-a tăiat părul?

Păru surprinsă.

— Mi l-am tăiat chiar eu.

— Da? De ce?

— Ca să-i arăt lui Eddie că eram dispusă să fac ce doreşte el... să mă ascund. Că nu trebuie să mă păzească. Nu l-aş fi trădat. Îl iubesc.

— Dumnezeule, am gemut. Şi sunt la dispoziţia dumitale, aici în cameră.

Întoarse o mână şi o privi. Apoi, deodată, ieşi din încăpere. Reveni cu un cuţit de bucătărie. Se aplecă şi-mi tăie frânghia.

— Canino are cheia de la cătuşe, zise ea. N-am cum să le deschid.

Se trase câţiva paşi îndărăt, respirând repede. Tăiase frânghia la toate nodurile.

— Eşti nemaipomenit, zise ea. Glumeşti la fiecare cuvânt... în situaţia în care te afli.

— Nici eu n-am crezut că Eddie e un criminal.

Se îndepărtă grăbită; se întoarse la scaunul ei de lângă lampă, se aşeză şi îşi lăsă faţa în mâini. Mi-am aruncat picioarele pe duşumea şi m-am sculat. Mi le-am dezmorţit, agitându-mă de colo-colo. Nervul din partea stângă a feţei îmi zvâcnea pe toate ramificaţiile lui. Am făcut un pas. Puteam să merg. Puteam să fug, dacă era nevoie.

— Cred că ai vrea să plec, am spus.

Clipi afirmativ, fără să-şi ridice capul.

— N-ar strica dacă ai veni împreună cu mine... dacă doreşti să rămâi în viaţă.

— Nu-ţi pierde timpul. Se poate întoarce în orice clipă.

— Aprinde-mi o ţigară.

Am stat în picioare lângă ea, şi i-am atins genunchii. Se ridică brusc, cu un salt. Ochii noştri erau foarte apropiaţi.

— *Hello,* Perucă Argintie, am spus încet.

Păşi înapoi, în jurul scaunului şi luă de pe masă un pachet de ţigări. Scoase una şi mi-o vârî brutal în gură. Mâna îi tremura. Aprinse o brichetă mică, de piele verde şi o ţinu la ţigara mea. Am tras fumul în piept, privind în ochii ei albaştri ca lacul. Cât se mai afla aproape de mine, i-am spus:

— O păsărică pe nume Harry Jones m-a condus la dumneata. O păsărică ce avea obiceiul să frecventeze barurile culegând pariuri la cursele de cai pentru câţiva gologani. Culegea şi informaţii. Această păsărică şi-a făcut o idee şi în privinţa lui Canino. Într-un fel sau altul el şi prietenii lui au aflat unde eşti. A venit la mine ca să-mi vândă această informaţie fiindcă ştia — cum de ştia e o poveste lungă — că mă angajase generalul Sternwood. Am primit informaţiile lui, dar Canino a înhăţat păsărica. Acum e o păsărică moartă, cu penele răvăşite, cu gâtul ţeapăn şi cu o perlă de sânge pe cioc. L-a ucis Canino. Dar Eddie Mars n-ar fi tăcut aşa ceva, nu Perucă Argintie? El n-a ucis niciodată pe cineva. El doar angajează pe alţii s-o facă.

— Ieşi! spuse ea brutal. Ieşi imediat afară!

Mâna i se strânse în aer pe bricheta verde. Degetele se încordară. Încheieturile degetelor i se înălbiră ca zăpada.

— Canino nu ştie însă de informaţiile mele, am spus. În ce priveşte păsărica, nu ştie decât că îmi vâr nasul pe aici.

Izbucni în râs. Era aproape un râs sfâşietor. O scutură, aşa cum scutură vântul un pom. Mi s-a părut că răzbate şi o notă de nedumerire, nu însă de surpriză, ca şi cum o idee nouă s-ar fi adăugat la una veche, fără însă să se potrivească. Pe urmă mi-am zis că-i exagerat să trag asemenea concluzii de pe urma unui râs.

— E foarte caraghios, spuse ea repede. E foarte caraghios, fiindcă ştii, îl mai iubesc încă. Femeile...

Începu din nou să râdă.

Am tras atent cu urechea, în timp ce capul îmi vâjâia.

— Hai să mergem, i-am spus. Repede.

Făcu doi paşi înapoi, iar faţa i se împietri.

— Ieşi afară! Ieşi afară. N-ai decât să mergi pe jos până la Realito. Ai să ajungi... şi să-ţi ţii gura ... cel puţin o oră sau două. Mi-ai rămas dator măcar atât.

— Hai să mergem, am spus. Ai o armă, Perucă Argintie?

— Ştii bine că n-am să merg. O ştii. Te rog, te rog, pleacă repede de aici.

M-am apropiat de ea, gata s-o împing.

— Ai de gând să rămâi aici după ce mi-ai dat drumul? Să aştepţi să se întoarcă asasinul ca să-i spui că-ţi pare rău? Să aştepţi un om care omoară cum ai strivi o muscă! N-ai s-o faci. Ai să vii cu mine, Perucă Argintie.

— Nu.

— Să presupunem, am zis, că simpaticul dumitale soţ l-a ucis într-adevăr pe Regan. Sau să presupunem că-i opera lui Canino, fără ca Eddie să ştie. Pur şi

simplu, să presupunem. Cât timp crezi că vei supravieţui după ce mi-ai dat drumul?

— Nu mi-e frică de Canino. Sunt încă soţia patronului său.

— Eddie e un laş! am răcnit. Canino o să-l ducă de nas. O să-l ducă aşa cum a dus mâţa canarul. E un laş. O fată ca dumneata când se îndrăgosteşte de cine nu trebuie, dă peste un laş.

— Ieşi!

Aproape că mă scuipă.

— Foarte bine.

M-am îndepărtat şi-am ieşit prin uşa întredeschisă într-un coridor întunecat. Atunci se repezi după mine, ajunse la uşa de la intrare şi-o deschise. Se uită în bezna umedă şi trase cu urechea. Îmi făcu semn să plec.

— La revedere, zise ea şoptit. Îţi doresc noroc în toate, mai puţin într-o privinţă. Eddie nu l-a ucis pe Rusty Regan. Ai să-l găseşti viu şi sănătos undeva, atunci când va dori să fie găsit.

M-am aplecat spre ea, şi-am împins-o cu trupul spre perete. Am sărutat-o pe faţă. I-am vorbit astfel:

— Nu-i nici o grabă. Asta tot a fost aranjat dinainte, repetat până la ultimul amănunt, cronometrat la o zecime de secundă. Ca un program de radio. Nu-i nici o grabă. Sărută-mă, Perucă Argintie.

I-am simţit sub buze faţa rece ca gheaţa. Îşi ridică mâinile, îmi prinse capul şi mă sărută apăsat pe buze. Şi buzele îi erau reci ca gheaţa.

Am ieşit pe uşă şi-am închis-o în urmă, fără zgomot, iar o rafală de ploaie suflă pe sub verandă, mai puţin rece ca buzele ei.

29

Garajul de alături era întunecat. Am traversat aleea cu pietriş şi un petec din peluza îmbibată cu apă. Pe drum se scurgeau râuleţe. Se adunau într-un şanţ departe, peste drum. N-aveam pălărie. Trebuie să-mi fi căzut în garaj. Canino nu-şi mai bătuse capul să mi-o înapoieze. Îşi închipuise că n-am să mai am nevoie de ea. Mi l-am imaginat întorcându-se degajat prin ploaie cu maşina, singur, după ce-l abandonase pe uscăţivul şi posacul Art, ca şi automobilul furat, într-un loc sigur. Ştia că femeia îl iubeşte pe Eddie Mars şi că se ascunde pentru a-l apăra. Aşa încât era sigur că avea s-o regăsească la întoarcere, stând liniştită lângă lampă şi lângă băutura neatinsă, cum urma să mă găsească şi pe mine legat pe canapea. Pe urmă avea să-i ducă lucrurile în maşină şi să intre apoi din nou în casă, chipurile pentru a vedea dacă n-a uitat ceva compromiţător. Avea să-i spună femeii să iasă afară şi să-l aştepte. Ea n-avea s-audă nici o împuşcătură. De la

apropiere, un drug e la fel de eficace ca şi un revolver. Pe urmă, avea să-i spună că m-a lăsat legat şi c-aveam să mă dezleg singur după o vreme. Era capabil să-şi închipuie că ea a atât de fraieră ca să-l creadă. Simpatic om, domnul Canino.

Impermeabilul era desfăcut şi nu-l puteam încheia fiindcă aveam cătuşe la mâini. Poalele mă izbeau peste picioare ca aripile unei păsări mari şi obosite. Am sosit la şosea. Maşinile treceau aruncând evantaie de apă, luminate de faruri. Zgomotul cauciucurilor, asemeni unui fâşâit, se stinse curând. Mi-am găsit maşina decapotabilă acolo unde o lăsasem, cu amândouă cauciucurile reparate şi montate, gata de plecare la nevoie. Se gândiseră la tot. Am intrat în maşină, m-am vârât sub volan şi-am dat la o parte bucata de piele care acoperea ascunzătoarea. Am scos celălalt pistol, l-am pus la subsuoară, am coborât şi-am pornit îndărât. Lumea era mică, izolată şi întunecată. O lume doar pentru mine şi domnul Canino.

Pe la jumătatea drumului era cât pe aci să mă surprindă farurile unei maşini. Au cotit repede de pe şosea, iar eu m-am lăsat în şanţul ud şi m-am ghemuit înghiţind apă. Maşina trecu sfârâind pe alături, fără să încetinească. Am ridicat capul şi-am auzit scârţâitul pneurilor când maşina a părăsit şoseaua şi-a luat-o pe drumul cu pietriş. Motorul se stinse, farurile s-au stins, portiera maşinii se trânti. N-am auzit închizându-se uşa de la casă, dar printre pomi se strecură o dâră de lumină, ca şi cum s-ar fi tras un oblon de la o fereastră sau s-ar fi aprins o lumină în hol.

M-am întors la petecul de peluză îmbibat cu apă şi-am înaintat prin noroi. Maşina se afla între mine şi casă, revolverul îmi atârna la şold, pus astfel ca să-l pot înşfăca, fără să-mi disloc braţul stâng. Maşina era întunecată, goală, caldă. În radiator, gâlgâia plăcut apa. Am vârât capul pe fereastră. Cheile erau în contact. Canino era foarte sigur de el. Am ocolit maşina şi-am traversat cu atenţie aleea, am ajuns la geam şi-am tras cu urechea. N-am auzit nici o voce nici un sunet, ci doar răpăitul rapid al picăturilor de ploaie în jgheaburile burlanelor.

Am tras mai departe cu urechea. Nici o voce ridicată, totul era calm şi rafinat. El îi vorbea probabil cu vocea lui felină iar ea îi povestea cum mi-a dat drumul, şi cum i-am promis c-am să le îngădui să fugă. El nu m-ar fi crezut, aşa cum nu l-aş fi crezut nici eu. Aşa că n-avea să stea mult timp în casă. Avea să plece şi s-o ia şi pe ea cu el. Nu-mi rămânea decât să-l aştept să iasă.

N-am putut s-o fac. Am trecut revolverul în mâna stângă, m-am aplecat, am luat un pumn de pietriş şi l-am aruncat în oblon. Era o încercare slabă. Doar câteva pietricele loviră geamul deasupra oblonului, dar zgomotul a răsunat ca un dig ce se prăbuşeşte.

Am fugit înapoi la maşină şi m-am cocoţat pe bara de şoc din spate. Casa se cufundase în beznă. Asta era tot. M-am aşezat încet pe bară şi-am aşteptat. Nu era fraier. Canino era prea abil.

Mi-am îndreptat trupul, am intrat prin spate în maşină, am bâjbâit după cheia

de contact şi-am întors-o. Am întins piciorul dar butonul pentru a porni motorul era probabil la tablou. L-am găsit în cele din urmă, am tras maneta şi-am ambreiat. Motorul cald porni imediat. Sfârâia încet şi mulţumit de sine. Am coborât din maşină şi m-am ghemuit lângă roţile din spate.

Tremuram acum, dar ştiam că lui Canino n-o să-i placă acest ultim efect. Avea mare nevoie de maşină. O fereastră întunecată se lăsă centimetru cu centimetru, trădată doar de mişcarea luminii pe geam. De după ea izbucniră flăcări, pocniturile contopite a trei împuşcături rapide. Geamul maşinii se împăienjeni de crăpături. Am scos un urlet de moarte. Urletul se transformă într-un geamăt de durere. Geamătul a devenit un gâlgâit umed, înăbuşit de sânge. Am lăsat să se stingă dureros gâlgâitul, după un horcăit înfundat. O adevărată operă de artă. Mi-a plăcut. I-a plăcut foarte mult şi lui Canino. L-am auzit cum râde. Era un râs violent, cu hohote, total diferite de vocea lui felină.

O vreme se aşternu tăcere, afară de zgomotul ploii şi de duduitul calm al motorului. Uşa casei se crăpă încet — o beznă şi mai profundă în bezna nopţii. O siluetă apăru prudent, cu ceva alb la gât. Era gulerul ei. Ieşi ţeapănă pe terasă, o femeie împietrită. Am surprins strălucirea palǎ a perucii ei argintii. Canino ieşi ghemuit prudent în spatele ei. Părea atât de ameninţător, încât era aproape comic.

Femeia coborî treptele. Îi vedeam faţa albă şi rigidă. Porni spre maşină. Era un zid de apărare pentru Canino, în cazul când încercam încă să-l împuşc. Vocea ei răzbătu prin murmurul ploii, încet şi fără nici o intonaţie:

— Nu văd nimic, Lash. Ferestrele sunt aburite.

Canino bombăni şi corpul fetei se opinti înainte, ca şi cum i-ar fi vârât o armă în spate. Porni din nou şi se apropie mai mult de maşina cu farurile stinse. Acum îl vedeam în spatele ei, îi vedeam pălăria, o parte a feţei, umerii masivi. Fata se opri brusc şi scoase un ţipăt. Un ţipăt frumos ascuţit, şi sfâşietor, care mă zgudui ca o directă trasă cu stânga.

— Îl văd! urlă ea. Prin fereastră! La volan, Lash!

A căzut în cursă ca o căldare plină cu plumb. O împinse brutal într-o parte, sări înainte, ridicând mâna. Trei alte fulgere despicară bezna. Alte geamuri plesniră. Unul dintre gloanţe trecu printr-unul din ele şi se înfipse într-un pom de lângă mine. Altul, ricoşat, se pierdu în depărtare. Motorul continua să zumzăie liniştit.

Se ghemuise, lăsat pe vine în întuneric, iar faţa lui — o pată cenuşie informă — părea că se recompune încet după scăpărările gloanţelor. Dacă avusese un revolver, s-ar fi putut să se fi golit. Sau să nu se fi golit. Trăsese de şase ori, dar era cu putinţă să-l fi reîncărcat în casă. Speram că-l reîncărcase. Nu voiam să-l împuşc în timp ce ţinea în mână un revolver cu încărcătorul gol. S-ar fi putut însă să aibă un revolver automat.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Se smuci spre mine. Poate că s-ar fi cuvenit să-i îngădui să mai tragă o dată

sau de două ori, aşa cum ar fi procedat un *gentleman* de şcoală veche. Ţinea însă arma ridicată şi nu mai puteam să aştept. Nu mai puteam să aştept cât ar fi aşteptat un *gentleman* de şcoală vecile. L-am împuşcat de patru ori, cu Coltul sprijinit de coaste. Revolverul îi sări din mână, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul. Se prinse cu amândouă mâinile de stomac. Am auzit cum pătrund gloanţele în trupul lui. Atunci s-a prăbuşit drept înainte, ţinându-se cu mâinile lui late. A căzut cu faţa în pietrişul umed. După aceea n-a mai crâcnit.

Peruca Argintie n-a crâcnit nici ea. Stătea ţeapănă, biciuită de ploaie. L-am ocolit pe Canino şi i-am lovit arma cu piciorul, fără vreun scop. Apoi m-am dus după revolver, m-am aplecat într-o parte şi l-am ridicat. M-am apropiat astfel de doamna Mars. Vorbi gânditoare, ca şi când ar fi vorbit singură.

— M-am... m-am temut c-ai să te întorci.

— Aveam întâlnire. Ţi-am spus că totu-i aranjat.

Am început să râd ca un dement.

Atunci se aplecă peste el şi-l atinse. După o vreme se îndreaptă, în mână cu o cheiţă pe un lanţ subţire.

— A trebuit să-l ucizi? întrebă ea cu amărăciune.

M-am oprit din râs la fel de brusc cum am izbucnit. Se apropie de mine şi îmi descuie cătuşele.

— Da, continuă ea încet. Cred c-a trebuit.

30

Venise o altă zi şi soarele strălucea din nou.

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aruncă o privire grea pe fereastra biroului său spre geamul de sus, zăbrelit al Palatului de Justiţie, alb şi curat după ploaie. Apoi se întoarse gânditor pe scaunul turnant, apăsă tutunul din pipă cu degetul mare, plin de cicatrice, şi mă privi lung şi rece.

— Aşadar ai intrat într-altă încurcătură.

— Ai şi auzit de ea.

— Amice, stau toată ziua aici pe fund şi las impresia că n-am minte de loc. Dar o să te surprindă câte aud. Cred c-ai făcut bine că l-ai împuşcat pe acest Canino, dar nu cred că băieţii din brigada criminală au să te decoreze drept răsplată.

— În jurul meu se petrec o groază de omoruri, am spus. Nici nu mi-am primit partea ce mi se cuvenea.

— Cine ţi-a spus că fata de acolo era nevasta lui Eddie Mars? spuse el şi-mi zâmbi plin de răbdare.

I-am destăinuit. Ascultă atent şi căscă. Se bătu cu o palmă lată cât o tavă peste gura cu dinţi îmbrăcaţi în aur.

— Cred că-ţi închipui c-ar fi fost de datoria mea s-o găsesc.

— E o deducţie firească.

— Poate c-am ştiut, zise el. Poate c-am crezut că dacă Eddie şi nevasta lui voiau să joace o astfel de farsă, era inteligent — sau atât de inteligent cât mă ajută pe mine mintea — să-i las să-şi închipuie c-au să reuşească să mă înşele. Şi pe urmă există posibilitatea să-ţi închipui că l-am lăsat pe Eddie să scape din motive cu totul personale. Îşi întinse mâna luată şi-şi învârti degetul mare în jurul indexului şi al degetului de alături.

— Nu, am răspuns. Nu cred de loc aşa ceva. Nici chiar dacă Eddie se pare că ştie tot ce-am discutat noi aici acum câteva zile.

Înălţă din sprâncene, ca şi cum acest lucru i-ar fi cerut un efort, ca şi cum ar fi fost o şmecherie pe care a uitat s-o mai exerseze. Întreaga frunte i se încreţi şi când îşi reveni era plină de linii albe care se înroşiră în timp ce le urmăream.

— Nu-s decât un poliţist, spuse el. Doar un simplu poliţist. De o cinste rezonabilă. Atât de cinstit cât te poţi aştepta de la un om silit să trăiască într-o lume unde cinstea s-a demodat. Iată mai ales de ce ţi-am cerut să vii la mine azi-dimineaţă. Aş vrea să mă crezi. Fiind poliţist îmi place să văd că legea triumfă. Aş vrea să-i văd pe gangsterii îmbrăcaţi ţipător, gen Eddie Mars, stricându-şi manichiura spărgând pietre în cariera de la Polsom, alături de nefericiţii născuţi la mahala, care au fost înhăţaţi la prima găinărie şi de atunci n-au mai ieşit de la zdup. Asta mi-ar place să văd. Noi doi am trecut prin prea multe ca să ne mai închipuim c-ar fi posibil să văd că aşa ceva se realizează. Nu în oraşul nostru, şi nici un alt oraş, pe jumătate cât el, în nici un loc din aceste întinse, verzi şi splendide State Unite. Nu ne administrăm ţara astfel.

Nu i-am răspuns. Suflă fumul cu o zvâcnitură a capului pe spate, se uită la măciulia pipei şi continuă:

— Asta nu înseamnă însă că sunt convins că Eddie Mars l-a curăţat pe Regan sau că avea vreun motiv s-o facă, sau că ar fi făcut-o chiar în ipoteza că ar fi avut vreunul. Mi-am închipuit doar că ştia ceva despre crimă, şi că poate mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală un amănunt. Ascunderea soţiei la Realito a fost o copilărie, dar e genul de copilării despre care un escroc deştept crede că-i o manevră inteligentă. L-am adus aici aseară după ce-a terminat procurorul cu el. A recunoscut totul. A declarat că şi-a închipuit că acest Canino e un paznic de încredere şi că d-asta îl angajase. Nu ştia nimic despre obiceiurile lui şi nu dorea să afle. Nu-l cunoştea pe Harry Jones. Nu-l cunoştea pe Joe Brody. Îl cunoştea pe Geiger, fireşte, dar pretinde că habar n-avea de comerţul cu cărţi pornografice. Cred c-ai mai auzit toate astea.

— Da.

— Ai acţionat inteligent, amice, acolo la Realito. Fiindcă n-ai încercat să muşamalizezi afacerea. Ţinem o evidenţă permanentă a gloanţelor neidentificate, într-o zi ai fi putut să foloseşti din nou acel revolver. Atunci ai fi ajuns la răcoare.

— Am acţionat inteligent, i-am spus şi i-am rânjit.
Îşi lovi pipa ca s-o deşerte şi o privi gânditor.
— Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă el fără să-şi ridice privirea.
— Nu ştiu. N-am reţinut-o pentru cercetări. Am dat declaraţii, cu trei copii, una pentru Wilde, alta pentru biroul şerifului şi a treia pentru Biroul Criminal. I-au dat drumul. N-am mai văzut-o de atunci. Şi nici nu m-aştept s-o revăd.
— E o fată destul de simpatică, se spune. Nu e genul care să se vâre în combinaţii murdare.
— O fată destul de simpatică, am întărit.
Căpitanul Gregory suspină şi-şi plimbă mâna prin părul cărunt.
— Mai e un singur lucru, spuse el aproape blând. Arăţi ca un pui simpatic dar acţionezi prea brutal. Dacă vrei să ajuţi familia Sternwood cu adevărat... lasă-i în pace.
— Cred că ai dreptate, căpitane.
— Cum te simţi?
— Splendid, i-am răspuns. Am fost interogat de mai multe ori toată noaptea de nişte poliţişti care au ţipat la mine. Mai înainte m-am udat până la piele şi-am fost bătut măr. Mă simt splendid.
— La ce dracu te-ai aşteptat, amice?
— La nimic altceva.
M-am sculat, am rânjit la el şi m-am îndreptat spre uşă. Când să ies, căpitanul îşi râcâi gâtlejul brusc şi spuse cu o voce aspră:
— Vorbesc degeaba, nu? Mai crezi că-l poţi găsi pe Regan?
M-am întors spre el şi l-am privit drept în ochi.
— Nu. Nu cred că-l mai pot găsi pe Regan. Nici măcar n-o să încerc. Eşti mulţumit?
Dădu încet din cap. Apoi înălţă din umeri indiferent.
— Nu ştiu de ce dracu te-am întrebat. Noroc, Marlowe. Treci pe aici să mă vezi, când vrei.
— Mulţumesc, căpitane.
A ieşit din Palatul Justiţiei, mi-am luat maşina de la parcare şi-am plecat acasă, la Hobart Arms. Zăceam culcat în pat, cu haina scoasă, mă uitam la tavan şi ascultam zgomotele circulaţiei de pe stradă, urmărind cum se deplasează încet o rază de soare în colţul tavanului; am încercat să adorm, dar somnul n-a venit. M-am sculat şi-am băut un pahar de whisky, deşi nu era momentul potrivit şi m-am culcat la loc. Nu puteam adormi. Mintea îmi ticăia ca un ceasornic. M-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, am umplut o pipă şi-am vorbit tare:
— Bătrânul vultur ştie ceva.
Pipa avea un gust amar ca leşia. Am pus-o jos şi m-am culcat din nou. Mintea îmi rătăci printre valuri de false amintiri, cu sentimentul că repet mereu acelaşi lucru, că merg în aceleaşi locuri, că întâlnesc aceiaşi oameni, că le spun

aceleaşi cuvinte, mereu, şi totuşi de fiecare dată mi se părea ceva real, ca şi cum s-ar fi petrecut cu adevărat şi pentru prima oară. Conduceam maşina din greu prin ploaie, iar pe banchetă, în colţ, şedea Peruca Argintie, care tăcea, aşa că în momentul când am ajuns la Los Angeles, s-ar fi spus că suntem din nou străini unul faţă de altul. Mă dădeam jos la un *drugstore,* deschis toată noaptea, şi îi telefonam lui Bernie Ohls că am ucis un om la Realito şi că acum eram în drum spre casa lui Wilde, împreună cu nevasta lui Eddie Mars, care fusese martoră la ucidere. Conduceam maşina de-a lungul străzilor tăcute şi lustruite de ploaie ale Parcului Lafayette, până sub arcada casei mari de lemn a lui Wilde, iar pe verandă lumina era aprinsă, fiindcă Ohls telefonase că vin. Mă aflam în biroul lui Wilde, iar el stătea în spatele biroului, îmbrăcat într-un halat cu flori, cu chipul încordat şi dur, mişcând între degete o ţigară de foi pestriţă şi ridicând-o până la buzele pe care îi juca un zâmbet amar. Ohls se afla şi el acolo, ca şi un om subţirel, cenuşiu şi cu aer erudit, de la biroul şerifului, care arăta şi vorbea mai degrabă ca un profesor de economie decât ca un poliţist. Eu relatam cele întâmplate, ei ascultau liniştiţi, iar Peruca Argintie şedea într-un colţ umbrit, cu mâinile strânse în poală, fără să se uite la cineva. Se dădeau multe telefoane. Se aflau şi doi oameni de la Biroul Criminal care se uita la mine de parc-aş fi fost un fel de fiară sălbatică, stranie, scăpată de la un circ ambulant. Conduceam din nou maşina, cu unul dintre ei alături, spre clădirea Pulwider. Ne aflam în camera unde Harry Jones zăcea încă în fotoliul dindărătul biroului, cu un rictus pe faţa moartă iar mirosul dulce-amar plutea încă. Se afla şi un medic legist, foarte tânăr şi voinic, cu ţepi roşii pe ceafă. Se afla şi un expert în luat amprente, fâţâindu-se de colo-colo, iar eu îi spuneam să nu uite ivărul ferestruicii de deasupra uşii. (Găsi amprenta degetului mare a lui Canino pe el, singura amprentă lăsată de omul în cafeniu, în sprijinul afirmaţiilor mele).

Eram din nou acasă la Wilde, semnam o declaraţie bătută la maşină de secretara lui în altă cameră. Apoi se deschidea uşa, intra Eddie Mars şi pe chipul lui trecea fulgerător un zâmbet scurt când o vedea pe Peruca Argintie şi îi spunea: "*Hello,* scumpo!", iar ea nu se uita la el nici nu-i răspundea. Eddie Mars, proaspăt şi vesel, îmbrăcat într-un costum închis, de birou, cu un fular alb cu franjuri ieşindu-i de sub pardesiul de tweed. Apoi toţi dispăreau, toată lumea ieşea din cameră, nu mai rămâneam decât eu şi Wilde, iar Wilde spunea cu o voce rece şi inimoasă: "Asta e ultima oară, Marlowe. Data viitoare te dau pe mâna poliţiei, indiferent cui i se va sfărâma inima".

Aşa se întâmpla mereu, în timp ce zăceam în pat şi urmăream pata de soare cum alunecă în jos pe colţul peretelui. Apoi sună telefonul; era Norris, majordomul familiei Sternwood, cu vocea lui obişnuită şi monotonă.

— Domnul Marlowe? V-am telefonat fără rezultat la birou, aşa că mi-am îngăduit să încerc să vă găsesc acasă.

— Am fost plecat mai toată noaptea. N-am fost la birou.

— Da, domnule. Generalul ar dori să vă vadă azi-dimineaţă, domnule Marlowe, dacă e cu putinţă.

— Vin cam într-o jumătate de oră. Cum se simte?

— E în pat, domnule, dar nu se simte rău.

— Să vezi cum are să se simtă când o să mă vadă, am spus şi-am închis telefonul.

M-am bărbierit, mi-am schimbat hainele şi m-am îndreptat spre uşă. Apoi m-am întors, am luat micul revolver cu mâner de sidef, al lui Carmen, şi l-am vârât în buzunar. Lumina soarelui strălucea atât de violent, încât aerul palpita. În douăzeci de minute am ajuns la locuinţa familiei Sternwood, şi-am trecut pe sub arcada uşii laterale. Era ora unsprezece şi un sfert. În arbuşti ornamentali păsările cântau nebuneşte după ploaie, pajiştile în terasă erau verzi ca drapelul irlandez, iar întreaga proprietate arăta ca şi cum ar fi fost construită acum zece minute. Am sunat la intrare. Trecuseră cinci zile de când sunasem pentru prima oară. Mi se părea c-a trecut un an.

O servitoare deschise uşa şi mă conduse de-a lungul unui coridor lateral spre holul principal şi mă lăsă acolo, spunând că domnul Norris are să coboare într-o clipă. Holul principal arăta neschimbat. Portretul de deasupra consolei avea aceiaşi ochi negii şi fierbinţi, iar cavalerul de pe fereastra cu vitraliu moşmonea încă s-o dezlege pe damicela goală, legată de pom.

După câteva minute apăru Norris, şi nici el nu se schimbase. Ochii albaştri ca acidul erau la fel de distanţi ca întotdeauna, pielea cenuşiu-trandafirie părea sănătoasă şi odihnită, şi se mişca de parcă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr decât în realitate. Doar eu simţeam apăsarea anilor.

Am urcat scările cu trepte de marmură şi-am luat-o în direcţia opusă camerei lui Vivian. La fiecare pas, casa părea că devine mai mare şi mai tăcută. Am ajuns la o uşă veche şi masivă, care părea c-a aparţinut unei biserici. Norris o deschise încet şi se uită înăuntru. Apoi se trase de o parte, iar eu am trecut pe lângă el şi-am avut impresia c-am parcurs sute de metri de covor, până la un pat cu baldachin uriaş, ca cela în care a murit Henric al VIII-lea.

Generalul Sternwood stătea proptit în perne. Mâinile livide zăceau strânse pe cearceaf. Proiectate pe cearceaf, arătau cenuşii. Ochii negri reflectau încă un spirit combativ, deşi restul feţei părea cadaveric.

— Ia loc, domnule Marlowe. Vocea îi suna obosit şi puţin rigid.

Am tras un scaun lângă pat şi-am luat loc. Toate ferestrele erau închise ermetic. La acea oră soarele nu pătrundea în cameră. Draperiile reţineau orice rază violentă ce s-ar fi revărsat din cer. Aerul mirosea slab şi dulceag a bătrâneţe.

Un minut mă privi lung şi tăcut. Îşi mişcă o mână ca să-şi dovedească că şi-o poate mişca, apoi o puse peste cealaltă. Vorbi vlăguit:

— Nu ţi-am cerut să-l cauţi pe ginerele meu, domnule Marlowe.

— Aţi dorit-o, totuşi.

— Nu ţi-am cerut. Ai presupus prea multe. De obicei, cer ceea ce doresc.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost plătit, continuă el rece. Banii nu contează în nici un caz. Am doar sentimentul că, fără îndoială neintenţionat, mi-ai înşelat încrederea.

Apoi închise ochii.

— Doar pentru asta m-aţi chemat? l-am întrebat.

Deschise ochii din nou, foarte încet, ca şi cum ar fi avut pleoape de plumb.

— Presupun că te-ai supărat din cauza observaţiei mele, zise el.

Am clătinat din cap.

— Aveţi un avantaj asupra mea, domnule general. E un avantaj pe care n-aş vrea să vi-l răpesc, câtuşi de puţin. Nu e mult, ţinând seama de ce aveţi de înfruntat. Dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi orice doriţi, iar eu nici nu m-aş gândi să mă supăr. Mi-ar plăcea să vă înapoiez banii. Poate că banii nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Pentru mine însă s-ar putea să însemne ceva.

— Ce înseamnă pentru dumneata?

— Înseamnă c-am refuzat plata pentru o treabă prost făcută. Doar atât.

— Ai multe afaceri pe care nu le scoţi la capăt?

— Câteva. Fiecare are.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe căpitanul Gregory?

M-am rezemat de spetează şi-am lăsat să-mi cadă un braţ peste spatele fotoliului. Am studiat faţa generalului. Nu mi-a spus nimic. Nu cunoşteam răspunsul la acea întrebare... cel puţin nu un răspuns satisfăcător.

— Am fost convins că mi-aţi dat acele note ale lui Geiger mai ales ca să mă puneţi la încercare, i-am spus, şi că vă temeaţi oarecum că Regan e amestecat în tentativa de şantaj. Nu ştiam nimic despre Regan pe atunci. Numai după ce-am discutat cu căpitanul Gregory mi-am dat seama că Regan nu era câtuşi de puţin un astfel de om.

— Nu-i de loc un răspuns la întrebarea mea.

— Nu, am recunoscut. Nu-i aproape de loc un răspuns la întrebarea dumneavoastră. Pur şi simplu nu-mi place să recunosc că m-am condus după o inspiraţie. În dimineaţa când am fost aici, după ce v-am părăsit în sera cu orhidee, doamna Regan a trimis după mine. Părea convinsă că fusesem angajat să-l caut pe soţul ei şi nu i-a plăcut lucrul ăsta. A pomenit totuşi de "acei" care au descoperit maşina lui într-un anume garaj. "Acei" nu puteau fi decât poliţia. În consecinţă, poliţia trebuia să ştie ceva. Dacă ştiau, atunci Biroul de persoane dispărute era serviciul care s-ar fi ocupat de acest caz. Fireşte, nu ştiam dacă dumneavoastră aţi prevenit poliţia sau altcineva, sau dacă maşina n-a fost depistată de poliţie prin intermediul altcuiva care a anunţat c-a găsit-o părăsită într-un garaj. Eu însă cunosc poliţiştii, şi mi-am dat seama că dacă au mers până la un punct, or să meargă şi mai departe... mai ales fiindcă şoferul dumneavoastră se întâmpla să aibă cazier judiciar. Nu ştiam câte alte date vor mai obţine. M-am

gândit atunci la Biroul de persoane dispărute. M-a convins ceva din atitudinea domnului Wilde în noaptea când am discutat la el acasă asupra cazului Geiger şi restul. Am rămas singuri o clipă şi m-a întrebat dacă mi-aţi cerut să-l caut pe Rusty Regan. I-am spus că mi-aţi comunicat că şi dumneavoastră aţi vrea să ştiţi unde se află şi dacă e sănătos. Wilde şi-a muşcat buzele şi-a părut mirat. Am ştiut la fel de limpede, ca şi cum mi-ar fi spus-o direct, că prin "a căuta pe Regan", el înţelegea folosirea maşinăriei legale pentru a-l căuta. Atunci am încercat să mă comport astfel cu căpitanul Gregory ca să nu trebuiască să-i spun nimic din ceea ce nu aflase între timp.

— Şi i-ai îngăduit căpitanului Gregory să creadă că te-am angajat ca să-l găseşti pe Rusty?

— Da. Cred că-i adevărat... atunci când m-am convins că se interesa de caz.

Închise ochii. Pleoapele tresăriră. Vorbind cu ochii închişi:

— Şi consideri asta un gest etic?

— Da, i-am spus, aşa consider.

Deschise din nou ochii. Bezna lor pătrunzătoare era uimitoare prin faptul că se degaja de pe această faţă moartă.

— Poate că nu pricep, zise el.

— Poate că nu. Şeful Biroului de persoane dispărute nu-i un guraliv. N-ar ocupa acel post, dac-ar fi. Actualul deţinător e un ins foarte şmecher care încearcă, la început cu mult succes, să lase impresia că e un ramolit de vârstă mijlocie, sătul de munca lui. Cu el nu se poate juca poker. Un astfel de joc e întotdeauna legat de cacialmale. Orice i-aş spune unui poliţist, are să se îndoiască. Iar *acelui* poliţist nu-i păsa de ce spuneam. Când angajezi pe cineva din branşa mea nu-i tot una ca atunci când angajezi un spălător de geamuri, îi arăţi opt geamuri şi-i spui: "Spală-le şi-ai terminat". Dumneavoastră nu vă puteţi închipui prin ce-a trebuit să trec, ce-a trebuit să omit sau să evit ca să-mi îndeplinesc misiunea. Am făcut tot ce-a fost cu putinţă ca să vă apăr, şi poate c-am călcat câteva reguli, dar am făcut-o în interesul dumneavoastră. Clientul are prioritate, afară de cazul că e un escroc. Chiar şi atunci, mă mulţumesc să-i înapoiez angajamentul şi să tac. La urma urmei, nu mi-aţi spus să nu mă adresez căpitanului Gregory.

— Ar fi fost oarecum dificil, zise el zâmbind uşor.

— Ei bine, cu ce-am greşit? Majordomul dumneavoastră Norris părea să-şi închipuie că o dată cu înlăturarea lui Geiger cazul s-a închis. Eu n-am fost de această părere. Metoda de lucru a lui Geiger m-a nedumerit şi mă nedumereşte încă. Nu sunt Sherlock Holmes şi nici Philo Vance. Nu mă aştept să cercetez locurile pe unde a trecut poliţia, să ridic un vârf de creion şi din asta să construiesc un caz. Dacă vă închipuiţi că există vreun detectiv care îşi câştigă existenţa procedând astfel, nu cunoaşteţi multe despre poliţişti. Nu astfel de lucruri le trec ei cu vederea, dacă e să treacă ceva cu vederea. Nu zic că ei trec

adeseori ceva cu vederea, dacă sunt lăsaţi într-adevăr să-şi facă treaba. Iar dacă trec ceva cu vederea, e ceva mai confuz şi vag, ca de pildă gestul unui om de teapa lui Geiger, care vă trimite dovada datoriilor şi vă cere să plătiţi ca un *gentleman* — Geiger, un tip vârât într-o afacere dubioasă, într-o poziţie vulnerabilă, apărat de un gangster şi bucurându-se cel puţin de protecţia condamnabilă a unora din poliţie. De ce v-a trimis chitanţele! Fiindcă dorea să descopere dacă există ceva ca să vă poată şantaja. Dacă exista, atunci urma să-i plătiţi. Dacă nu exista, l-aţi fi ignorat şi-aţi fi aşteptat să vedeţi care e pasul următor. Dar exista un motiv ca să vă şantajeze: Regan. Vă temeaţi că nu era ceea ce părea, că locuise la dumneavoastră şi fusese drăguţ cu dumneavoastră doar ca să afle cum trebuie acţionat ca să pună mâna pe contul dumneavoastră de la bancă.

Începu să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Chiar şi aşa, nu banii vă interesau. Cum nu vă interesau nici fiicele dumneavoastră. Mai mult sau mai puţin, v-aţi lepădat de ele. Dar sunteţi încă prea mândru ca să fiţi luat de fraier ... şi-aţi ţinut cu adevărat la Regan.

Se aşternu tăcere. Apoi generalul spuse calm:

— Vorbeşti al dracului de mult, Marlowe. Trebuie să înţeleg oare că mai încerci încă să soluţionezi cazul?

— Nu. Am renunţat. Am fost prevenit. Băieţii de la poliţie cred că acţionez prea brutal. De-asta m-am gândit c-ar fi trebuit să vă restitui banii... fiindcă din punctul meu de vedere e o misiune neîndeplinită.

— Nu renunţa la nimic, zise el şi zâmbi. Am să-ţi plătesc încă o mie de dolari ca să-l găseşti pe Rusty. Nu-i nevoie să se întoarcă. Nu-i nici măcar nevoie să ştiu unde se află. Un om are dreptul să-şi trăiască propria viaţă. Nu-l condamn c-a părăsit-o pe fiica mea, nici măcar c-a plecat atât de brusc. A fost probabil un impuls. Vreau să ştiu că se află bine, indiferent unde e. Vreau s-o aud direct de la el, şi dacă se întâmplă să aibă nevoie de bani, aş dori să-i poată obţine de la mine. E limpede?

— Da, domnule general.

Se odihni o clipă, destins pe pat, cu ochii închişi şi cu pleoapele întunecate, cu buzele strânse şi livide. Era epuizat. Era aproape mort. Redeschise ochii şi încercă să-mi rânjească:

— Bănuiesc că sunt un caraghios bătrân şi sentimental. Şi nu sunt un luptător. Mi-a plăcut acel Rusty. Mi s-a părut un om cinstit. Înseamnă că sunt niţel cam orgolios în ce priveşte aprecierea caracterelor. Găseşte-l pentru mine, Marlowe. Te rog, găseşte-l.

— Am să încerc. Mai bine odihniţi-vă acum. V-am obosit cu discuţia.

M-am ridicat repede, am traversat camera mare şi-am ieşit. Până să deschid uşa, şi-a închis ochii din nou. Mâinile îi zăceau moi pe cearceaf. Arăta mai mort decât majoritatea morţilor adevăraţi. Am închis uşa încet, am apucat-o pe

coridorul de sus şi-am coborât apoi scările.

31

Majordomul apăru cu pălăria mea în mână. Mi-am pus-o pe cap şi-am spus:

— Ce părere ai despre starea generalului?

— Nu-i atât de slab cum pare, domnule.

— Dac-ar fi atât de slab, atunci ar fi gata de înmormântare. Ce-avea acest Regan de i s-a băgat aşa sub piele?

Majordomul mă privi calm şi totuşi cu o ciudată lipsă de expresie:

— Avea tinereţe, domnule. Şi ochiul unui militar.

— Ca şi dumneata.

— Dacă îmi îngăduiţi, v-aş întoarce complimentul.

— Mulţumesc. Ce fac doamnele în această dimineaţă?

Înălţă politicos din umeri.

— Exact ce mi-am închipuit şi eu, am spus, iar el mi-a deschis uşa.

Am rămas afară pe prag şi-am privit perspectiva peluzei în terase, a arbuştilor decorativi şi a rondurilor de flori, până la grilajul înalt de la poalele grădinii. Am văzut-o pe Carmen cam la jumătatea drumului, aşezată pe o bancă de piatră, cu capul în mâini arătând disperată şi singură.

Am coborât treptele de cărămidă roşie care duceau din terasă în terasă. Când m-a auzit, eram aproape de ea. Sări şi se smuci ca o pisică. Purta pantalonii albastru-deschis, pe care îi purtase când o întâlnisem prima oară. Părul ei blond avea aceleaşi bucle dezordonate. Faţa îi era albă. Pe obraji i se aprinseră pete roşii când m-a văzut. Ochii îi erau de gresie.

— Plictisită? am întrebat-o.

Zâmbi lent, oarecum timid, apoi dădu iute din cap. În sfârşit şopti:

— Eşti supărat pe mine?

— Am crezut că dumneata eşti supărată pe mine.

Îşi ridică degetul mare şi chicoti:

— Nu sunt supărată.

Atunci când chicotea, nu-mi mai plăcea. M-am uitat de jur- împrejur. La vreo zece metri de ea se afla o ţintă cu nişte săgeţi înfipte în ea. Pe banca de piatră pe care stătuse mai erau câteva săgeţi.

— Pentru persoane cu atât de mulţi bani, nu mi se pare că dumneata şi sora dumitale vă distraţi grozav.

Mă privi pe sub genele lungi. Era privirea la care se aştepta să cad pe spate.

— Îţi place să arunci săgeţi la ţintă?

— Mda.

— Asta îmi aminteşte de ceva.

M-am uitat înapoi spre casă. Mişcându-mă cam un metru, un arbore m-a ascuns celor din casă. Am scos din buzunar micul ei revolver cu pat de sidef.

— Ţi-am adus înapoi artileria. L-am curăţat şi l-am încărcat. Ascultă sfatul meu, nu mai trage în oameni, decât dacă înveţi să ocheşti mai bine. O să ţii minte?

Păli şi mai mult şi dădu drumul degetului mare, subţirel. Se uită la mine, apoi la arma pe care o ţineam. Ochii îi străluceau fascinaţi.

— Da, spuse ea şi dădu din cap. Apoi brusc: Învaţă-mă să trag.

— Cum?

— Învaţă-mă să trag. Mi-ar plăcea.

— Aici? Nu-i permis de lege.

Se apropie de mine, îmi luă arma din mână şi îşi strânse degetele pe patul ei. Apoi o vârî deodată în pantaloni, cu o mişcare aproape furişă, şi se uită de jur împrejur.

— Ştiu eu un loc, zise ea cu o voce ascunsă. Acolo jos, lângă vechile puţuri de petrol. Arătă spre poalele dealului. Mă înveţi?

M-am uitat în ochii ei albaştri ca gresia. Era ca şi cum m-aş fi uitat la două dopuri de sticlă.

— Foarte bine. Dă-mi arma înapoi până văd dacă locul se potriveşte.

Îmi zâmbi, se strâmbă, apoi mi-o înapoie cu un aer obraznic şi secret, ca şi cum mi-ar fi dat cheia de la camera ei. Am urcat treptele şi-am mers până la maşina mea. Grădinile păreau pustii. Lumina soarelui era goală ca zâmbetul unui oberchelner. Ne-am suit în maşină, am apucat-o pe alee şi-am ieşit pe poartă.

— Unde-i Vivian? am întrebat-o.

— Nu s-a sculat încă, chicoti ea.

Am coborât dealul, pe străzile liniştite şi opulente, spălate la faţă de ploaie, am luat-o la răsărit spre La Brea, apoi spre sud. Am ajuns cam în zece minute la locul pomenit de ea.

— Acolo. Se aplecă pe fereastră şi-mi arătă cu mâna.

Era un drum strâmt de pământ bătut, mai mult o cărare, ca intrarea la o fermă de la picioarele dealului. O poartă largă, din cinci stinghii era dată la o parte, sprijinită de o buturugă şi arăta de parcă nu mai fusese închisă de ani de zile. Drumul, străjuit de eucalipţi înalţi, era bătătorit bine. Pe drum trecuseră camioane. Era pustiu acum şi scăldat în lumina soarelui, dar nu încă plin de praf. Plouase prea mult şi prea de curând. Am urmat urmele adânci ale roţilor camioanelor, iar zgomotul circulaţiei din oraş deveni repede ciudat de slab, ca şi cum totul s-ar fi petrecut nu în oraş, ci într-un ţinut îndepărtat şi de vis. Apoi deasupra unei crăci se înălţă braţul pătat de ulei şi nemişcat al unei sonde. Vedeam vechiul cablu de oţel ruginit care făcea legătura între braţul acestei sonde şi alte şase. Braţele nu se mişcau, probabil nu se mişcaseră de un an.

Puţurile nu mai dădeau petrol. Am văzut un maldăr de ţevi ruginite, o platformă de încărcare, dărâmată la un capăt, şi o grămadă de vreo şase canistre de petrol goale. În lumina soarelui, apa stătută şi îmbâcsită cu petrol iradia într-un puţ vechi.

— Au de gând să facă un parc aici? am întrebat-o.

Îşi lăsă bărbia în jos şi-mi aruncă o privire încântată.

— Ar face bine să se grăbească, am adăugat. Mirosul puţului o să otrăvească şi o turmă de capre. Asta-i locul la care te-ai gândit?

— Mda. Îţi place?

— E frumos.

Am oprit maşina lângă platforma de încărcare. Ne-am dat jos. Am tras cu urechea. Zumzetul circulaţiei se depăna ca un fuior îndepărtat, ca bâzâitul albinelor. Locul era pustiu ca un cimitir. Chiar şi după ploaie, eucalipţii înalţi păreau încă plini de praf. Arătau întotdeauna plini de praf. O cracă ruptă de vânt căzuse pe marginea puţului iar frunzele turtite şi cerate, tari ca pielea, atârnau în apă.

Am ocolit puţul şi m-am uitat in cabina de pompare. Înăuntru se aflau câteva unelte părăsite, nimic care să trădeze o activitate recentă. O roată mare de lemn se sprijinea de perete. Părea un loc perfect.

M-am înapoiat la maşină. Fata stătea lângă ea, plimbându-şi degetele prin păr şi răsfirându-l în soare.

— Dă-mi-l, zise ea şi întinse mâna.

Am scos revolverul şi i l-am pus în palmă. M-am aplecat şi-am ridicat un bidon gol.

— Nu te grăbi, i-am spus. E încărcat cu cinci gloanţe. Am să mă duc să fixez bidonul în gaura pătrată din mijlocul acelei roţi mari de lemn. O vezi? am întrebat-o arătându-i-o. Dădu din cap încântată. E cam la zece metri de aici. Nu trage până nu mă întorc la dumneata. Ne-am înţeles?

— În regulă, chicoti ea.

Am ocolit puţul şi-am fixat bidonul în mijlocul roţii de lemn. Era o ţintă ideală. Dacă nu nimerea bidonul, ipoteză certă, glonţul avea să se înfigă în roată. Astfel roata va bloca complet micul glonţ. N-avea totuşi să nimerească nici măcar roata.

M-am înapoiat la ea, pe lângă puţ. Când am ajuns la vreo trei metri, la marginea puţului, Carmen îmi rânji, dezgolindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi, ridică arma şi începu să şuiere.

Am împietrit; în spate se găsea puţul cu apă stătută şi împuţită.

— Stai acolo, ticălosule! spuse ea.

Arma era îndreptată spre pieptul meu. Mâna îi părea sigură. Şuieratul se întări, iar chipul ei căpătă o expresie încordată. Îmbătrânită, deteriorată, animalizată, dar nu ca a unui animal simpatic.

Am râs de ea. Am pornit în direcţia ei. Am văzut cum degetul ei mic strângând trăgaciul se înălbeşte la vârf. Mă aflam cam la un metru şi jumătate de ea când a început să tragă.

Revolverul scoase un zgomot strident, fără consistenţă, un pocnet slab în lumina soarelui. N-a scos fum. M-am oprit din nou şi-am rânjit la ea.

Mai trase de două ori foarte repede. Nu cred c-aş fi scăpat de vreunul dintre gloanţe. Arma era încărcată cu cinci gloanţe. Trăsese patru. M-am repezit la ea.

Nu doream ca ultimul să mă lovească în faţă, aşa că m-am ferit într-o parte. Mă ochi cu multă grijă, fără nici o ezitare. Cred c-am simţit puţin răsuflarea fierbinte a prafului de puşcă.

M-am ridicat.

— Dumnezeule, şmecheră mai eşti! i-am spus.

Mina îi tremura violent pe revolverul gol. Arma îi căzu. Gura începu să-i tremure. Faţa i se descompuse. Apoi suci capul spre stânga şi pe buze îi apăru o spumă. Răsuflă cu un horcăit. Se clătină gata să cadă. Am prins-o în cădere. Îşi pierduse cunoştinţa. I-am deschis dinţii cu forţa, folosind ambele mâini şi-am vârât între ei o batistă strânsă. Mi-a trebuit un mare efort. Am ridicat-o, am băgat-o în maşină, apoi m-am înapoiat să iau revolverul şi l-am pus în buzunar. M-am suit la volan, am întors maşina şi-am pornit de-a lungul drumului bătătorit pe care venisem, am ieşit pe poartă, am urcat dealul din nou şi-am luat-o spre casă.

Carmen zăcea nemişcată într-un colţ al maşinii. Pe la jumătatea drumului tresări. Apoi ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie sălbatică. Îşi îndreaptă trupul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea gâfâind.

— Nimic. De ce?

— Ba da, s-a întâmplat ceva, chicoti ea. Am făcut pipi pe mine.

— Aşa fac întotdeauna fetiţele.

Mă privi cu o curiozitate morbidă şi începu să geamă.

32

Servitoarea cu ochi blânzi şi cu figură de cal mă conduse în salonul lung, în cenuşiu şi alb, de la etaj, cu draperii sidefii căzând în falduri pe duşumea şi cu mochetă albă. Budoarul unei vedete de cinema, un loc pentru farmec şi seducţie, artificial ca un picior de lemn. Momentan, salonul era gol. Uşa se închise în urma mea, cu o grijă neobişnuită, ca o uşă de spital. O măsuţă pe rotile, pentru servit micul dejun se afla alături de şezlong. Tacâmurile de argint străluceau. În ceaşca de cafea se vedea scrum de ţigară. Am luat loc şi-am aşteptat.

Mi s-a părut că se scurge un timp îndelungat până se deschise din nou uşa şi intră Vivian. Era îmbrăcată într-o pijama de casă, albă ca stridiile, împodobită cu blană albă, şi croită să plutească, asemenea spumei de mare vara pe ţărmurile unei insule mici şi luxoase. Trecu pe lângă mine cu paşi lungi şi mlădioşi şi se aşeză pe marginea şezlongului. Avea o ţigară între buze, la colţul gurii. Unghiile erau lăcuite azi complet în roşu-arămiu, fără semilune.

— Aşadar, eşti totuşi o brută, zise ea calm, uitându-se la mine. O brută complet nesimţită. Ai ucis un om aseară. Nu te priveşte cum am aflat. Am aflat. Iar acum vii aici şi-mi sperii sora mai mică, de-ajunge să aibă o criză.

N-am spus nimic. Doamna Regan începu să se foiască. Se deplasă pe un fotoliu mai îngust şi îşi sprijini capul de o pernă albă aşezată pe spătarul fotoliului lipit de perete. Suflă în sus fumul cenuşiu şi îl urmări cum pluteşte spre tavan, cum se destramă în fuioare care, o vreme, plutiră în aerul înconjurător, apoi se topiră şi dispărură. Pe urmă îşi coborî foarte încet ochii şi mă privi rece şi aspru.

— Nu te înţeleg, spuse ea. Sunt grozav de încântată că unul dintre noi şi-a păstrat capul alaltăieri seară. Era destul de rău că m-am încurcat cu un traficant de alcool. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu spui ceva?

— Cum se simte Carmen?

— A, cred foarte bine. Doarme buştean. Întotdeauna adoarme. Ce i-ai făcut?

— Nimic. Am părăsit casa după ce l-am văzut pe tatăl dumitale, iar ea se afla în faţa casei. Aruncase săgeţi într-o ţintă de pe un pom. M-am dus să-i vorbesc, fiindcă aveam un obiect care îi aparţinea. Un mic revolver, pe care i-l făcuse cadou Owen Taylor. L-a luat cu ea la locuinţa lui Brody într-o seară, în seara când a fost ucis. I l-am confiscat acolo. N-am pomenit de asta, aşa că probabil n-ai ştiut.

Ochii negri ai familiei Sternwood se lărgiră şi se goliră. Era rândul ei să nu spună nimic.

— A fost atât de încântată să-şi primească înapoi micul revolver încât mi-a cerut s-o învăţ să tragă, şi-a voit să-mi arate vechile puţuri de petrol, la poalele dealurilor, acolo unde e sursa averii familiei dumneavoastră. Aşa că ne-am dus acolo. Dar locul era foarte sinistru, doar metale ruginite, lemne vechi, puţuri tăcute şi găuri adânci, uleioase şi murdare. Poate că asta a dezechilibrat-o. Bănuiesc că ai fost şi dumneata acolo. Era cam lugubru.

— Da... e lugubru.

Vorbea acum cu o voce slabă şi stinsă.

— Aşa că ne-am dus acolo, şi-am aşezat un bidon într-o roată ca să tragă în el. A apucat-o o criză. Mi s-a părut că-i cam epileptică.

— Da. Aceeaşi voce stinsă. O apucă din când în când. Doar de asta voiai să mă vezi?

— Cred că tot nu vrei să-mi spui cu ce te are la mână Eddie Mars?

— Cu absolut nimic. Şi-am început să obosesc de întrebarea asta, spuse ea rece.

— Cunoşti pe un anume Canino?

Îşi strânse gânditor sprâncenele negre şi frumoase.

— Vag. Numele mi se pare că mi-l amintesc.

— E asasinul plătit de Eddie Mars. Un *hombre* dur, se spunea. Cred că era. Fără un mic ajutor al unei doamne, aş fi unde e el... la morgă.

— Se pare că doamnele... Se opri brusc şi păli. Nu pot să glumesc pe tema asta, spuse ea simplu.

— Nu glumesc, şi dacă se pare că vorbesc în enigme, e doar o impresie. Totul se leagă... totul. Geiger şi micile lui şmecherii ca să şantajeze. Brody şi fotografiile lui, Eddie Mars şi mesele lui de ruletă,

Canino şi fata cu care n-a fugit Rusty Regan. Totul se leagă.

— Mă tem că n-am idee despre ce vorbeşti.

— Să presupunem c-ai şti, uite cum s-a întâmplat. Geiger şi-a înfipt ghearele în sora dumitale, ceea ce nu era prea greu, a primit nişte chitanţe de la ea, şi-a încercat să-l şantajeze pe tatăl dumitale cu ele, dar în mod politicos. În spatele lui Geiger se afla Eddie Mars, care-l apăra şi-l folosea ca să-i scoată castanele din foc. În loc să plătească, tatăl dumitale a trimis după mine, ceea ce arată că nu se temea de nimic. Exact ce dorea să ştie Eddie Mars. Vă avea la mână cu ceva şi voia să ştie dacă-l avea şi pe general la mână. Dacă-l avea, ar fi putut să strângă în mare viteză o groază de bani. Dacă nu, trebuia să aştepte până primeai partea din moştenire şi să se mulţumească între timp cu orice bani peşin putea să-ţi ia la masa de ruletă. Geiger a fost ucis de Owen Taylor, îndrăgostit de prostuţa aia mică, fiindcă nu-i plăcea genul de distracţii pe care i le oferea Geiger lui Carmen. Pe Eddie nu-l interesau astea. Avea planuri mai subtile decât îşi închipuia Geiger sau chiar Brody, sau oricine altul, cu excepţia dumitale, a lui Eddie sau a unui tip dur, numit Canino. Soţul dumitale a dispărut, iar Eddie, dându-şi seama că toată lumea ştia că între el şi Regan fuseseră certuri, şi-a ascuns soţia la Realito şi l-a pus pe Canino s-o păzească, astfel încât să pară c-a fugit cu Regan. A dus până şi maşina lui Regan în garajul clădirii unde locuise Mona Mars. Dar asta sună niţel caraghios dacă o iei doar ca o încercare pentru a înlătura bănuiala că Eddie îl ucisese pe soţul dumitale sau aranjase ca el să fie ucis. Avea un alt motiv. Risca pentru a câştiga un milion, sau aşa ceva. Ştia unde dispăruse Regan şi de ce dispăruse şi nu voia ca poliţia să afle. Voia ca poliţia să aibă o explicaţie a dispariţiei care să-i satisfacă. Te plictisesc?

— Mă scoţi din sărite! spuse ea cu o voce moartă, obosită. Doamne, ce rău mă scoţi din sărite!

— Regret. Nu-ţi spun toate acestea doar pentru a face pe deşteptul. Tatăl dumitale mi-a oferit azi-dimineaţă o mie de dolari ca să-l găsesc pe Regan. E o groază de bani pentru mine, dar nu pot s-o fac.

Deschise brusc gura. Respira deodată din greu şi răguşit.

— Dă-mi o ţigară, spuse ea gros. De ce nu poţi?

Pulsul din gâtlej începu să-i palpite.

I-am dat o ţigară, am aprins un chibrit şi i l-am întins. Trase adânc fumul în piept şi îi dădu drumul neregulat, apoi păru c-a uitat ţigara între degete. Nu mai trase din nou din ea.

— Ei bine. Biroul de persoane dispărute nu l-a putut găsi, am spus. Nu-i aşa de uşor. Unde nu reuşesc ei, n-am să am eu succes.

— Oh!

În vocea ei răzbătu o notă de uşurare.

— Ăsta-i unul din motive. Biroul de persoane dispărute crede că Regan a dispărut intenţionat, c-a tras cortina, cum se zice. Cei de acolo nu cred că Eddie Mars l-a ucis.

— Cine-a spus că cineva l-a ucis?

— Ajungem şi acolo.

Pentru o scurtă clipă faţa păru că i se descompune, că devine doar o mască de trăsături informe şi necontrolate. Pe buze îi miji preludiul unui urlet. Dar n-a durat decât o clipă. Sângele familiei Sternwood se verifica şi prin altceva decât prin ochii negri şi nesăbuinţa stirpei.

M-am ridicat şi i-am luat dintre degete ţigara fumegândă şi-am stins-o în scrumieră. Apoi am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen, şi l-am lăsat jos cu o grijă exagerată, pe genunchiul ei, acoperit de mătase albă. L-am balansat acolo, m-am dat înapoi, cu capul aplecat într-o parte, ca un decorator de vitrine care se uită să vadă ce efect are noul nod al fularului la gâtul unui manechin.

M-am aşezat din nou. Vivian nu s-a mişcat. Ochii îi coborâră milimetru cu milimetru şi se opriră asupra revolverului.

— Nu-i primejdios, am spus. Toate cele cinci camere sunt goale. Carmen a tras toate gloanţele. Le-a tras pe toate în mine.

Pulsul îi zvâcni violent în gâtlej. Vocea încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Înghiţi în sec.

— De la un metru şi jumătate. Nu-i aşa că-i o fată scumpă şi şmecheră? Ce păcat c-am încărcat arma cu gloanţe oarbe. Am rânjit urât. Aveam o bănuială de ce-o să facă... dacă i se oferea prilejul.

Îşi readuse vocea parcă de la o mare distanţă.

— Eşti oribil, spuse ea. Oribil.

— Da. Eşti sora ei mai mare. Ce măsuri o să iei?

— Nu poţi să dovedeşti nimic din ce-ai spus.

— Ce anume nu pot să dovedesc?

— C-a tras în dumneata. Ai spus că n-aţi fost decât voi doi acolo la puţuri. Nu poţi să dovedeşti un cuvânt din ce-ai spus.

— A, despre asta e vorba. Nici nu m-am gândit să încerc. Mă gândeam la o

altă ocazie... când gloanţele din revolver n-au fost albe.

Ochii ei erau bălţi de beznă, mult mai goi decât bezna. Am zis:

— Mă gândeam la ziua când a dispărut Regan. Târziu, într-o după amiază. Când l-a luat cu ea acolo, la acele puţuri, ca s-o înveţe să tragă cu arma, iar el a pus un bidon drept ţintă, i-a spus să-l ochească şi a stat lângă ea când Carmen a tras. Dar Carmen n-a tras în bidon. A întors arma şi l-a împuşcat, aşa cum a încercat să mă împuşte şi pe mine astăzi, şi pentru acelaşi motiv.

Se mişcă puţin şi revolverul alunecă de pe genunchi şi căzu pe duşumea. A fost unul din cele mai puternice zgomote din câte am auzit vreodată. Îşi ţinti privirea asupra mea. Vocea îi era o şoaptă încordată de durere imensă.

— Carmen... Doamne, Dumnezeule, Carmen!... De ce?

— Trebuie să vă spun eu de ce-a tras în mine?

— Da. Ochii ei erau încă îngrozitori... Da. Mă tem că va trebuit să-mi spui.

— Alaltăieri seară când m-am întors acasă, Carmen se afla în camera mea. Păcălise administratorul, ca s-o lase să intre şi să aştepte. Era în pat... goală. Am dat-o afară. Bănuiesc că Regan a făcut acelaşi lucru cu ea cu altă ocazie. Nu-i poţi face aşa ceva lui Carmen.

Îşi strânse buzele şi făcu o încercare slabă de-a le umezi. Un moment, păru un copil speriat. Liniile obrajilor se ascuţiră, iar mâna i se ridică încet, ca o mână artificială, mişcată de sârmă, degetele se strânseră ţeapăn şi încet în jurul blănii albe de la gât. Strânseră blana în jurul gâtului. Apoi rămase cu privirea la mine.

— Bani, zise ea înfundat. Presupun că vrei bani.

— Cât îmi oferi?

Am încercat să nu fiu batjocoritor.

— Cincisprezece mii de dolari ajunge?

Am dat afirmativ din cap.

— Exact suma potrivită. Ar fi onorariul stabilit. Cam atât a şi avut în buzunare când l-a împuşcat. Cam atâta a primit şi domnul Canino ca să te scape de cadavru când te-ai dus la Eddie Mars să te ajute. Dar asta nu-i decât un fleac pe lângă ce se aşteaptă Eddie să primească în curând, nu?

— Ticălosule!

— Da. Sunt un tip foarte şmecher. N-am nici un fel de sentimente sau de scrupule. N-am decât simţul banilor. Şi sunt atât de lacom după bani, încât pentru douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus, cheltuielile, mai ales pe benzină şi whisky, gândesc de unul singur ce-i de gândit; îmi risc întreg viitorul, îmi atrag ura poliţiştilor, pe-a lui Eddie Mars şi a complicilor lui, mă feresc de gloanţe şi încasez la lovituri, şi spun: mulţumesc frumos, dacă mai aveţi şi alte necazuri, sper c-o să vă gândiţi la mine, şi-mi las o carte de vizită în cazul că se iveşte ceva. Toate astea pentru douăzeci şi cinci de dolari pe zi... şi poate ca să apăr puţina mândrie rămasă în sângele unui om bătrân, strivit şi bolnav, la gândul că sângele lui nu-i otravă, şi că deşi fetele lui sunt cam aiurite, aşa cum sunt multe

fete simpatice în ziua de azi, nu sunt perverse sau criminale. Şi aşa devin un ticălos. Foarte bine, nici nu-mi pasă. Am fost insultat de oameni de toate felurile şi de toate rangurile, inclusiv de surioara dumitale. Ea m-a înjurat mai rău fiindcă nu m-am culcat cu ea. Am primit cinci sute de dolari de la tatăl dumitale, pe care nu i-am cerut, dar pe care el îşi poate permite să mi-i dea. Pot să mai primesc o altă mie de dolari pentru a-l găsi pe domnul Rusty Regan, presupunând că-l pot găsi. Acum îmi oferiţi cincisprezece mii. Asta mă face să mă cred important. Cu cincisprezece mii de dolari mi-aş putea cumpăra o casă, o maşină nouă şi patru costume de haine. Aş putea chiar să-mi iau o vacanţă, fără să mă tem că pierd o afacere. Ar fi splendid. De ce mi-i oferi? Să continui să fiu un ticălos, sau să devin un *gentleman,* ca domnul elegant care a adormit acum câteva nopţi în maşină?

Tăcea ca o statuie.

— Foarte bine, am continuat apăsat. Vreţi s-o luaţi de aici? S-o ducem undeva departe, unde să ştie cum s-o trateze, unde să nu aibă la îndemână revolvere, cuţite şi amestecuri alcoolice? Ce naiba, s-ar putea chiar vindeca, ştii bine. S-a mai întâmplat.

Se sculă şi se îndreptă încet spre fereastră. Draperiile zăceau în falduri sidefii la picioarele ei. Rămase între falduri şi se uită afară, spre dealurile întunecate şi liniştite. Rămase nemişcată, contopită aproape cu draperiile. Mâinile îi atârnau moi de-a lungul trupului. Le ţinea complet nemişcate. Se întoarse şi o luă de-a lungul camerei, trecând ca oarbă pe lângă mine. Când ajunse în spatele meu, îşi ţinu brusc răsuflarea şi spuse:

— E în puţ. Un cadavru oribil şi putrezit. Eu am aranjat totul. Am făcut exact cum ai spus. M-am dus la Eddie Mars. Carmen s-a întors acasă şi mi-a destăinuit ca un copil tot ce s-a întâmplat. Nu-i normală. Am ştiut că poliţia are să afle totul de la ea. Avea chiar să se laude singură în curând. Iar dacă afla tata, avea să cheme chiar el imediat poliţia şi să le spună întreaga istorie. Iar cândva, în decursul aceleiaşi nopţi, avea să moară. Nu moartea lui conta... ci lucrurile la care s-ar fi gândit înainte să moară. Rusty nu era un om rău. Nu l-am iubit. Cred că era foarte simpatic. Dar pentru mine nu însemna nimic, nici într-un fel nici într-altul, viu sau mort, în comparaţie cu a ţine moartea lui un secret faţă de tata.

— Aşa c-ai lăsat-o să-şi facă de cap şi să intre în alte încurcături, am spus.

— Încercam să câştig timp. Doar de dragul unui răgaz. Fireşte, am ales o cale greşită. Mi-am închipuit c-ar putea chiar să uite. Mi s-a spus că uită ce li se întâmplă în aceste crize. Poate c-a şi uitat. Ştiam că Eddie Mars avea să mă şantajeze la sânge, dar nu-mi păsa. Trebuia să am ajutoare, şi nu le puteam obţine decât de la un om ca el... Într-o vreme nici mie nu-mi venea să cred că-i adevărat ce s-a întâmplat. Iar alteori, trebuia să mă îmbăt repede... indiferent la ce oră din zi. Groaznic de repede.

— Luaţi-o pe Carmen de aici, am spus. Şi cât mai repede.

Continua să stea cu spatele la mine. Spuse încet:

— Şi dumneata?

— Eu? Nimic. Plec. Îţi dau trei zile. Dacă până atunci ai plecat, e în regulă. Dacă nu... anunţ poliţia. Şi să nu crezi că n-am s-o fac.

Se întoarse brusc.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu ştiu cum să încep.

— Mda. Luaţi-o de aici şi aveţi grijă să fie păzită fiecare minut. Promiţi?

— Promit. Dar Eddie...

— Uită de Eddie. Am să-l văd după ce mă odihnesc. Ştiu cum să-l iau.

— O să încerce să te omoare.

— Mda. Dar nici cel mai abil complice al lui n-a reuşit. Am să risc cu ceilalţi. Norris ştie?

— N-are să vorbească niciodată.

— Eram sigur că ştie.

M-am îndepărtat repede de ea, am ieşit din cameră, şi-am coborât scările cu dale de marmură până am ajuns în holul de la intrare.

N-am văzut pe nimeni când am plecat. De data asta mi-am găsit singur pălăria. Afară, grădinile strălucitoare păreau bântuite de stafii, iar ochi mici şi sălbatici mă pândeau din dosul boschetelor, şi parcă însăşi lumina soarelui avea în ea ceva tainic. M-am suit în maşină şi-am pornit la vale.

Ce mai contează unde zaci după ce-ai murit? Într-un puţ murdar sau într-un turn de marmură pe culmea unui deal înalt? Eşti mort, dormi somnul de veci, şi nu-ţi mai baţi capul cu astfel de fleacuri. Petrolul şi apa sunt la fel ca vântul şi aerul. Te mulţumeşti să dormi somnul de veci şi nu-ţi mai pasă cât de oribil ai murit sau cum te-ai prăbuşit. Eu unul făceam parte acum din această istorie oribilă. Mai mult chiar decât făcuse parte Rusty Regan. Dar bătrânul nu trebuia vârât în ea. Trebuia lăsat să zacă liniştit sub baldachinul patului, aşteptând cu mâinile livide strânse pe cearceaf. Inima îi era un murmur scurt şi nesigur. Gândurile îi erau cenuşii ca scrumul. Iar în curând, şi el, ca şi Rusty Regan, avea să doarmă somnul de veci.

În drum spre centru m-am oprit la un bar şi-am băut câteva whiskyuri. Nu m-au ajutat deloc. M-au făcut doar să mă gândesc la Peruca Argintie, pe care n-am mai văzut-o niciodată.
